

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 119 / III Legislatura / Vuitè període

Dijous, 19 de desembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 82

Sisena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1992 (Continuació.)

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 423, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment, juntament amb el de l'esmena núm. 424 (p. 6188).

Esmena del G. Mixt (núm. 424, a la totalitat)

Decaiguda abans (esmena núm. 423).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 425, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 430, 434 i 437 (p. 6188).

Esmena del G. Socialista (núm. 426, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Aleu (S), juntament amb les esmenes núms. 428, 431, 435, 438 i 440 (p. 6190).

Institut Català de la Vinya i del Vi

Esmena del G. Mixt (núm. 427, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Ayguadé (M), juntament amb les esmenes núms. 429, 433 i 436 (p. 6195).

Esmena del G. Socialista (núm. 428, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Forestal Catalana, SA

Esmena del G. Mixt (núm. 429, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 430, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 425).

Esmena del G. Socialista (núm. 431, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 432, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries

Esmena del G. Mixt (núm. 433, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 434, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 425).

Esmena del G. Socialista (núm. 435, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Agrícola Experimental, SA

Esmena del G. Mixt (núm. 436, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 427).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 437, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 425).

Esmena del G. Socialista (núm. 438, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 439, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Promotora d'Exportacions Catalanes, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 440, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 426).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 441, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 425 i 426: *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 6196).

L'I. Sr. Aleu (S) (p. 6199) i *l'I. Sr. Graells (CiU)* (p. 6199) intervenen per contradiccions.

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 427 a 431, 433 a 438 i 440: *I. Sr. Suñer (CiU)* (p. 6200).

Votació de les esmenes núms. 425 a 431, 433 a 438 i 440: *rebutjades per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6200).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 6200).

Departament de Treball

Esmena del G. Mixt (núm. 442, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6200).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 443, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 446 (p. 6200).

Esmena del G. Socialista (núm. 444, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Rañé (S)*, juntament amb l'esmena núm. 447 (p. 6200).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 445, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut de Formació i Promoció Cooperatives

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 446, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 443).

Esmena del G. Socialista (núm. 447, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 444).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Sesmió (CiU)* (p. 6200).

Votació de les esmenes núms. 443, 444, 446 i 447: *rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 6204).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 6205).

Departament de Justícia

Esmena del G. Mixt (núm. 448, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6205).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 449, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, que la dóna per defensada juntament amb l'esmena núm. 452 (p. 6205).

Esmena del G. Socialista (núm. 450, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S)*, juntament amb l'*esmena núm. 453* (p. 6205).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 451, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 452, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 449).

Esmena del G. Socialista (núm. 453, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 450).

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 454, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Esmena del G. Socialista (núm. 455, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 6207).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 449 i 450: *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 6208).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 452, 453 i 455: *I. Sr. Orriols (CiU)* (p. 6208).

Votació de les esmenes núms. 449, 450, 452, 453 i 455: *rebutjades per 11 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 6210).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions* (p. 6210).

Departament d'Indústria i Energia

Esmena del G. Mixt (núm. 456, a la totalitat)

Decaiguda.

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 457, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 460).

Esmena del G. Socialista (núm. 458, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S)*, juntament amb les esmenes núms. 461, 463, 464 i 465 (p. 6210).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 459, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 460, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 457 i 466 (p. 6213).

Esmena del G. Socialista (núm. 461, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 458).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 462, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Laboratori General d'Assaigs i Investigacions

Esmena del G. Socialista (núm. 463, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 458).

Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil

Esmena del G. Socialista (núm. 464, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 458).

Institut Català d'Energia

Esmena del G. Socialista (núm. 465, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 458).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 466, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 460).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 457 i 458: *I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU)* (p. 6215).

Torn en contra conjunt a les esmenes núms. 460, 461 i 463 a 466: *I. Sr. Guasch (CiU)* (p. 6217).

Votació de les esmenes núms. 457, 458, 460, 461 i 463 a 466: *rebutjades per 12 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció* (p. 6218).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions* (p. 6218).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i nou minuts.

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Esmena del G. Mixt (núm. 467, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-President Primer n'anuncia el decaïment (p. 6218).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 468, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 6218).

Esmena del G. Socialista (núm. 469, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sr. Gibert (S)* (p. 6219).

Tom en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Majó (CiU)* (p. 6222).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 470, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Departament de Benestar Social

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 471, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6223).

Esmena del G. Mixt (núm. 472, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6223).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 473, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 482).

Esmena del G. Socialista (núm. 474, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 476 i 478 (p. 6226).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 475, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials - Generalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 476, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 474).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 477, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 482).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials - Seguretat Social

Esmena del G. Socialista (núm. 478, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 474).

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 479, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 482).

Esmena del G. Socialista (núm. 480, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sr. Madueño (S)* (p. 6226).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 481, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Administració, Promoció i Gestió, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 482, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 473, 477 i 479 (p. 6227).

Tom en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 6229).

Esmena del G. Socialista (núm. 483, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 406: DSPC-P, 118).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 484, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Departament de Medi Ambient

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 485, a la totalitat)

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 490 i 495 (p. 6232).

Esmena del G. Mixt (núm. 486, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment. (p. 6232).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 487, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 491 i 496 (p. 6232).

Esmena del G. Socialista (núm. 488, a la totalitat)

Tom a favor: *I. Sr. Madueño (S)*, juntament amb l'esmena núm. 498 (p. 6235).

Tom en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 6238).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 489, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Junta de Sanejament

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 490, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 485).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 491, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 487).

Esmena del G. Mixt (núm. 492, a la totalitat)

Decaiguda.

Esmena del G. Socialista (núm. 493, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 402: DSPC-P, 118).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 494, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Junta de Residus

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 495, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 485).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 496, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 487).

Esmena del G. Mixt (núm. 497, a la totalitat)

Dacaiguda abans.

Esmena del G. Socialista (núm. 498, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 488).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 499, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

Despeses de diversos departaments

Esmena del G. Socialista (núm. 500, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 361).

Deute

Esmena del G. Socialista (núm. 501, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S) (p. 6241).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6242).

Participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat

Esmena del G. Socialista (núm. 502, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 350).

Votació de les esmenes núms. 467 a 452: rebutjades per 29 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 6242).

Text del Dictamen

Votació dels estats de despeses dels Departaments de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient i de llurs organismes autònoms: aprovats per 56 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 6242).

Votació de l'exposició de motius, el títol de la Llei, els títols i l'article 1: aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 6242).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'addició de tres nous punts a l'ordre del dia, darrere del punt vint-i-unè, la qual és acceptada per assentiment (p. 6242).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Policia (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6243).

Posició dels grups: I. Sr. Ayguadé (M) (p. 6244), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6244), I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 6245) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 6245).

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per proposar diverses rectificacions al text de la Moció (p. 6247).

Votació: aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 6247).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General Ocupacional (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Rañé (S) (p. 6247).

Posició dels grups: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6249) i I. Sr. Sesmiló (CiU) (p. 6249).

Votació: rebutjada per 18 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 6250).

Proposta de Modificació de l'Article 16, Tercer, del Reglament del Parlament de Catalunya (Punt vint-i-unè bis de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text del Dictamen (p. 6250) i el M. H. Sr. President fa avinent que la Proposta ha d'ésser aprovada per majoria absoluta (p. 6250).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 6250).

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Dissolució del Matrimoni (Punt vint-i-unè ter de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Nualart (IC) (p. 6251).

Posició dels grups: I. Sr. Abelló (S) (p. 6252) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6254).

Votació: rebutjada per 2 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció (p. 6255).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves (Punt vint-i-unè quater de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Treball (p. 6255).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S), que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 6256).

Capítol I

Article 1

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Article 2

Apartat 1

Punt 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 2, de supressió, i 3, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 4 i 6 (p. 6257).

Torn en contra: I. Sr. Padrós (CiU) (p. 6258).

Addició de nous punts

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Punt 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC), que n'anuncia la retirada (p. 6258).

Punts 3 i 4

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 8 a 14; tot seguit, hi presenta esmenes transaccionals (p. 6259).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text d'una esmena transaccional a les esmenes núms. 7, 8 i 9 i el text d'una esmena transaccional a les esmenes núms. 10, 11, 12, 13 i 14 (p. 6259).

Articles 4 i 5

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Capítol II

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Article 6

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Articles 8 i 9

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Capítol III

Article 10

Apartat 1

Lletres a a h

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Apartat 2

Lletres a a d

Text del Dictamen

Votat després, al final del debat.

Lletra e

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Lletres f i g*Text del Dictamen**Votat després, al final del debat.***Addició de noves lletres***Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)**Retirada abans (esmena núm. 7).***Apartat 3***Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)**Retirada abans (esmena núm. 7).***Apartat 4***Esmena del G. Socialista (núm. 14, d'addició)**Retirada abans (esmena núm. 7).***Articles 11 a 16***Text del Dictamen**Votat després, al final del debat.***Addició de disposicions addicionals***Esmena del G. Socialista (núm. 15, d'addició)**Torn a favor: I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 16 a 23 (p. 5159).**Torn en contra: I. Sr. Padrós (CiU) (p. 5160).***Disposicions transitòries primera i segona, disposició final, exposició de motius i títol de la Llei***Text del Dictamen**Votat després, al final del debat.**Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 7, 8 i 9 i a les esmenes núms. 10, 11, 12, 13 i 14: aprovades per unanimitat (p. 5161).**Votació de les esmenes núms. 2, 3, 4, 6 i 23: rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions (p. 5161).**Votació de les esmenes núms. 15 a 22: rebutjades per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 5161).**Text del Dictamen**Votació de l'article 2: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 5161).**Votació de la resta de l'articulat, de la part final, de l'exposició de motius i dels títols: aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 5161).**La sessió s'aixeca a les nou del vespre.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 82

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el debat de l'estat de despeses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. L'esmena 423 decau; 424, del Grup Mixt, també decau; 425, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Defensaria conjuntament la 425, la 430, la 434 i la 437.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Que són Forestal Catalana SA, Agrícola Experimental SA i l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

He de dir que quan vaig veure els primers números del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, vaig tenir un dubte sobre si hauríem de presentar o no presentar una esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. La primera ullada al Pressupost, que és la primera que vaig fer de pressa i corrents em donava una impressió favorable en el sentit que l'increment global del pressupost del Departament era d'un 22,4%, que tot i que la Direcció General del Medi Natural per raons que ja he repetit a bastament pujava un 23,5% i fa que deduint la Direcció General del Medi Natural del conjunt del pressupost d'Agricultura, —ja he dit des de fa molt temps que això no és Agricultura—, quedaven 16.160 milions de pessetes que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de destinar a agricultura, ramaderia i pesca.

Llavors, observant, també, el desglossament per direccions generals, el gabinet del Conseller pujava únicament —i era el més moderat— un 14%, la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries tenia un increment notable del 53% i la Direcció General de Promoció i Desenvolupament pujava un increment de 75,5%, la qual cosa és un augment important. Això és el que em va fer suposar que hi havia un canvi important en la política agrària del Govern de la Generalitat, i és el que he dit que em va fer dubtar de la conveniència de presentar una esmena a la totalitat.

Lamentablement, les alegries duren poc i quan vaig entrar a dins a mirar els números més en detall vaig fer una altra lectura, i és que tot i que és cert que han augmentat les direccions generals de Producció i la de Promoció i Desenvolupament, segueixen tenint un pes poc notable dins del global del pressupost; és a dir, el Gabinet del Conseller manté el 65%, és a dir, pràcticament dos terços del pressupost global dins del seu control i, en canvi, aquestes direccions generals, una puja el 8,4%, l'altra el 9,4, i si li sumem la Direcció General de Pesca, entre les tres, entre les tres que tenen accions específiques sobre diversos aspectes de l'agricultura catalana sumen el 22% únicament, perquè l'altre 12,5 és el del medi natural.

Si ho analitzàvem també per capítols, resulta que els únics capítols que pugen per sobre d'aquest 20% —els altres estan molt per sota— són el capítol 6, que puja aproximadament el 29%, el capítol d'inversions; i el capítol 7, el de transferències de capital, que puja un 51%. Ara bé, en el capítol 6, les inversions, bàsicament, aquest 29% d'augment puja en dos aspectes d'inversions del Gabinet del Conseller: un és en camins, que mantenen aquesta política agrària que és fer camins, que també he reiterat les meves crítiques cada any, que arriba a 945 milions de pessetes destinats a camins rurals; i recs, que té un increment espectacular del 46% i arriba a 1.178 milions de pessetes només comptant el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —perquè aquí, a més a més, hem de sumar, o podríem sumar el pressupost de l'empresa Recs de Catalunya, SA—, però el que resulta més curiós d'aquest increment dels recs és que disminueix l'aprofitament d'aigües subterrànies i aigües residuals depurades per a reg, és a dir, la millor optimització de l'ús d'aigües sobrants, això no es promou des del Departament, sinó que això té una desatenció per part del Departament d'Agricultura.

Quant a l'increment de transferències, l'únic augment sensible en les transferències de capital, del capítol 7, està a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, que puja un 165%, 800 milions que després ja analitzarem on i com van destinats.

Voldria fer una breu anàlisi de les diverses direccions generals i ho faré molt més breu de la Direcció General del Medi Natural perquè reitero, des del principi, l'òptica des de la qual nosaltres mirem aquesta Direcció General, que s'hauria de transferir ja, i el més ràpidament possible, al Departament de Medi Ambient. Aquesta era la visió que fèiem l'any passat, quan havíem observat que tenia un increment zero respecte al Pressupost del 90 —és a dir del 90 al 91, l'increment és zero— vam dir: això vol dir que com s'ha de traspasar, el que fan és destinar recursos a la resta de direccions generals i això ja ho traspassaran a Medi Ambient.

Però enguany resulta que no és així, enguany hi ha l'increment del 23,5%, superior a l'increment global del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la qual cosa interpretem com una consolidació de la Direcció General al Departament, i això per al Grup d'Iniciativa per Catalunya no és acceptable perquè provoca una bifurcació de recursos, provoca una competència negativa entre una Direcció General —la del Medi Natural—, i l'altra Direcció General —la del Patrimoni Natural— al Departament de Medi Ambient que fa estèrils molts dels projectes que s'haurien de portar en una direcció única.

Però és que si, a més a més, analitzem quins són els increments de la Direcció General del Medi Natural, tampoc no hi estem massa satisfets, sí que he de dir que hi han alguns increments importants i positius com podria ser el 53% de la lluita contra incendis, el 46% de la restauració de zones afectades contra incendis o el 68,5% de les atencions en inversions a parcs naturals i adequació d'àrees recreatives, que tot i això, tot i aquest 68,5%, no arriba als 300 milions de pessetes. Creiem que és encara manifestament insuficient; partíem de quotes molt baixes, llavors els increments sempre són enganyosos; depèn del número que surt de base i aquests 300 milions, són menors que, per exemple, el que destina el Departament a restaurar zones afectades pels incendis, que enguany és de 374

milions, és a dir, si tots els parcs naturals i les àrees recreatives tenen menys atenció que la restauració de les zones afectades, alguna cosa falla aquí, i és que el que falla és l'atenció als parcs naturals.

El que hem vist és que hi ha un increment també del 37% en el consum de carburants, que hi ha un 136% en increment de despeses diverses, de les quals destaca els 270% d'increment en publicitat i propaganda de la Direcció General, que passa de 13 a 50 milions de pessetes, la qual cosa, evidentment, reforça aquesta sensació: que van a consolidar la Direcció General dintre del Departament. Hi ha un increment del 76% en la partida destinada a adquisició de vehicles i hi ha un 50% d'increment de la xarxa forestal que passa de 60 a 90 milions.

Aquí vull fer referència a aquesta actuació de la Direcció General, que el camí més important que es dedica dintre de la Direcció General de Medi Natural és el camí d'Oix a Beget que enguany té 24 milions de pessetes; és la partida més substancial, jo diria que és l'emblemàtica de la Direcció General, perquè la resta són tot partides petites i que, en canvi, en canvi ho dic per la contradicció que hi ha una Direcció General del Medi Natural que hauria de preocupar-se del Medi Natural i hem rebut una declaració —suposo que l'han rebut tots els diputats— de la Institució Catalana d'Història Natural sobre la construcció en curs de la pista forestal d'Oix a Beget, a l'Alta Garrotxa, que té tres pàgines —obvio llegir-les perquè tothom la coneix— i que no deixa molt bé el paper de la Direcció General del Medi Natural respecte a la conservació de la natura.

Hi ha disminució en l'adquisició de finques forestals, és a dir de patrimoni natural; hi han unes partides simbòliques de 2 milions de pessetes en ajuts a la restauració d'ecosistemes naturals a les corporacions locals —imagineu-vos amb 2 milions de pessetes per a totes les corporacions locals, què és el que farem—; hi han 13 milions de pessetes, quan l'any passat n'hi havien 17 a foment de la protecció dels animals, i una de les qüestions que haurien de ser cabdals, que és la protecció de la flora i de la fauna, té enguany una disminució del 33% en inversions a la protecció de les espècies, disminució que ve perquè es mantenen pràcticament les partides 662.01 i 02, que és fauna autòctona i flora, i en canvi, hi ha una desaparició al resum dels pressupostos de la partida 662.03, aquella famosa partida que jo havia criticat dues o tres vegades que era la del centre d'animals de companyia de Torreferrussa, que destinaven sistemàticament 25 milions de pessetes per a guardar animals abandonats per la gent que es cansa de tenir periquitos, gats, gossos i altres animals d'aquests. Jo creia que havia desaparegut, però després, quan he llegit el pressupost per programes, resulta que el que s'ha fet ha sigut reconvertir-se, o almenys així ho interpreto; han reconvertit aquest centre i avui consta que Torreferrussa, al pressupost per programes, té unes partides com a fauna autòctona i espècies protegides, el que no sé és si realment ho dediquem a fauna autòctona o espècies protegides o és que els gats, gossos, periquitos i altres són avui fauna autòctona. Potser sí, però voldria que en tot cas això m'ho aclarís algú, què ha passat amb el centre de Torreferrussa si l'han camuflat o realment l'han reconvertit.

Quant a les direccions generals ja d'Agricultura, obvio parlar de pesca perquè amb el 4% de pressupost poc marge de maniobra hi ha, però la 02 i la 03, que són les que s'han incrementat més voldria fer una anàlisi de com s'han incremen-

tat. A la de Producció d'Indústries Agroalimentàries, aquest 53% ve destinat..., en un 84% s'han incrementat les despeses diverses, és a dir el capítol de manteniments ha augmentat un 84%, la qual cosa és evidentment molt a remarcar, i hi ha un 130% destinat al capítol 6, a inversions. He de dir que aquí hi ha alguna apreciació favorable, també; vull dir, hi han destinats a centres tècnics en infraestructura un increment del 336%, en prevenció i lluita contra els agents nocius vegetals el 150% i en inventaris i estudis, que són tant en previsió de collites i anàlisi de fluxos polítics com dels mercats agraris, estudi de mercats agraris, hi ha un augment del 165% i prou. Aquests són els increments més notables o més significatius, però no hi ha res més quant a producció i indústries agroalimentàries.

Per què? La resta d'augments, el 34,4% del capítol 7, de transferències, que arriben a 486 milions; hi ha pràcticament el mateix que els anys anteriors destinats a sanitat animal i apareixen tres partides noves, que deuen ser per fomentar la industrialització. Aquestes tres partides noves són 25 milions per a foment i industrialització agrària a corporacions locals, 25 milions, gran partida. 50 milions a indústries agroalimentàries per a foment de la concentració de les indústries. Llavors resulta que les indústries agroalimentàries, que potser són les úniques activitats rendibles al camp, les úniques que troben algun benefici, tenen una ajuda més sensible que cooperatives, que inversions a promoure des dels ajuntaments de cara a fomentar aquesta industrialització; és a dir, perquè els productors puguin fer al mateix temps de comercialitzadors dels seus productes, hi han 25 milions, en canvi per a les indústries ja actuals n'hi ha 50. I apareix una partida nova de 35 milions, també per fomentar l'assistència a fires, a famílies i institucions sense finalitats de lucre. I aquí s'acaben totes les novetats de la Direcció General de Producció d'Indústries Agroalimentàries.

Passem a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament. Hi ha un augment del 75% —hem dit—; arribem a 1.741 milions, que suposa únicament el 9,4% del total del Departament d'Agricultura i Ramaderia i Pesca. I aquí, què passa? Com s'ha fet aquest increment? Hi ha una disminució de la partida d'inversions; es redueix un 40% la partida d'inversions del Departament, de la Direcció General.

Hi ha un augment sols del 13% del capítol 4 i un 18% del capítol 2 i, tant el 4 com el 2, que hi han cursos de formació, de capacitació, d'orientació als pagesos, aquests cursos tenen un —pràcticament— estancament de la dotació respecte a l'any anterior, i en dir «pràcticament» vull dir que... Em pot dir: «No, és que n'hi ha alguna que l'han passat de tant a tant, n'hi ha una que tenien 0,3 l'han passat a 2»; però que, quan jo faig esmenes en el debat en Comissió em diuen: «No, no, és que de cursos, per exemple, de foment de la industrialització agrària,» —és a dir, que aquests pagesos que han dit puguin rendibilitzar la producció de les seves finques— «d'aquests ja en fem un a Tremp». L'any passat ja en feien un a Tremp. Enguany també n'han fet un a Tremp. L'any que ve en farem un a Tremp. I amb això en tenim prou?

És a dir, amb un curs per fomentar la industrialització agrària als pagesos ja en tenim prou? És que els pagesos del Baix Ebre i del Montsià, els pagesos de la Garrotxa, han d'anar a Tremp a fer el curset? Segurament no hi aniran. Possiblement el que caldria fer és donar més alternatives més pròximes, geogràficament, a aquells pagesos que tenen alguna inquietud en

aquest sentit. Diu: «No, no, ja en fem un, i ja n'hi ha prou, perquè la demanda és així». És a dir, hi ha un estancament en la voluntat de formar i informar els pagesos. I en canvi, el que sí que hi ha és aquesta partida que he dit abans de 800 milions de pessetes que es destinen a millorar l'eficàcia de les estructures agràries. I junt amb això també hi ha la novetat que aquesta partida mateix —la dels 800 milions de millorar l'eficàcia d'estructures agràries— és ampliable, de la mateixa manera que algunes altres transferències del capítol 7.

Ara bé, això que, en principi, és positiu i jo no vull, en aquests moments, dir que és negatiu, sí que ens genera un dubte. A qui van dirigits aquests 800 milions? Qui seran els beneficiaris d'aquests 800 milions o ampliables? Quantes subvencions es pensen donar? A qui aniran dirigides? Amb quins criteris es concediran? I això se'ns genera per una determinada raó. Si a la part anterior als cursos de formació, als cursos d'orientació als pagesos, als cursos d'explicació als pagesos de quina és la política agrària comunitària, no hi ha una ampliació de l'atenció a la situació difícil per la qual passen els pagesos, qui té, en aquests moments, ganes d'invertir en millorar les estructures? Qui té ganes, en aquests moments, d'invertir en incrementar la producció agrària? —que és l'altre gran objectiu del Departament, l'increment en la política de regadius.

Jo entenc que avui només poden demanar subvencions per millorar la situació de les seves explotacions aquelles grans explotacions que en aquests moments ja són més o menys rendibles, però que, en canvi, no estan en condicions de demanar-ho les petites explotacions familiars agràries. És a dir, em dóna la impressió que al que anem amb totes aquestes partides, tant la de regadius com la del capítol 7, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, la de 800 milions i altres, van orientades a augmentar el desequilibri en favor de les grans explotacions agràries, aquelles que ja tenen tècnics, que ja tenen assessors, que ja no necessiten l'ajut directe de l'orientació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que aquests ja saben cap a on és rendible i cap a on no és rendible dirigir els seus esforços.

En definitiva, quan analitzo els objectius de la política agrària del Govern de Convergència i Unió, veig que les tres grans actuacions són: camins; mantenim camins perquè puguin circular més ràpid de cara a Barcelona, en el seu èxode. Segon: regadius. Regadius; incrementem la producció, i en aquests moments jo em permeto dubtar que la sensibilitat dels pagesos sigui de cara a incrementar la producció. En un moment en què el sindicats tenen dubtes sobre què passarà en la política agrària comunitària; en un moment en què se'ns diu: «Cal fer un esforç de reflexió, de veure quines conseqüències porta la modificació de política agrària comunitària, cal dialogar, els agents socials amb l'Administració, per saber cap a on han d'orientar els nostres esforços,» en un moment en què hi ha aquest *impasse*, on no se sap cap a on anem, resulta que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el que va és a incrementar producció. Producció, de què?

Què és el rendible, en aquest país? Què és el que importa? La massa pagesa, l'escassa quantitat de pagesos que tenen ganes de continuar en l'exercici de les activitats, estan avui per invertir? A veure si el que passarà en aquesta proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca serà el mateix que va passar en el sector de la fruita seca, que alegrement se'ls

va dir: «No, no, invertiu en millora de les produccions, feu regadiu, reconvertiu varietats, feu inversions», i ara, ja ho sabeu, no cal insistir més en com està el sector de la fruita seca. Estan endeutats fins el cap; i que no li trobem solució... Incrementar inversions en regadiu significa que, tot i les subvencions del Departament, el pagès ha de fer un esforç.

Llavors, aquest és el gran dubte nostre, per no dir-ne un altre. Per no dir-ne un altre que és que els pagesos, que l'any passat jo criticava al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que podrien morir-se per inanició, enguany es vulgui utilitzar els pagesos com a moneda de canvi, és a dir, com a còmplice en una justificació d'un pla... del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, aquest Pla que ha de dir que falta aigua per portar-la a tot arreu i que els pagesos, com que ara volen regar molt —jo dubto que vulguin regar tant—, com que ara volen regar molt, necessitem molta aigua; d'aigua no en tenim prou, de les conques internes; necessitem portar aigua d'altres recursos externs i que, llavors, els pagesos siguin —ja ho dic— els còmplices d'una política d'intentar justificar desequilibris hidrològics.

Perquè em remeto al que va dir el Diputat Graells al debat en Comissió, ens deia: «La crisi del sector agrari és deguda a factors externs». I ho compartim. Si és deguda a factors externs ho arreglem internament incrementant regadiu i promovent inversions dins el sector o ho hem de promoure des del punt de vista d'augmentar la reflexió, el debat, la formació, l'orientació, en definitiva, dels pagesos de cara a allí on han de dirigir els seus esforços.

Aquesta part de reflexió, d'orientació, no la veig enlloc, al Departament. En canvi, el que veig és aquesta inversió alegre en dos sectors, en el capítol 7 de la promoció i en el capítol d'inversions en regadius, que em fa suposar que l'esforç del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no és el suficientment honest i no és el que reflecteix la realitat del sector.

Per aquestes raons el que demanaria és una reconsideració d'aquest pressupost i, lògicament, la seva retirada per a una millor reelaboració que tingués en compte els interessos i la participació dels agents socials, que crec que poca cosa han dit en aquest pressupost.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Esmena 426, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. I amb el seu consentiment acumularíem les esmenes 426, als pressupostos d'Agricultura; 428, a l'Institut Català de la Vinya i el Vi; 431, a Forestal Catalana; 435, a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries; 438, a Agrícola Experimental, i 440, a Promotora d'Exportacions Catalanes, societats anònimes, aquestes dues últimes.

El Grup Socialista hem presentat aquesta esmena a la totalitat dels pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i al mateix temps a tots els organismes autònoms i empreses de la Generalitat que tenen a veure amb la Conselleria, per entendre que aquests no són els pressupostos que necessita el món rural català, per entendre que aquesta actuació pública no té en compte les necessitats de l'agricultura i la pesca catalanes ni les del món rural català i, per tant, no aporta res per millorar la situació actual.

La nostra posició vol ser una posició inicial de debat, constructiva, que aportí una visió —entenem— diferent i que contribueixi a prendre les decisions que estan al nostre abast, les decisions que podem prendre des de Catalunya, que són moltes, i que ens han de portar a incidir positivament sobre aquesta part del territori de Catalunya, que és molt ampla, que està poc poblada, però que ha de jugar un paper molt important per al reequilibri territorial de Catalunya i evitar que en amples zones del territori es vagi produint un progressiu envelliment de la població; es vagi produint un progressiu deteriorament de l'economia d'aquestes zones; es vagi acumulant, accelerant, el diferencial de rendes entre la de les persones que hi viuen i la de les persones que viuen a les zones fortament industrialitzades, i acabin amb una minva important de la població.

Avui aquesta diferència de rendes s'està produint a tot el món rural amb matisos més acusats a unes zones que a unes altres, però és un fet generalitzat. Des d'aquesta perspectiva nosaltres farem la nostra intervenció, intentant fer el mínim de crítiques possibles i fent únicament les imprescindibles i assenyalant les mancances i les actuacions que nosaltres considerem necessàries per canviar la tendència actual en aquestes zones que componen el món rural català.

Per arribar a entendre la nostra posició i, sobretot, per trobar uns punts d'acord entre tots els grups que ens portin a una actuació consensual, que des del nostre punt de vista és absolutament imprescindible per redreçar el món rural català, caldrà primer que res que siguem capaços —que tota la Cambra siguem capaços— de posar-nos d'acord en la diagnosi. Què és el que passa i per què passa?

La situació actual de l'agricultura i de la ramaderia és greu. Els ingressos dels pagesos han anat minvat progressivament i estan arribant a una situació límit. En aquest tema, en altres temps s'han fet foc d'encenalls. Jo recordo que l'any 1988 el Conseller Miró deia que les rendes dels agricultors catalans eren les rendes més altes de l'agricultura europea. Posteriorment aquesta situació ha canviat i avui estem en una situació diferent. Només han passat tres anys d'allò i, evidentment, en aquells moments, es donaven tots els mèrits a la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat i avui es donen tots els demèrits a les actuacions del Govern Central. Per aquest camí no anem enlloc. Jo crec que val la pena que ho oblidem, que no en parlem més i que mirem de buscar què és el que ha passat.

Però en el que sí que suposo que estarem d'acord és que avui la situació no és bona, que és una situació greu i que cal una actuació decidida; jo diria una actuació d'emergència en la qual caldran acords de tots els grups perquè l'actuació sigui realment efectiva.

Aquesta situació de la pagesia no és una situació de Catalunya, no és una situació que afecta només Espanya; és una situació que jo puc considerar —crec que tots l'hem de considerar— generalitzada a tot Europa. Suposo a totes les diputades i a tots els diputats assabentats de les posicions que estan prenent les coordinadores d'organitzacions sindicals o les coordinadores de cooperatives agràries a nivell d'Europa, les últimes manifestacions del COPA o del COGECA en el sentit de sortir una creixent preocupació —preocupació legítima—, perquè no es veu exactament cap a on evolucionarà el tema agrari.

Què passa, doncs? Miri, només amb voluntat il·lustrativa parlarem de dos productes que són notícia a la Comunitat, i seré el

més breu possible en aquest aspecte. El consum equilibrat de cereals a tota la Comunitat és de 140 milions de tones. L'última campanya, la campanya 90-91, n'hem produït, a tota la Comunitat, 175, i les perspectives són que si no s'hi posa fre arribarem el 1996 a produir-ne 186. Estem parlant d'uns excedents de 35 milions de tones aquesta última campanya, i podem arribar als 46 milions de tones.

D'això, no sabem què fer-ne. La Comunitat pensa que allò de donar-ho als països que passen fam és menjar per avui i fam per demà i que les ajudes al Tercer Món amb menjar al que contribueixen és a evitar el desenvolupament d'aquests països; i per tant resulta que intentem col·locar, la Comunitat intenta col·locar aquests productes al mercat mundial, i acabem col·locant-los per sota del preu. Només a un nivell il·lustratiu, l'última venda de blat a la Xina per part de la Comunitat s'ha fet a 73 dolars i mig la tona, és a dir a 8 pessetes el quilo, quan el preu d'intervenció de la Comunitat és de més de 25. Així no anem enlloc, això s'ha de regular, s'ha de veure què fem.

Un altre producte és la llet. En aquests moments la producció europea de llet se'n va als 99 milions de tones mètriques i en sobren 15. Tenim uns excedents de 15 milions de tones mètriques, però si no tinguéssim els mecanismes d'eliminació interna que costen 2.000 milions d'ecus, aquests excedents serien de 25 milions de tones de llet a Europa. Per fer una xifra il·lustrativa, la producció actual, la real a nivell d'Estat, es considera d'uns 6 milions i mig de tones. És a dir, pràcticament quatre vegades la producció de tot l'Estat espanyol sobre la Comunitat Econòmica Europea. I hem arribat a aquesta situació perquè es va generar una política que era la política de postguerra, la política dissenyada per la PAC fa uns anys, que va ser bona, que va donar els seus resultats, però que no s'ha estat suficientment atent a veure quina era l'evolució mundial, quina era l'evolució de producció d'aliments i, per tant, estem en una situació en què produïm més, no sabem què fer-ne i esgotem el Pressupost comunitari.

A més a més hi ha un altre factor a tenir en compte, i és que l'avenç que han fet els transports avui és un avenç importantíssim. Avui el mercat de tot el món és un mercat, només hi ha un mercat. Hi ha..., a Mercabarna poden anar-hi vostès i hi trobaran productes de tot arreu del món frescos que han arribat fa poc temps i que competeixen en preu i en producció, i que, a més a més, es tendirà a l'eliminació progressiva de barreres aranzelàries.

A nosaltres ens sabia greu quan en algun moment s'insinuava des de la Conselleria que el problema dels fruits secs era un problema de no haver sabut fer valdre les barreres. Hem de dir que avui no és aquesta la posició de la Conselleria i n'estem contents, però això era una posició que tendia a desorientar els pagesos. Aquesta actitud l'hauríem de desterrar definitivament.

Jo crec que aquesta era la nostra posició de punt de partida que podíem compartir, però després d'escriure jo aquesta intervenció, el dia 12, el *Diari de Barcelona* va publicar un article signat per Ricard Estrada i Arimon, que signa com a enginyer tècnic agrícola, però que al mateix temps és Director General de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i els he de dir que aquest article ve a expressar el que jo he expressat. Per tant, estem bastant d'acord en la diagnosi. Els vull llegir unes frases. No resisteixo a llegir-les. Es titula «L'Agroturisme», però parla de tota la política de la PAC: «On porta, doncs, aquesta

nova orientació segons la qual les tècniques de la producció i de la qualitat que eren els eixos i el motiu principal de la seva raó d'esser? La PAC ha esdevingut un instrument vàlid per a poder transformar una Europa de postguerra famolensa en una Europa moderna amb sobrants alimentaris molt costosos i que condicionen seriosament el Pressupost de la Comunitat Econòmica Europea. Què passarà llavors? Que segurament hi haurà una part de l'agricultura catalana que es desenvoluparà, que es farà competitiva i que entrarà en el món de la competitivitat. Hi haurà una altra agricultura que per limitacions orogràfiques o climatològiques o d'algun tipus no podrà entrar en el món de la competitivitat.» I davant d'aquest fet, els pressupostos què diuen? Què hi passa? Des del nostre punt de vista, els pressupostos que avui discutim són els mateixos pressupostos que l'any 1987, que l'any 1988, que el 89, que el 90 i que el 91.

Des de l'any 1987 cap aquí hi ha hagut tres variacions importants en aquests pressupostos. Dues ja els vam definir l'any passat i no em sap greu tornar-les a definir i dir que estem totalment d'acord. Una és la partida 771.03, de la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries, partida de foment i millora de la sanitat animal; i l'altra la partida 783.02, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, per a l'ajut al foment de l'ús de les assegurances agràries. Aquest any hi ha de nou la partida 771.02, de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, per a la millora d'eficàcies de les estructures agràries, partides que saludem amb alegria i que considerem que són bones.

Les altres partides es limiten a un creixement vegetatiu o a una disminució esporàdica. Un any hi ha més per als animals de companyia, l'altre any n'hi ha menys. Al començament semblava que hi havia més diners per a la cooperativa, per a la cooperació, ara sembla que n'hi ha un xic menys. Al començament hi havia pocs diners per a les indústries, ara sembla que n'hi ha un xic més. No ho critiquem, senzillament diem que són unes variacions molt petites, però des del nostre punt de vista aquests pressupostos, com els dels anys anteriors, no incidiran en el món rural català. Aquesta és la nostra preocupació.

I què cal fer? Mirin, la Comissió de la Comunitat Econòmica Europea ha elaborat una comunicació al Consell i al Parlament Europeu, les comunicacions 100 i 258 del 91, en les quals es reflexiona i es proposen solucions concretes i línies mestres que cal seguir. Per a nosaltres —i suposem que per a vostès, sabem també que per a vostès—, aquests documents són base de la futura actuació agrària. Des del nostre punt de vista el que cal és bastir polítiques paral·leles i complementàries a les que dissenya la Comunitat.

Des del nostre punt de vista aquestes comunicacions, en aquests moments, han estat oblidades per la Generalitat en el moment de la redacció dels Pressupostos. La realitat agrària en aquests cinc anys ha canviat suficientment com perquè forçés un canvi de l'estructura pressupostària que no hi és. Fixem-nos primer en el món rural que té com a base una agricultura que difícilment assolirà les cotes necessàries per a competir dintre del mercat. Què és el primer que passa? Que s'està produint un abandonament important de la pagesia, que equival en la pràctica a un abandonament del territori. Aquest fenomen fa molts anys que passa, i ha tingut situacions cícliques. Hi ha hagut situacions amb més despoblament que el d'ara, el que passa és

que ara no queda població. I s'està accentuant d'una manera molt important, i sabem que això preocupa la Conselleria.

Jo suposo que tota la Cambra compartirà amb nosaltres el principi de la necessitat de mantenir la població al territori, que hi actuï i que hi treballi. La pregunta concreta és: el Govern de Catalunya vol o no vol una població estesa al territori? El Parlament de Catalunya vol o no vol una població estesa al territori? Volem que el territori continuï íntegrament poblat o l'abandonem a la sola llei del mercat? Si l'abandonem a la sola llei del mercat —que és el que sembla que fan, des del nostre punt de vista, aquests pressupostos— el despoblament serà inevitable.

Mirin, per a evitar aquest despoblament el que cal, primer que res, és una actuació decidida en la millora de la qualitat de vida al territori. Les dades que a l'última Comissió de Política Territorial enumerava l'illustre Diputat senyor Ganyet referides a l'Alt Pirineu, concretament a les comarques de la Cerdanya, l'Alt Urgell, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran, són esfereïdores: el 48% de les carreteres està per asfaltar i el 71% està en mal estat; el 9% dels nuclis habitats està sense electricitat i un altre 9 la té molt deficient; un 33% d'aquests nuclis habitats està sense servei telefònic i un altre 25% només té el telèfon públic; un 23% de ls nuclis habitats no té abastament d'aigua potable i un altre 37% el té deficient; a un 42% dels nuclis habitats no hi ha sanejament i a un 33% més hi ha deficiències. Aquestes són dades oficials de la Generalitat. Al Priorat i a la Terra Alta i a les Garrigues encara s'ha portat aquests estiu passat aigua amb camions cisternes a diverses poblacions, mentre que al Priorat el Projecte TOPOGRAPO des de l'any 84 no hi ha manera que tiri endavant.

Des del nostre punt de vista cal una actuació més decidida i contundent. Les dotacions que hi ha als pressupostos són del tot insuficients. Els 1.018 milions de la partida 662... —perdonin, 1.018 era abans que s'aprovés en Comissió un traspàs d'aquesta partida a una altra; per tant, ara cal restar-ne 70 milions, d'aquests 1.018— i els 191 de l'article 76, del Gabinet del Conseller i Secretaria General, sumen una quantitat important, però després mirem els pressupostos per programes i veiem que la major part d'aquests diners s'inverteixen en millora de camins i que s'obvien altres necessitats.

Els 59 milions de la partida 772.01, de la Secretaria General, per a foment de les instal·lacions de telèfons rurals per tota Catalunya són clarament insuficients. I si mirem altres departaments que podrien fer aquestes actuacions comprovem que tampoc es fan. Però és que jo vull que sàpiguen que estem parlant d'uns pressupostos que tenen, al capítol 6, 5.053 milions, i al capítol 7, 3.220 milions. Però al pressupost per programes podem sumar més de 19.000 milions d'inversió aliena que no ve de la Generalitat; per tant, estem parlant d'uns pressupostos globals en inversió i subvenció de 28.000 milions, que ja és una quantitat prou important.

La comunicació de la Comissió de les Comunitats al Consell recupera un dels criteris més accentuats de l'informe sobre el món rural, que ja és un clàssic a la Comunitat Econòmica Europea: la necessitat de tendir a la diversificació de l'actuació agrària, per un cantó, i al desenvolupament rural integrat, per un altre. I en aquest tema, en el tema del desenvolupament rural integrat, està tot dit, tot estudiat, tot definit. Hi ha experiències a altres zones de la Comunitat, fins i tot a altres zones de l'Estat espanyol, positives, que es poden anar a visitar i que es poden

comprovar. I surt un convenciment clar, que és que —i l'altre dia coincidíem relativament amb un il·lustre Diputat del Grup de la majoria— que per molt que incentivem les indústries que inverteixen fora dels seus circuits d'inversió, difícilment aconseguirem que aquestes inversions es produeixin a les zones rurals.

Per tant, cal potenciar les poques i petites iniciatives que es produeixen a cada territori, i segurament el que cal es dedicar paciència i molt de contacte amb la gent i anar tirant endavant les petites iniciatives que totes sumades poden arribar a canviar aquesta situació. 22 milions per al foment de l'artesania alimentària, 25 per a la industrialització agrària, 20 per a foment de productes de qualitat, 3 per al desenvolupament rural en zones d'actuació i 60 per a àrees forestals recreatives demostren una actuació dispersa i escassa per al desenvolupament rural. Això és greu, però a Catalunya s'ha menyspreat l'estudi MAB-6, *Home i Biosfera*, estudis patrocinats per la UNESCO, per a l'àrea de l'Urgellet, al Pirineu català. Aquest estudi és un estudi de desenvolupament que s'està imitant a altres zones de l'Estat i que es considera un de les més importants.

Jo no resisteixo a tornar a llegir una part de l'article del Ricard Estrada, quan diu: «Es tracta d'adaptar una part de la vivenda o una part de les construccions actuals a un cert nivell de confortabilitat que estimuli l'accés a la seva habitabilitat estacional o bé periòdica i, sobretot, que permeti descobrir a l'habitant urbà les peculiaritats del sector rural, amb les seves riqueses i també amb les seves mancances, rodejades de l'ambient que caracteritza el món de pagès. En algunes comarques de Catalunya l'agroturisme comença a sorgir d'una manera poruga». Doncs bé, no hi ha dotació pressupostària per al foment de l'agroturisme i pensem que pot ser una solució important. Nosaltres, des del Govern, definirem zones d'actuació, dotarem aquestes zones pressupostàriament i incidirem en el territori, i estem convençuts que el territori ho notarà.

Un altre dels eixos de la reforma que es pretén donar a la PAC és el de les ajudes a la renda dels pagesos o ramaders que desenvolupen la seva activitat en zones de muntanya o en zones desfavorides, en zones que tenen algun tipus de limitació. Aquestes ajudes directes no són una solució, però representen molt per a les economies que les reben; aquesta també és una vella qüestió, cada any la discutim. Hi ha altres comunitats autònomes que dupliquen les ajudes que dona l'Estat —de les quals després es rescabala part de la Comunitat Econòmica Europea— i nosaltres demanem que la Generalitat faci el mateix. Aquestes ajudes són socialment importants, són solidàries, van a parar a les economies més maltractades de Catalunya i, per tant, nosaltres pensem que cal afrontar-les i dur-les a terme.

Un altre paper que pensem que està oblidat és el paper mediambiental que ha de jugar el pagès i que cada vegada se li reconeix més dintre dels documents comunitaris. Resumint, amb aquests pressupostos la situació de les zones rurals, caracteritzades per desenvolupar una agricultura amb dificultats, no millorarà sinó que continuarà el seu ritme d'empitjorament; per això demanem uns altres pressupostos que incideixin més en aquest territori. Però també hem de parlar de l'agricultura que podrà entrar en el camí de la competència. Nosaltres els hem de confessar que estem convençuts que a Catalunya es continuaran produint aliments i hi continuarà havent activitat agrària: hi haurà empreses, hi haurà actuacions empresarials que dissenyaran una empresa perfectament definida territorialment, perfec-

tament dotada tècnicament i que entrarà en el camí de la competència. Segurament caldran fortes inversions i caldrà una reestructuració molt important, el que ja no sabem és si aquest pas a l'agricultura de competència es produirà des de la pagesia, amb capital provinent de la pagesia, o es produirà amb capital vingut de fora de la pagesia, però aquesta no és la discussió d'avui, l'hauré de discutir un altre dia. Deixem-la, només.

Però jo crec que, com he començat l'altra vegada, voluntàriament, vull començar manifestant els acords amb el que està fent el Govern, amb les coses que entenem que estem d'acord. Els hem de dir que estem totalment d'acord amb la política d'ampliació de regatges que s'està portant des del Govern. Coincidim amb el que ha dit el nostre antecessor, el senyor Gimeno, que caldrà veure què fem després; caldrà veure què fem a l'Algerri-Balaguer, caldrà veure al Segarra-Garrigues, no sigui que conduïssim a la producció de més excedents, caldrà veure-ho. Però estem d'acord que els regatges es facin i es duguin a terme al més aviat possible, de la mateixa manera que també estem d'acord, totalment, amb el reg de suport de l'olivera a les Garrigues altes, hi estem totalment d'acord. Pensem que aquesta és una actuació urgentíssima, i des d'aquest punt de vista nosaltres els volem demanar que canviïn la dotació que tenen per a aquesta anualitat: 50 milions en un pressupost d'11.000 no fa creïble davant dels pagesos que hi hagi voluntat de fer aquesta inversió. Nosaltres pensem que s'hauria d'anar més accelerat, sabem de les gestions que ha fet el Conseller, acompanyat d'un il·lustre Diputat del Grup Socialista, davant de la Confederació Hidrogràfica, sabem que el tema de concessions va prou bé i, per tant, entenem que és molt més urgent que el que representen aquests 50 milions d'11.000. I aquesta és una actuació de vida o mort per a una part important del territori interior de Catalunya.

Mirin, des del nostre punt de vista —i després de mirar l'acord del Parlament Europeu sobre els comunicats que ja he citat a bastament—, una de les coses que serà clara és que tendirem molt clarament al control de les produccions. En aquest sentit, nosaltres estem realment preocupats, estem realment preocupats perquè des del nostre punt vista aquest control, des de la Conselleria, no es duu a terme. Hi ha dos temes en què és alarmant l'increment de la producció de la llet. Nosaltres estem totalment d'acord que aquelles explotacions que l'any 86 existien per a millorar la seva rendibilitat han incrementat la producció, no hi tenim res a dir i ho defensarem aquí i on calgui, aquí i on calgui, defensarem aquestes empreses que han crescut per aconseguir la seva rendibilitat. Però, al mateix temps, som testimonis, nosaltres i tota la Cambra, que han crescut com a bolets —com a bolets no, però que han crescut—, que hi ha explotacions que no existien l'any 86 i que avui probablement són les més preparades, les més competitives i les millors, però que no tenen quota lletera i que estan incidint negativament en el sector. Aquestes explotacions o han tingut o tenen l'aprovació de la Generalitat o el silenci; em sembla que per aquest camí no anem enlloc; però és que últimament s'està produint un altre fet en el cas de la vinya.

Mirin, jo els vull parlar d'un tema molt concret —és probable que un altre diputat d'aquesta Cambra també el conegui—: a Marçà, a la finca del cal Montagut, 50 hectàrees, amb més de 20 que no hi havia plantada vinya perquè hi havia fruiters i ave-

llaners, s'ha venut, l'ha comprat un altre senyor i hi està plantant vinya sense permís. Les cooperatives se van mobilitzar i hi va haver una denúncia: no s'ha fet res, i em diuen –jo prefereixo que no sigui veritat, li ho dic sincerament– que la multa ha estat de 1.000 pessetes per hectàrea, menys del que costen els permisos de plantació. El vi comença a sobrar pertot arreu, i per tant no cal que... O fem una política de control, o els sobrants no és capaç de beure-se'ls vostè, senyor Camps... *(Rialles.)*

Un altre dels temes que hi ha dintre del paper de la Comunitat és el de la jubilació anticipada. Ja estem d'acord que aquesta ha de ser una actuació de l'Estat, però hi ha altres comunitats autònomes que han col·laborat en aquest tema, i suposo que coincidiran amb mi que una cosa és plantejar la jubilació d'agricultors de més de 55 anys a nivell estatal, i una altra és plantejar-nos-ho a nivell de Catalunya. I penso que és possible, econòmicament possible, plantejar una ampliació del que és general per a tot l'Estat, sense cap problema de greuges comparatius.

Una altra de les coses que apareix en aquest document comunitari és l'increment de la reforestació de productes agraris, ai! de zones dedicades a l'agricultura. Aquesta és una cosa que ens fa falta, però a nosaltres el que ens preocupa és que a l'any 1988 el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la Llei Forestal de Catalunya. I bé, les explicacions de després de l'aprovació de la Llei eren amb una visió triomfalista del tema, una visió molt important, penso que la Llei era molt important, però aquesta Llei està per desenvolupar, està per tirar endavant. També, amb la voluntat de remarcar el que es fa de positiu, li direm que estem totalment d'acord amb la declaració que han fet d'unitat mínima forestal. Penso que és una mesura molt bona, molt progressiva perquè el bosc continuï sent bosc, però que en els Pressupostos de la Generalitat aparegui una partida que es diu Fons Forestal de Catalunya amb una dotació de 1.000 pessetes vol dir no tenir cap voluntat d'actuar dintre de l'administració forestal. Avui a Catalunya no es fa silvicultura; es tenen els boscos totalment abandonats i això ho pagarem, perquè és la principal causa de la crema dels boscos. De sempre, de sempre, el pagès ha estat un curador dels boscos, darrerament els té abandonats, darrerament s'estan abandonant i això ho podem acabar pagant d'una manera molt greu.

És el moment de parlar, un altre dels temes que nosaltres també volem treure..., és el moment de parlar de Forestal Catalana. Forestal Catalana és una empresa de la Generalitat que té més de 1.300 milions de pressupost, dels quals 1.200 en els ingressos els rep com a treballs forestals en prestació de servei i en paga 1.020 en treballs exteriors, però no veiem on és l'actuació de Forestal Catalana. Després ens hem assabentat que Forestal Catalana està treballant d'una manera important a Tunísia en la protecció de la zona, en la constitució d'una zona arbrada entre la part habitada i el desert. Escolti'm, per tenir una..., amb les necessitats forestals que hi ha a Catalunya, tenir una empresa pública que treballa a Tunísia –no sé si una empresa privada, però no entenem per què ha de ser una empresa pública la que vagi a fer replantació forestal a Tunísia, no ho entenem.

Suposo que si tots som conscients de quina és la situació, una altra de les necessitats que tindrà l'agricultura, aquesta competitiva, serà les necessitats de la investigació i l'experimentació a cada zona concreta. A més a més de la investigació, cal una experimentació concreta al territori, el que penso que fa falta és un grup de

tècnics atents a quins són els avenços mundials en matèries agràries, atents a quines són les varietats dels diferents productes que surten, de quines són les races més actualitzades i experimentar aquests avenços mundials al nostre territori per descobrir si seran susceptibles de malaltia, si seran immunes a les plagues, quina serà la seva reacció davant l'experimentació, si el producte que fan el voldrà el mercat o no el voldrà.

Avui això no es fa, l'IRTA –l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries– no té cap directriu en aquest sentit, i té un pressupost molt important, rep dels pressupostos d'Agricultura de la Generalitat més de 1.000 milions, i continua encara sent el pressupost el camí de treball més important, el que tenia abans dels traspassos. Això no pot ser, la realitat ha canviat, no podem mantenir aquesta situació. I l'INCAVI, doncs, es dedica únicament i exclusivament a fer la tasca d'exposicions, o exposicionetes, de vi a tot el territori, però que realment no incideix més que com un «florero» dintre del món de la viticultura i de l'enologia i de la comercialització dels vins.

Hi ha, a més, un desgavell important entre el Servei de Protecció dels Vegetals, el mateix IRTA, i les oficines comarcals. Només cal anar a parlar amb ells, i veus que aquesta descoordinació existeix, i que existeix no solament descoordinació, sinó que existeix rivalitat. Aquesta experimentació em podria dir algú que la fa Agrícola Experimental. Tenim una empresa que és diu Agrícola Experimental. Agrícola Experimental és una empresa que té un pressupost de 14.100.000 pessetes. Els la llegiré, és curta, no pateixin: «Conreus industrials, 800.000 pessetes; vendes de farratge, 5 milions; vendes de bestiar, 7.100.000; altres recursos, 1.200.000; total recursos: 14.100.000; dotacions: compres, personal, financers, treballs, canals de rec, material d'oficina, serveis veterinaris, gestoria, viatges, dietes i tributs». Però, bé, què experimenta aquesta empresa? Fa alguna experimentació que pugui servir per al país? Llavors per què existeix una empresa de 14 milions, que no fa cap experimentació per al país. Des del nostre punt de vista no hauria d'existir.

Després m'he mirat el pressupost per programes, i he vist que dintre del programa Pla d'Experimentació Agrària de Catalunya hi ha 38 milions, 12 per a ajuts de demostració, 1.600.000 per a l'arranjament de la unitat enològica al Baix Camp, i 1.500.000 per a hivernacles d'agricultura. Després hi ha especialistes, tècnics, sectors i centres tècnics, 7.038.000 pessetes, i ajuts a empreses familiars en caràcter pilot, 16 milions. Miri, els ajuts a empreses familiars en caràcter pilot els accepto per recaptar gent per a les llistes de Convergència, però com a cosa experimental, no, no, això no serveix, no funciona.

En la nostra intervenció d'anys anteriors ja hem dit amb el que estàvem d'acord i continuem dient que estem totalment d'acord amb els 800 milions de la partida 771.02, per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries; és la substitució del Reial Decret 808, curiosament un reial decret que ha estat oblidat per la Generalitat, no ha existit, ha sigut sempre el 797, però bé, ara el substitueix. En el moment que ha començat a funcionar malament ha sigut quan ha començat a existir el 808. Però avui ens trobem que aquesta ha sigut una realitat que no ha funcionat, bàsicament perquè decidia aquell que no pagava, però avui ens trobem que dels 75.190 milions a nivell estatal que estan compromesos, només se n'han certificat 41.000 i només se n'han pagat 39.000, la qual cosa representa un 55 i un

52, xifres molt baixes, comparables amb les de la Generalitat que, segons les dades que em va donar el Conseller, de 225 milions n'hi ha 99 de certificats i 79 de pagats. Un nivell cosí germà una mica més baix al de la Generalitat, però que demostra que no va. Per tant, entenem que és una qüestió a arreglar i que ha d'incidir, sobretot, en l'empresa familiar agrària si és que vol entrar dintre del camí de la competitivitat.

Parlant de l'empresa familiar agrària, trobem en els pressupostos de la Direcció General del Medi Natural una partida, la 787.01, amb 2,5 milions de pessetes per a ajuts a les transmissions patrimonials en boscos. Encara que aquests ajuts no estan definits a la Llei Forestal, trobem bé que hi siguin; trobem bé que s'ajudi a les transmissions patrimonials en el cas dels boscos, però a nosaltres ens porta a una altra reflexió: és que tenim una Llei del Parlament de Catalunya, la Llei 9/1985, de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, que diu en el seu article 18, textualment: «Per tal de facilitar els pagaments derivats de la transmissió de l'empresa familiar agrària, el Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, estableix els ajuts econòmics pertinents». Set anys després, set anys després, els Pressupostos del 1992 no contempen cap tipus de partida per a aquest fi, i no té cap explicació, no en té cap. Tenim l'impost de transmissions patrimonials transferit, l'administrem, el gestionem, el cobrem i l'ingressem; tenim una llei que diu que es facilitarà el pagament, llei que va ser en aquells moments bandera del Grup de la majoria i, en canvi, el Govern no ho aplica.

Aquest mes de setembre, el nostre Grup va presentar una proposició no de llei perquè el Govern establís uns ajuts per tal de facilitar el pagament de l'impost citat fins a un 75%, i el Grup de la majoria va dir-nos —amb uns arguments que ens semblen incorrectes— que no era aquesta posició, sinó que això ho hauria de fer el Govern de l'Estat. Jo vull llegir-los el *Diari de Sessions*, en part, de la sessió d'agricultura del dia 12 de setembre: «La Llei 49 del 1981,» —està en paraules del Portaveu del Grup de la majoria— «de l'Empresa Familiar Agrària i Joves Agricultores, de l'Estat, al seu dia es va pronunciar per una reducció del 50%. Aquesta reducció al Grup aleshores de Minoria Catalana ens va semblar insuficient i a aquest efecte, a aquesta Llei es va fer una esmena en la qual es demanava el 95% de desgravació. En aquesta línia, el Govern català i el Grup català al Congrés de Diputats cada any ha anat als Pressupostos de l'Estat fent esmenes demanant que l'aplicació superi aquest 50%. És veritat, com ha dit el senyor Aleu, que aquesta és una qüestió que es té administrada des del Govern català, però el que ells proposen és que a Catalunya, amb el desenvolupament d'aquest article, hi hagi un greuge comparatiu» —ho repeteixo, perquè ho sentin bé: «un greuge comparatiu»— «amb la resta de l'Estat, i a més que ho pagui el Pressupost del Govern català. És a dir, això és exactament el que demanem: que hi hagi un greuge comparatiu positiu per a les empreses familiars agràries. Això és el que demanem. I a més a més, que ho pagui el Pressupost del Govern català. I és aquí on nosaltres no estem d'acord, per aquest greuge que això representa i més quan en altres moments veiem en moltes declaracions que se'ns retalla la possibilitat d'aixecar un nou finançament que faci possible això».

Vegem, traduïm. Tenim el Pressupost, tenim la Llei, estem disposats a aprovar-ho, però que ho pagui l'Estat. Home! Això,

per a mi, en la pràctica, és renunciar a utilitzar l'Estatut, renunciar a l'autonomia! És a dir, jo vull que ho facin, però que ho paguin, jo hi estic d'acord, i el 95%, doncs, miri, nosaltres, aquí també els ho diem: el 95%, el dia que vulguin! El dia que vulguin, el 95%! Però, siguem conseqüents: rasquem-nos la butxaca, i nosaltres pensem que ens l'hem de rascar, pensem que és bo, que és una necessitat, que és una mesura secundària, però important, simbòlica per a l'agricultura.

Finalment, no vull deixar de fer una referència a la pesca. Què queda pendent, fonamentalment, en la pesca, des de la perspectiva comunitària? Senyor Conseller, vostè sap que —tardarà més o tardarà menys, que fa peresa a tothom— s'acabarà fent una regulació de la pesca al Mediterrani. I suposo que no coincidirem que aquesta regulació passarà per l'establiment de vedes i per la disminució de l'esforç pesquer. Això s'ha de finançar amb diners de la Comunitat, s'haurà de finançar amb diners de l'Estat, d'acord, però els 32 milions que nosaltres posem a la partida 770.02 a ajuts a la paralització temporal de la flota pesquera, des del nostre punt de vista són insuficients. I en aquests moments és la mesura més important que es pot fer a la pesca al nostre país. I pensem que a la vista del muntant del pressupost de pesca, podria anar en aquest sentit.

Per tant, ens trobem davant d'uns pressupostos que no serveixen per al futur de l'agricultura catalana, tampoc en l'aspecte competitiu. Nosaltres pensem que el món rural català necessita uns altres pressupostos amb una altra mentalitat, que estigui més atent a les necessitats actuals i amb visió de futur, que no sigui còpia d'una visió de fa uns anys, que ja ha passat i que no serveix. Per tots aquests motius, demanem —ja acabo, senyor President— el vot favorable a les esmenes de devolució del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, de Forestal Catalana, SA, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, d'Agrícola Experimental, SA, i de Promotora d'Exportacions Catalanes, de la qual voluntàriament no he parlat perquè no val la pena ni parlar-ne.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. El Grup Mixt vol...? Sí, el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, per defensar les esmenes 427, 429, 433 i 436, ja que l'esmena a la totalitat que havia de defensar ha decaïgut.

La veritat és que la meua intenció, en principi, era renunciar a fer ús de la paraula per defensar una posició diferent a la del Consell Executiu en matèria d'agricultura, ja que, com sempre hem dit, els pressupostos són la concreció d'una política. Es poden fer moltes promeses, es poden fer centenars de fulls explicant el que es voldrà fer, però si no s'hi col·loquen uns diners, allò és impossible. Uns diners que, amb l'autonomia que tenim, han de venir de fora i sembla que, a més a més, per parlar amb els de fora, s'ha d'anar acompanyat d'un diputat socialista per aconseguir quelcom tan senzill com una concessió administrativa d'unes aigües. Aquesta no és la «Visca Catalunya lliure!» que cridàvem fa uns anys, fa dotze anys, fa quinze anys, la «lliure» en democràcia, no parlo de la «lliure» en una altra cosa, perquè si les coses s'han d'aconseguir així, el que estem dient, senyores i senyors diputats, a qualsevol ciutadà és que jo, d'aquí a quatre dies —que ja no seré diputat—, o d'un mes, o dos mesos, o tres mesos, com a pagès o com a ramader o com a ve-

terinari o com al que sigui, quan vulgui alguna cosa de la Generalitat, m'hauré de posar d'acord amb algú de vostès, que em faran el favor d'acompanyar-me. I si haig d'anar al Ministeri, m'hauré de posar d'acord amb algun diputat del Grup Socialista, que suposo que em farà el favor d'acompanyar-me, però quina llàstima!, quin país! No vull dir la paraula que el cor em demana, però aquesta no és la Catalunya lliure que cridàvem fa molts anys, perquè això no és democràcia; això, senyores i senyors diputats, ja no és autonomia; això, senyores i senyors diputats, no és democràcia.

Fa pocs dies vaig acompanyar uns pagesos al Banc de Crèdit Agrícola. Tenen des de fa un any i mig demanats uns diners amb subvenció i crèdit per millorar la seva explotació, per ser competitius amb la resta de pagesos d'Europa i amb la resta de pagesos d'Espanya. Fa set mesos que se'ls va aprovar 4 milions de subvenció i 6 milions de crèdit, del Banc de Crèdit Agrícola; però és el Banc de Crèdit Agrícola qui ha de donar aquell crèdit. Fa set mesos que se'ls va donar l'aprovació, i els vaig acompanyar l'altre dia. La contesta d'una funcionària era: «Estem bloquejats, hi ha tants centenars d'expedients a Madrid que estan amuntegats, que no sabem com està el seu expedient». Si no poden demanar el crèdit, no poden fer l'obra; si no poden fer l'obra, no se'ls pot certificar; si no se'ls pot certificar, perden els 4 milions de subvenció, perden la possibilitat de modernitzar-se. Sí o no? Quina situació, veritat? Culpa de la Generalitat? Culpa de l'Estat? És igual. Qui ho paga és una pobra família que haurà d'anar a fer una altra cosa. Sortosament, es fan altres polítiques; les polítiques de col·locar petites indústries, altres qüestions, i com que el pagès és un home acostumat a treballar totes les hores del dia, a no protestar gaire, a no posar problemes, etcètera, ni tan sols se sindicuen als sindicats obrers..., per tant, és un treballador magnífic...; bé, val més això. Potser fins i tot algun dia haurem de rebre un subsidi determinat, però no voldria pas fer un crit a la misèria; l'únic que voldria fer és un crit a la justícia i a la racionalitat.

Catalunya és un país petit, amb una agricultura i unes finques, unes terres, unes indústries en el mateix territori que permeten que el producte agrícola es transformi en un producte acabat d'alta qualitat, amb una plusvàlua enorme, que ens permetria guanyar mercats —els interiors i els exteriors—: 60.000 famílies són les que en viuen directament, i les que en viuen indirectament a les zones rurals, permeten, a més a més, equilibrar el territori, crear riquesa en el futur, assegurar l'autoabastament d'un tema tan important com és l'alimentació.

Tan difícil és fer les coses bé per convertir el que tenim ara, que és una agricultura del subsidi, de la misèria i de la desgràcia, de pobres persones, a convertir els pagesos i ramaders, els industrials de l'alimentació i de la transformació i la comercialització d'aquests productes en persones amb dignitat, que puguin viure del seu treball i donin a aquest país una riquesa, una plusvàlua en riquesa enorme, en els mercats interiors i exteriors, a més a més de prestigi? Simplement, cal fer la feina ben feta. Només cal fer que vostès, senyores i senyors del Govern de la Generalitat de Catalunya, col·loquin d'una forma especial i extraordinària, en un pressupost, en un any, el que s'han gastat vostès en onze anys en palaus, en palaus!; en el que costen les despeses d'arreglar el palau de la Generalitat, el palau Robert, el palau d'aquí, el palau d'allà! Una despesa extraordinària per modernitzar l'agricultura, no per donar subsidis ni caritats, per

donar diners a canvi de modernitzar-se, de reconvertir-se, i llavors, sí, el que no es reconverteixi, al carrer! I això els pagesos ho entendran perfectament. No solament els pagesos; els pagesos, els industrials de l'agroalimentació i els que fan la transformació i la comercialització del producte.

No he volgut renunciar, senyores i senyors diputats, que m'escoltin per última vegada, a parlar d'agricultura, i em perdonaran que se'm tanqui una mica la veu perquè després d'onze anys, onze anys i mig de pujar a aquesta tribuna, després de les il·lusions que, quan pujàvem aquesta escala fa onze anys i mig, volíem canviar el país, després que no l'hem canviat gaire, permetin-me, almenys, demanar-los que durant els pròxims anys que molts de vostès continuaran repetint es cuidin dels pagesos, escoltin aquells que els parlin dels pagesos, perquè de veritat que no són una massa residual, sinó que són un grup de persones que poden fer d'aquest país —en la part al·lòtota que els toca— un gran país i que ajudin la societat a millorar en el seu conjunt.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats i, sobretot, tinguin en compte que, si alguna vegada, en aquestes intervencions abrindades que acostumo a fer —que em deixo portar una mica per, en fi, pel cor i aquestes coses— els he pogut ofendre, potser alguna vegada he dit alguna cosa que no s'havia d'haver dit, sàpiguen que ho he fet, simplement, per defensar uns altres.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Torn en contra; té la paraula l'illustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Senyor President, les esmenes a la totalitat del DARP les defensaré jo; les esmenes que queden vives a l'INCAVI i a Forestal Catalana, IRTA, Agrícola Experimental i Promotora d'Exportacions Catalanes, les farà el meu company Oriol Sunyer.

Jo, en primer lloc, voldria fer una referència a l'estimat amic i company, en Pere Ayguadé. En Pere Ayguadé, durant aquests anys, ha deixat ben clar que en Pere Ayguadé és un plat fort. És, segurament, un dels diputats més incisius que hi ha hagut en aquesta Cambra. Però a en Pere Ayguadé l'honora la lleialtat, la transparència i l'amor que sempre ha tingut al camp. Segurament ha estat la veu més poderosa que hi ha hagut aquí, en aquest Parlament, del sector agrari.

Dit això, comencem el torn en contra d'aquesta esmena a la totalitat. Nosaltres... En primer lloc vull agrair el to, en fi, tant del company Aleu com del company Gimeno. Em sembla que, si més no, aquí en l'exposició que vosaltres heu fet amb tota tranquil·litat heu exposat magistralment, en fi, quina era la vostra consideració sobre aquests pressupostos i també quina era la vostra consideració sobre la política general que hi ha i la dependència que nosaltres, d'alguna manera, el Departament d'Agricultura, del Ministeri, tenim de la política agrària que es faci a la Comunitat Econòmica Europea.

Dit això, jo vull recordar un cop més que nosaltres, per estimar les accions que farem aquí a Catalunya, les accions que farà el Departament d'Agricultura..., hi ha un doble finançament: d'una part és el finançament del Departament d'Agricultura i, per una altra part, és aquest finançament que ens ve a través del Ministeri d'Agricultura de la Comunitat Econòmica Europea. És evident que nosaltres, quan haguem d'estimar les accions que arribaran al pagès, les accions que arribaran cap al sector rural, serà en funció d'aquest doble finançament, del que farem nosaltres i del que ens arribarà de fora.

El Departament d'Agricultura aquest any 1992 té un pressupost de 18.487 milions de pessetes; l'any 91 el seu pressupost era de 15.101 milions de pessetes. L'increment —com deien els diputats que m'han precedit— representa un 22,4%, però si analitzem l'increment que ha tingut el Departament d'Agricultura durant aquesta Legislatura, és a dir, fent referència a l'any 88, l'any 88 el pressupost total del DARP era de 9.085 milions de pessetes. I això representa un increment en aquests quatre anys del 100,3%; és a dir, l'increment és important.

El finançament aliè, aquest any 1992, s'estima en 19.000 milions de pessetes; l'any 1991 s'estimava en 33.900 milions de pessetes. Jo, francament, en el debat de l'any passat me les prometia molt feliç i pensava que, realment, aquí a Catalunya hauríem pogut portar una política molt adient i que podria respondre sobrerament i a bastament a les necessitats que tenia el sector agrari. I d'aquests 33.000 milions de pessetes que nosaltres esperàvem —pressupost aliè— un capítol molt important era aquest que estava dirigit exclusivament a la capitalització de l'explotació agrària, la modernització de l'explotació agrària, recolzaments a agricultors de muntanya, i és el que manava la Directiva 797, i —com deia el Diputat senyor Aleu— aquí, en fi, entra en vigor a través del Reial Decret 808.

La veritat és que l'aplicació d'aquesta Directiva aquí a Espanya i a Catalunya ha estat molt desgraciada. Nosaltres entrem el 86 a la Comunitat Econòmica Europea i no és fins al 88 que surt el Reial Decret, dos anys més tard, amb la qual cosa impedeix que els nostres pagesos, durant dos anys, tinguin els beneficis, en fi, que van tenir la resta dels pagesos de la Comunitat Econòmica Europea i després, més desgraciada encara, perquè tots aquests expedients que entren a partir del 89, els congela el Ministeri d'Agricultura, allí —com diu el senyor Ayguadé— els té «amuntegats» i a més, des del 91, no s'ha fet cap més sollicitud.

Si nosaltres fem una anàlisi per programes del que serà la tasca del Departament d'Agricultura, el programa Direcció i Serveis Generals s'incrementa en un 14,88%; aquí, pel que jo tinc anotat, cap diputat hi ha fet cap referència, aleshores jo entenc que, en fi, aquesta tasca —tots vostès hi estaran d'acord— cobrirà les necessitats del nostre sector en aquest cas concret.

Altra millora d'infraestructura rural. Aquí, nosaltres, aquest any hi ha un increment del 15,26% i cal destacar dintre d'aquest programa que s'iniciï per primer cop aquí a Catalunya fer les concentracions parcel·laries. Està previst iniciar les concentracions parcel·laries d'Alguair, de Torres de Segre i d'Algerri; és una demanda que el Grup feia a la Conselleria l'any passat i és una demanda que nosaltres hem de celebrar que el Grup hagi assumit.

Aquí, dintre d'aquest programa, Iniciativa per Catalunya criticava que l'acció que nosaltres fèiem per al foment de la industrialització agrària era petit. A la vegada reconeixia que nosaltres —i per primer cop— hi posaven dues partides, una de 25 milions de pessetes i una altra de 50. Bé, però aquestes partides van dirigides solament i exclusivament, doncs, a adquirir els terrenys, a millorar la xarxa allí on s'han d'ubicar aquestes indústries. Perquè el finançament d'aquestes indústries —com els diputats saben— està a càrrec de FEOGA, orientació, que té unes subvencions del 25% quan es realitzen en terrenys d'aquí, de la província de Barcelona, o del 35% quan es realitzen a Lleida, Girona i Tarragona.

Respecte al capítol aquest del turisme, al qual també s'ha fet referència, cal destacar que aquí hi ha una partida, precisament, a la Conselleria de Comerç i Turisme aquest any, que és de 33 milions de pessetes, i després també cal destacar —que després en parlarem més, més endavant en parlarem— el nou Reial Decret que també contempla, en fi, certs ajuts a aquestes famílies que puguin realitzar aquestes tasques.

Respecte al programa de transformació i millora en matèria de regadius. Aquí, per una part, l'il·lustre Diputat senyor Gimeno està en contra d'aquesta política; d'altra banda, l'il·lustre Diputat senyor Aleu hi està completament a favor. Miri, senyor Gimeno, jo només li vull dir una cosa: nosaltres tenim una pluviometria —i parlo de la pluviometria a les zones que nosaltres fem transformacions de secà en regadiu— de 350 a 450 mil·límetres. Allí on arriben les aigües dels rius, aquests terrenys no passarà molt temps que nosaltres els veurem terra. Nosaltres no podem competir en els nostres terrenys amb aquesta pluviometria, amb uns rendiments que tenim de 2.000-2.500 quilos per hectàrea, amb els rendiments que tenen a l'Europa verda, de 6.000-6.500 quilos. O fem regadiu o tots aquests pagesos han de plegar. Em sembla, fins i tot, que en això no ha estat prou objectiu amb aquesta valoració que, realment, senyor Gimeno, vostè no ho sent, això.

I en regadius, evidentment, que nosaltres, l'increment que es fa és molt gran, i l'esforç és molt gran i en això hem coincidit, en fi, amb el senyor Aleu. Només dir-li que, per exemple, nosaltres en el 91, el Departament d'Agricultura i la partida que contemplava la transformació de secà en regadius era de 1.042 milions de pessetes i aquest any és de 1.364, que suposa un increment del 31%. A més a més, aquí hauríem de sumar els regadius que es fan amb pressupostos aliens, que en aquest cas, el 92 és de 833 milions de pessetes —el 91 era de 576— i que suposa un increment del 44,7%. I, a més, aquí hi hauríem de sumar també els regadius de REGSA, que posarem en marxa, i regadius, en fi, es tractaria de les terres de ponent, dos d'importants, que és el canal de les Baixes Garrigues i el canal d'Algerri-Balaguer.

El senyor Aleu ha fet referència al reg de suport de l'olivera. El reg de suport de l'olivera a la comarca de les Garrigues, per als diputats de la coalició Convergència i Unió, des de fa molts anys era un d'aquells projectes que nosaltres, any rere any, en fi, hem anat demanant que portés a terme la Conselleria. De moment es posa una partida de 50 milions de pessetes i la inversió total —és veritat el que deia vostè, senyor Aleu— són 11.000 milions de pessetes, però sap també vostè que si algun retard hi ha i si aquest any, en fi, la partida no és més gran és perquè encara no tenim la concessió de l'aigua, que d'això en feia referència l'il·lustre Diputat senyor Ayguadé quan deia: «I jo no comprenc com un conseller se n'ha d'anar a un diputat socialista per anar-se'n amb el President de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre per sensibilitzar-lo per tirar aquest reg endavant».

Respecte a la conservació de la natura. Bé, l'Aleu deia: «Els boscos estan més bruts; hi ha més risc d'incendis». Fem una valoració objectiva! Fem una valoració objectiva. La valoració objectiva és que l'any 87, d'hectàrees d'arbredes, se n'han cremat a Catalunya 1.212; el 88, 945; el 89, 1.297, i el 1990, 668. No ho sé, és molt subjectiu això que els boscos estan més bruts; el que sí que és veritat és que els incendis aquí a Catalunya, en una àrea a la qual tenim molt més risc que la resta d'Espanya,

perquè, en fi, perquè està dintre de la influència aquesta de la zona mediterrània, nosaltres, el percentatge relatiu d'incendis és molt més petit del de la resta d'Espanya; però molt més petit, amb una relació relativa, doncs, de l'ordre d'una quinta part, una sisena part, segons els anys. I aleshores aquí, nosaltres, un dels èxits importants per evitar els incendis forestals és, per una part, la sensibilització i la propaganda que nosaltres fem i de la qual tant ens acusen, quan nosaltres diem: «El bosc és una cosa de tots», i això es fa en propaganda, i evidentment, en fi, amb unes despeses que s'han de donar als mitjans de comunicació. I després la vigilància. La vigilància..., aquí em criticava el senyor Gimeno que nosaltres gastem molts diners en gasolina i en cotxes. Evident! Si hem de vigilar el bosc bé hem d'anar en cotxe i aquests cotxes bé gasten gasoli. Ah! I per això nosaltres aconseguim aquí a Catalunya un control total dels incendis! És evident que nosaltres hem de comprar cotxes, és evident que nosaltres hem de comprar gasoli.

En parcs naturals. Sempre diu el mateix: «Home, és que vostès tenen una partida que és molt minsa». Bé, la partida d'aquest any: espais naturals, 256 milions de pessetes; l'any passat eren 140; l'increment del 83%. Però, a més, vostès saben que hi ha un conveni d'hidrologia amb ICONA, DARP i ICONA, i que l'acció d'aquest conveni solament a espais naturals suposarà 298 milions de pessetes més. Sí, en total: 555 milions de pessetes. I ho saben; i vostès ho saben, això. El que passa és que s'ho callen. Vostès diuen el DARP, però vostès ho saben, que l'ICONA, en fi, també inverteix diners. I que, aleshores, el resultat final serà el que puguem fer amb les despeses nostres i de l'ICONA. Vostès ho saben, i vostès s'ho callen.

Bé, conveni restauració i hidrologia, que és en total al que es compromet el Departament d'Agricultura i al que es compromet l'ICONA, és: l'ICONA, 880 milions de pessetes; el DARP, 663. Total: 1.543 milions. Nosaltres creiem que amb aquests pressupostos podrem continuar tenint una acció tan positiva com hem tingut fins ara.

L'anècdota, senyor Gimeno l'anècdota. Diu: «Home, és que, vostès, ajuts restauració, ecosistemes naturals, hi posen 2 milions de pessetes». Home, són..., sí, els ajuntaments, com ha dit vostè, però són per a petites accions, per a protecció d'animals i vegetals, però petites accions que poden fer els ajuntaments. La defensa de la natura no la fem amb aquests 2 milions de pessetes; la fem amb aquests 4-5.000 milions de pessetes dels quals parlàvem abans.

Anècdota. Compren finques forestals. Per què no compren finques forestals? Cony!, perquè el finançament és dolent. Donin-me més diners i comprarem finques forestals! Però se'ns cremarà la finca forestal perquè nosaltres..., sigui nostre, sigui del titular?

Foment de protecció dels animals —una altra anècdota. Són aquests ajuts que es donen a associacions de protecció i defensa dels animals. Els dels anys passats eren una miqueta més perquè aleshores s'havien de subvencionar, en fi, els edificis, s'havien de dallò..., i ara només és de manteniment, i es baixa una miqueta.

Una altra anècdota. Senyor Gimeno, diu: «Acció sobre la flora i espècies protegides, 3.250.000 pessetes». Bé, i això és per protegir arbres monumentals; n'hi ha prou.

Millora de la producció agrària i pesquera. Nosaltres aquí tenim un increment del 15,47%. El senyor Aleu ha parlat de les

quotes lleteres i del problema de la llet. Mirin, els pagesos van informar el Ministeri d'Agricultura sobre les quotes lleteres, en fi, que ells necessitaven. El Ministeri d'Agricultura no ens ha donat cap informació encara a les comunitats autònomes, i prou que ho demanem. No en tenim cap d'informació de la sol·licitud que hi ha hagut de tots els ramaders, en fi, de tots els lleterers d'Espanya sobre les quotes que han demanat. No ens l'ha donat, la hi demanem i continua no donant-la.

Telèfons rurals —també n'ha parlat el senyor Aleu— i electrificacions rurals. Nosaltres estem esperant, en fi, s'ha acabat el conveni de la Diputació i s'ha obert una partida per continuar el conveni amb la Diputació respecte als telèfons rurals. De tota manera, nosaltres tenim una línia oberta amb la qual se'ls dona un 40% de subvenció amb un màxim de 500.000 pessetes, i per a electrificacions la nova línia aquesta, la que substituirà el 808, en fi, també amb una línia que és viva.

Jo algunes vegades penso que potser els telèfons rurals i l'electrificació rural, la demanda també potser és... Una cosa que en parlarem després, de la situació en què es troba el sector agrari i de la situació, en fi, de rendes en què està, i de les disponibilitats de diners que té, que aleshores el priva, moltes vegades, de pagar la seva part o d'obtenir els recursos per pagar la seva part, ni que aquesta sigui molt minsa.

Desenvolupament combinat: al programa aquest hi ha creació de noves cooperatives. Sempre estem una miqueta amb el mateix amb les noves cooperatives, home! Nosaltres, bé, per a millora de processos de comercialització hi destinem 145 milions de pessetes, però és que el capítol important no ve d'aquí, i vostès ho saben: el capítol important ve del Reglament 355/77, que el desenvolupa el Reial Decret 1462, que es donen per a la creació de noves cooperatives, per a infraestructura, el 30 i el 35% a fons perdut.

És evident que si tot el que es fes amb cooperatives només fos això, o només fossin les subvencions que es donen quan una cooperativa comprava a contracte amb un gerent per primer cop, i li dona 800.000 pessetes l'any, el primer any, el segon 600.000 i el tercer 400.000, que fóra insuficient. Home, però és que hi ha el recolzament per a això. És el que jo deia al principi que nosaltres no podem estudiar els pressupostos d'Agricultura per ells mateixos si no tenim en compte també els pressupostos que ens vénen de fora.

Bé, en sanitat vegetal i animal em sembla que no se n'ha parlat. No se n'ha parlat, i aleshores s'haurà d'entendre que és un gran èxit del Departament perquè, és clar, l'eradicació de la pesta porquina africana, l'eradicació de la pesta equina, doncs, han sigut un gran èxit. No se n'ha parlat: suposo que ho aproven.

I ara, en modernització de l'empresa agrària, i tornem al 808. Jo vull parlar-ne, en fi, en el mateix to que vostè i en l'anàlisi intentaré ser completament objectiu. Jo diré que l'aplicació del Reglament 797 en el Reial Decret 808 va ser una actuació desgraciada, molt dolenta per als agricultors. Ve amb dos anys de retard, té vigència un any i mig, i en el 91 es retira.

Nosaltres, en aquest moment —en aquest moment—, retinguts a Madrid, en fi, aprovats, hi han 6.742 expedients. D'aquests, Catalunya... Vostè donava unes xifres d'Espanya; les dades que tinc jo del Departament d'Agricultura de 12 d'aquest mes és de 6.742 de retinguts; d'aquests només en són pagats 2.534, i en resten 4.207. Entre aquests, evidentment, hi haurà els dels pagesos a què feia referència l'il·lustre Diputat Pere Ayguadé, entre

aquests 4.000 i escaig. I això suposa un muntant de 1.000 milions de pessetes. Sí, almenys reconeixem el que hem fet malament. I ara, per aquest any nosaltres estem una mica esperançats amb el nou Decret que sortirà i que respondrà a la nova directiva de la Comunitat Econòmica Europea. Però aquí ja ens obliguen a nosaltres a contribuir amb un 30%, i en tres anys que sigui en un 50%. Jo estic preocupat. Estic preocupat perquè s'ha canviat la filosofia. Estic preocupat perquè s'ha canviat la filosofia; dius: «Bé, aleshores, el que es fa, en lloc de donar unes subvencions donin-ho al 30%»; el que es fa és una compensació d'interessos que està a dins d'un ventall de 5 a 8 punts, segons se sigui jove agricultor o s'estigui en zona de muntanya. Els dos primers milions de pessetes tindrien una subvenció que podria abastar fins al 25%. Però, quin és el problema? El problema és que als pagesos de Catalunya, sobretot les explotacions familiars agràries, els anava millor el 25% a fons perdut per una raó molt senzilla: perquè ells mateixos es feien l'obra. I aquest 25%, a l'hora de dir la veritat, en fi, se convertia en el 60 o el 70%, i pràcticament ells no havien de demanar diners. Aquest Decret, amb la filosofia que hi ha ara, em sembla que fomentarà molt l'especulació.

Passaré la capacitat professional agrària, passaré la pesca marítima per falta de temps, però sí que m'agradaria parlar i aprofundir sobre un tema que és cabdal. Evidentment, tots coincidim que el camp està molt malament; que les rendes agràries, en fi, des de fa molts anys han estat en regressió. Senyor Aleu, aquest Diputat aquí en aquesta Cambra ho deia fa tres anys, ho deia fa quatre anys, que les rendes agràries de Catalunya estaven en regressió igual que totes les rendes agràries de tot Espanya. Aquest Diputat ho deia en aquesta Cambra.

Segons l'informe de la Comissió de la Comunitat Econòmica Europea d'aquest any i que fa referència a l'any 88, la renda per persona activa agrària a la Comunitat Econòmica Europea és del 42,8%. Els pagesos, tret d'Holanda i Bèlgica, s'ho passen malament a tot arreu. La diferència aquí a Espanya és més gran, és del 38%. Jo no coincideixo molt —no coincideixo molt— amb algunes valoracions que es fan sobre excedents. És evident que hi han excedents de llet; és evident que hi han excedents de cereals. Però un país o una comunitat la manera de mirar si té excedents agraris i quina quantia és aquesta és mirant la balança comercial.

A la Comunitat Econòmica Europea, any darrere any, la balança comercial agrària és desfavorable en 21.000 milions de pessetes. Més o menys és el 12% de la producció total agrària de la Comunitat Econòmica Europea; exactament la producció total agrària espanyola. I aleshores resulta que a nosaltres la balança comercial ens és deficitària, amb Estats Units, Brasil, Argentina, Àustria, Suècia, Canadà, Malàisia, Xina, Indonèsia, Costa d'Ivori, Nova Zelanda, Tailàndia, Noruega, Sud-àfrica, Colòmbia, Finlàndia, Polònia, Turquia, Iugoslàvia, Hongria, Xile i Israel.

Home!, d'excedents de llet, sí; de cereals, també; però la balança comercial, negativa. Jo algunes vegades penso si no estem construint Europa competitiva a costa dels pagesos i que ens venen que tenim excedents de llet, i que ens venen que tenim excedents de cereals, però evidentment tenim dèficits de molts altres productes agraris: la balança comercial negativa. I aleshores jo també penso que quan nosaltres importem pomes o peres de Xile, o d'Argentina, o trufes de Polònia, no estem po-

sant els nostres pagesos a Xile, Argentina i a Polònia? I això potser no és bo. (*Remor de veus.*)

Sí. Aleshores, continuant, la població agrària ha disminuït aquest deu últims anys, del 78 al 88, a Espanya, de 2.438.000 a 1.591.000, la reducció ha estat del 35%. Aquests deu anys —aquests deu anys—, quan desapareguin aquests pagesos que tenen cinquanta-cinc anys, nosaltres segur, segur que estarem molt, molt per sota de la mitjana que hi ha a la Comunitat Econòmica Europea.

Miri, jo amb aquests pressupostos el que volia dir és una cosa: als pressupostos del Departament d'Agricultura nosaltres els podem exigir, què? Els podem exigir que es facin concentracions parcel·laries, que es facin més regadius, que es millori la infraestructura rural, que es millori el medi natural, les produccions agràries i pesqueres, que es millori el món cooperatiu, la sanitat animal i vegetal, la formació dels nostres agricultors. Això s'està fent, i ho podem discutir, i hi poden haver problemes, criteris de diferents alternatives polítiques, però amb aquests pressupostos el que es podria discutir és això. El que no es pot discutir amb aquests pressupostos i res hi podem fer és, per exemple, que el preu en pessetes constants de la llet, del 85 al 90... I no ho dic jo, això, eh? Això ho diu aquest butlletí del Ministeri d'Agricultura: aquí baixava el 18%, en pessetes constants. Que el porcí el 29,5%; que l'oví, el 24%; que el vacum, el 21%; els fruits secs el 51%, i els cereals el 25%.

Per acabar, repetir que des d'aquests pressupostos es pot exigir la millora de les estabulacions i la qualitat de la llet, la millora sanitària i qualitat de la carn d'oví i boví, l'eradicació i control de la pesta porquina i equina, l'aplicació de millores tècniques en el conreu dels fruits secs o millorar les varietats de cereals. El que no està a l'abast d'aquests pressupostos és que el preu de la llet, del porcí, del boví, dels fruits secs i dels cereals, que tinguin el que han de tenir. Això està a les mans d'altres instàncies i no és pas el Departament d'Agricultura ni aquests pressupostos.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molts gràcies, senyor Graells. Senyor Suñer, té la paraula.

El Sr. ALEU: Senyor President, jo he donat unes xifres i he estat contradit. En aquestes xifres, només.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per exposar-ho.

El Sr. ALEU: No l'esgotaré, no l'esgotaré. Únicament dir que de les dades que el Conseller em va donar de certificacions per a la part del 808 que vam fer servir des de la Conselleria hi ha un 44% certificat. Jo no puc pensar que se certifiqui més... Aquests són els mateixos expedients a què donen subvenció de la Generalitat i de l'Estat. Jo no puc entendre que se certifiqui més a una Administració que a una altra: ha de ser el mateix i, per tant, jo crec que si només hi ha el 44, només hi ha el 44. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Aleu. Vol intervenir, senyor Graells?

El Sr. GRAELLS: No, és que parlàvem de dades diferents. Jo estava dient que aquests expedients estaven aprovats, i a Madrid, i que estaven retinguts, que no es pagaven. És a dir, que són blocs diferents.

De totes maneres... Bé, però tingui en compte que si fos com diu vostè, el dèficit, l'incompliment fóra del 60. Bastant greu.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Graells. El senyor Suñer té la paraula.

El Sr. SUÑER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, les mateixes paraules que ha tingut el company Graells vers el Diputat Ayguadé, també jo les subscriu i les faig meves i he d'afegir que el Diputat Pere Ayguadé el vaig tenir de company en la ponència de la Llei Forestal i, a part de ser un excellent company, va mostrar una gran voluntat de consens per tirar el sector endavant.

Faré un torn en contra conjuntament de totes cinc empreses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que són: l'IRTA, l'INCAVI, PRODECA, Agrícola Experimental i Forestal Catalana.

D'aquestes cinc empreses n'hi ha dues, que són l'IRTA i l'INCAVI, que tenen objectius bàsics ben diferenciats com són la recerca i la investigació, per part de l'IRTA, i la divulgació de denominació d'origen per part de l'INCAVI. També tenen, totes dues, funcions específiques, com són la investigació i el desenvolupament experimental, transferència tecnològica, recerca contractual, assistència tècnica i formació especialitzada. Són, a més, funcions de l'INCAVI: efectuar anàlisis de vins i de derivats i expedir-ne certificats a petició de tercers, actuar com a organismes tècnics dels consells reguladors de denominacions d'origen i promoure l'especialització i reciclatge de tècnics i professionals i estudiar noves tècniques de processos relatius a la viticultura.

De Totes les empreses, a diferència de PRODECA, Agrícola Experimental i Forestal Catalana, la principal font d'ingressos prové de la Generalitat, concretament pels conceptes 411.01 i 440.01. Aquestes partides pugen globalment un 10% respecte a l'any 1991, per tant, vol dir que estan 12 punts per sota de l'augment global del pressupost del Departament. Aquest augment tan moderat ve donat pel fet que totes dues empreses tenen recursos propis, i així en el concepte de vendes i serveis en el sector privat augmenten un 40 i un 50%, respectivament.

He de fer constar que el Grup Parlamentari dels Socialistes, ja en Comissió, varen presentar tres esmenes per buidar totalment de recursos de la Generalitat vers l'INCAVI. Si haguessin prosperat aquestes esmenes hauria significat la desaparició totalment de l'INCAVI, empresa que, juntament amb l'IRTA, el nostre Grup Parlamentari entenem que s'ha de potenciar per donar el suport tecnològic a les empreses agro-alimentàries catalanes davant del repte del mercat únic.

Les altres tres empreses –Forestal Catalana, PRODECA i Agrícola Experimental– es diferencien de l'IRTA i de l'INCAVI perquè no reben cap finançament per part de la Generalitat i, per tant, el seu finançament es fa a través de recursos propis, que any rere any van en augment.

Això permet que, per exemple, Forestal Catalana pugui ampliar i donar serveis a la gran demanda de planter destinat a la reforestació. Va ser per aquest motiu que es va crear l'empresa després dels desgraciats incendis de l'estiu del 1986. He de dir que Forestal Catalana –ho he de dir al senyor Aleu– és una empresa pionera en reforestació i, per tant, és una empresa competitiva i pot ser competitiva a nivell europeu, i no l'ha d'estranyar que faci alguna reforestació a tercers països.

Promotora d'Exportacions Catalanes és una empresa que va a més, a causa de l'increment de recursos propis generats per la gestió en vendes i per estudis de mercat, per organització de fires i per la gestió de campanyes de promoció. Així fa que per a l'any 1992 es pugui obrir una oficina a Alemanya, país que ofe-

reix grans possibilitats a l'exportació de vins, caves, fruits secs, oli i productes derivats del porc. PRODECA fa una gran labor de donar a conèixer i comercialitzar els productes catalans cap als mercats exteriors.

Quant a Agrícola Experimental, és una empresa dedicada exclusivament a l'agricultura i a la ramaderia, que any rere any ha anat millorant i transformant les seves terres en regadius i que també ha millorat el cens i la genètica del bestiar i que la venda precisament d'aquests productes propis no solament li permet autofinançar-se, sinó també fer una tasca divulgativa en maquinària agrícola moderna, pràctiques d'experimentació en el camp de l'agricultura i ramaderia i dutes a terme per alumnes de l'Escola de Capacitació Agrària i també pel mateix Departament.

I ja per acabar, senyores i senyors diputats, tots sabem que els pressupostos del Departament s'estructuren per programes, i per dur a terme la política d'aquests programes totes cinc empreses es fan totalment imprescindibles.

És per aquest motiu i per tot això exposat que el nostre Grup Parlamentari votarem en contra de totes aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Suñer. Passarem a les votacions d'aquest Departament. En primer lloc, les esmenes a la totalitat de retorn. *(Pausa.)* Sí, totes conjuntament.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a continuació al Departament de Treball; esmena 442, del Grup Mixt. Queda decaiguda.

Esmena 443, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Esperis un moment, esperis un moment, senyora Fabian, esperis... Pot començar.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Si el senyor President m'ho permet, farem en aquest torn l'esmena a la totalitat del Departament de Treball i de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives.

El Sr. PRESIDENT: Esmena 446; molt bé.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Any rere any estem estudiant el pressupost del Departament de Treball, que hem de dir que és quasi còpia exacta de l'any anterior, i any rere any els hem de dir gairebé les mateixes coses: que és insuficient, que el poc diners que dediquen no expliquen bé com el gasten, que el poc diners que dediquen no el destinen a partides que possibilitin la realització d'una política laboral eficaç, i que en realitat no fan cap política. Que el pressupost de la Conselleria de Treball és la plasmació, en termes econòmics, de la importància i el valor

que aquest Govern dóna al món del treball, exactament el 0,8% del seus recursos, exactament el 0,8% de les seves energies i el 0,8% de la seva voluntat política.

Aquest any també demostrarem —amb la veu dels números— la constatació política que estem repetint, però aquest any ho fem amb l'esperança que els propers Pressupostos de la Generalitat els elabori una nova majoria que demostrí més capacitat política envers el món del treball i que cregui amb més veracitat que vostès que la força està en la gent i que la majoria de la gent som treballadors.

Aquest any el pressupost del Departament de Treball s'incrementa de 1.552 milions de pessetes, en xifres absolutes, la qual cosa representa el 16,59% respecte al pressupost de l'any passat. El total del pressupost creix un 16,1% respecte a l'any 91. Aquest any estem tan sols unes dècimes per sobre del creixement i mantenim el pes específic de la Conselleria sobre el Pressupost, que no arriba a l'1%, el 0,8%.

Però hem millorat alguna cosa respecte a l'any passat, en què creixíem 3,6 punts per sota del creixement global del Pressupost i perdiem pes específic —passàvem del 0,9 al 0,8%. Potser hem arribat al límit del que es pot retallar una conselleria, sobretot si recordem que el decrement s'ha anat sostenint: l'any 89, Treball significava un 1,49% del total del Pressupost.

Tot i això, el capítol 1, personal, continua creixent: 1.552 milions de pessetes en termes absoluts. L'any passat aquest capítol, el capítol 1, representava un 30% del total de la Conselleria, i aquest any un 34,5% del total de la Conselleria.

Cada any li hem de dir, senyor Conseller, que la lluita contra l'atur no saben fer-la de cap altra manera que incrementar el personal de la Conselleria, i és curiosa la manca de confiança del Grup de Convergència i Unió respecte als directors generals que vostès mateixos anomenen, quan tot el personal depèn de la Secretaria General. Nosaltres valorem això com el poder concentrat en detriment del poder de les direccions generals.

En qualsevol cas, els quedaríem profundament agraïts si fossin capaços d'explicar per què es gastaran 1.552 milions de pessetes més que l'any passat en personal, si en cap lloc del pressupost diuen que faran altres coses que les que estaven fent; és a dir, poca cosa.

El capítol 2, despeses de béns corrents i de serveis, creix 769 milions de pessetes en xifres absolutes. Aquest increment es reparteix de la següent manera: incrementen 100 milions de pessetes en la partida de lloguers; 33 milions de pessetes en la partida de conservació i reparació; 600 milions de pessetes en material, subministrament i altres; 30 milions de pessetes més en indemnitzacions per raons del servei; el total del capítol puja 1.849 milions de pessetes i representa un increment del 71% respecte a l'any passat.

I el capítol 4, transferències corrents, decrementa en 400 milions de pessetes, atès que la partida de la PIRMI l'han pressupostat justament amb la meitat que l'any passat.

Volem fer, no obstant això, algunes consideracions polítiques sobre aquests capítols. Veiem la Secretaria General, on el capítol 2 és més gran. Gasten més diners en publicitat i propaganda —només amb la Secretaria General, 10 milions de pessetes— que en foment de les activitats sindicals i temps lliure —9 milions de pessetes—; gasten aproximadament el mateix en transferències a centrals sindicals, formació i assessorament, pressupostades en 44 milions de pessetes i incrementades en 5

milions de pessetes, amb una transacció realitzada en Comissió amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, comparativament, en partides d'aquest capítol gasten el següent: material ordinari no inventariabale, aproximadament 47 milions de pessetes; premsa, revistes, llibres i altres publicacions, 42 milions de pessetes; altres subministraments, 38 milions de pessetes; serveis diversos informàtics, 48,5 milions de pessetes; neteja i sanejament, 36 milions de pessetes, i aquestes despeses són totes molt superiors al que destinen a un anomenat Pla Pilot de Promoció del Turisme Social, 20 milions de pessetes, que és aproximadament la meitat del que es gasten en premsa —gran preocupació la que demostra Convergència i Unió pel descans dels treballadors de Catalunya.

En tot cas, tenim una altra partida: dietes, locomocions i trasllats del personal del Departament, que puja 21 milions de pessetes i escaig; potser el turisme social també el fan enviant a passejar els treballadors del Departament; potser el senyor Conseller diu: «Atès que no puc facilitar el turisme als treballadors de Catalunya, ho faig amb la meua gent». Gran idea! Felicitats, senyor Conseller.

De la Direcció General de Relacions Laborals volen gastar 25 milions en despeses de manteniment de l'immobilitzat material; 14 milions en material ordinari no inventariable; 14 milions en premsa, revistes, llibres i altres publicacions; 50 milions en altres subministraments —monument a l'obscurantisme—; 34 milions en publicitat i propaganda; 30 milions en dietes, locomocions i trasllats, més turisme social. Per contra, 3,5 milions en estudis i treballs tècnics —la investigació, el treball de camp per detectar la problemàtica del món del treball no sembla que interessi gaire a la Conselleria de Treball—, 50 milions en programes de seguretat i higiene en el treball i altres d'interès per al Departament, 20 milions en altres programes en matèria de relacions laborals; també amb una transacció s'han incrementat aquestes partides en 10 milions.

D'altra banda, no sabem quins són aquests altres programes que desperten l'interès del Departament i quins són aquests altres programes en matèria de relacions laborals; ens agradaria molt que en el torn de rèplica —atès que suposem que no ens votaran favorablement l'esmena— sí que aquest debat servís, com a mínim, per aclarir-nos aquestes inquietuds del Departament.

D'altra banda, aquesta dotació econòmica fa del tot impossible que es compleixin els acords sobre seguretat i salut laboral, signats l'any 89 amb els sindicats Comissions Obreres i UGT, i és la resposta negativa al compliment de les recomanacions del treball encarregat per vostès sobre aquest tema i que es va acabar fa més d'un any, i que vostès continuen guardant al calaix, malgrat les promeses que des d'aquesta mateixa tribuna ens va fer l'Honorable Conseller senyor Farreras. El President de la Generalitat ha dit que aquest tema, el tema de la seguretat i higiene, és un tema cabdal i és un objectiu polític de primer ordre. No entenem —si això és així— com s'expliquen aquests pressupostos.

En la Direcció General d'Ocupació gasten 12 milions en material ordinari no inventariable, 25 milions en premsa, 15 milions en publicitat i propaganda, 22 milions en serveis diversos informàtics, 20 milions en altres despeses diverses, 10 milions en dietes, locomocions i trasllats. D'altra banda, 6 milions en estudis i treballs tècnics i 5 milions en l'observatori del mercat de treball. Ja li dèiem abans, ja els dèiem abans que la investigació no és el seu fort.

I en relació amb els programes d'ocupació, absoluta congelació de les partides respecte a l'any passat, sense tenir en compte que la realitat social és canviant i que en aquest moment sembla que no estem en unes perspectives massa bones.

Volem fer una especial referència a la reducció que han fet en el capítol 4 de la Direcció General de Seguretat Social, respecte a la partida denominada Pla Pilot Interdepartamental, Renda Mínima de Reinserció i altres accions de formació per a col·lectius de difícil integració; la rebaixen fins a la meitat de l'any passat, 400 milions menys. D'altra banda el Programa de Formació i Reinserció Laboral -PIRMI-, 150 milions, com l'any passat. Si les dades de pobresa que tenim al país, dos milions de persones que perceben uns ingressos inferiors a la meitat de la renda per càpita del país on viuen, si aquestes dades són certes i diem que el número de pobres a Catalunya està creixent, per què una partida queda idèntica i l'altra es redueix a la meitat? D'acord que la declaren partida ampliable, però ens hauran d'explicar per què si els pobres creixen vostès no saben, no han sabut com aplicar aquesta partida, la seva incapacitat és tant gran que no saben ni tant sols ajudar els que ho necessiten més.

Hem volgut deixar per al final el tema de l'economia social. Vostès s'omplen la boca amb el discurs de la seva sensibilitat per aquest tema, la mateixa quantitat que l'any passat per al fons d'aval per donar a les cooperatives i societats anònimes laborals 50 milions, què es pot fer amb aquest fons d'aval, que és la via a què vostès diuen que opten? També diuen que no volen fer competència deslleial a altres empreses donant subvencions. A l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives, 50 milions de pessetes més que gasten de la següent manera: 20 milions en personal, 16,5 milions en despeses de béns corrents i serveis i 14,5 milions en subvencions a famílies i institucions sense finalitat de lucre. Aquesta, senyores i senyors diputats, és la sensibilitat que Convergència i Unió té enfront del treball associat.

I per últim, dir que els agraïm l'acceptació en Comissió de les esmenes que va fer el nostre Grup per a la creació del Consell Econòmic i Social, per al Tribunal Laboral de Catalunya i per al Consell Català de Seguretat i Salut dels treballadors i els diem que la propera legislatura tornarem a presentar la creació del Consell Econòmic i Social que va ser votada negativament en aquesta Cambra. Eren partides obertes amb 1.000 pessetes perquè el que volíem era aconseguir el compromís polític de la creació d'aquests organismes; ho hem aconseguit, però esperem que tingui més sort que la que ens van acceptar l'any passat de creació del Tribunal Laboral i que no van complir; aquest any l'han tornat a acceptar. Recollint les paraules del senyor Sesmió a Comissió, *pacta sunt servanda*; aquesta esmena dos cops acceptada, doble compromís de complir-la. Les altres esperem que facin honor a la seva paraula i, a més, que les dotin pressupostàriament amb les quantitats necessàries i no de cara a la galeria i facin que aquests organismes funcionin.

Per totes les raons que acabem d'exposar, senyores i senyors diputats, demanem el vot favorable a aquesta esmena de retorn.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Esmena 444, del Grup Socialista, per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, amb el seu permís defensaré, igual que ha fet la meua

companya Rosa Fabian, l'esmena referent al Departament de Treball i a l'Institut de la Promoció i la Formació de Cooperatives conjuntament. La 444 i la 447.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Jo, sincerament, abans de començar intentaré... no sé si esgotaré tot el temps, però intentaré no dir masses números. Però en tot cas, venia... Quan hem analitzat el Pressupost, preocupat per trobar el fil conductor o l'explicació raonable que ens permetés si més no entendre, encara que no compartir quins eren els criteris que el Conseller i el Departament havien tingut per portar al Consell Executiu uns pressupostos com aquests, que al nostre entendre no responen als interessos dels treballadors i, possiblement, tampoc als interessos de Catalunya. Però, partint de la idea, de la sensibilitat que nosaltres entenem que hi ha una preocupació pels treballadors i, per tant, per tots aquells aspectes referits a ells...

Però fins ahir no vaig trobar el fil conductor d'aquest tema de per què es podia fer una prèdica en un sentit i després una pràctica en una altre i no el vaig trobar fins que no vaig llegir unes declaracions del President Pujol que diu intentant animar l'empresariat i parlant que el que s'ha d'utilitzar amb el llenguatge, és el llenguatge del treball, de l'esforç, de la competitivitat, afegeix -i entre cometes, és a dir, per tant, paraules textuais-: «Si el llenguatge dominant és el de la solidaritat estem perduts». Naturalment, per al President Pujol hi ha un plantejament que és contraposar la competitivitat a la solidaritat i aquesta és una manera d'entendre la societat, el treball i tot.

Naturalment, no és la nostra manera d'entendre el treball, la competitivitat i l'organització de la societat; entenem que la competitivitat no és aliena ni està contraposada a la solidaritat i quan es fan uns pressupostos del Departament de Treball, s'ha de treballar en la direcció de treballar per la competitivitat, però també amb solidaritat. I això és el que no hem trobat en aquests pressupostos, no hem trobat d'una manera efectiva, allò que era el gran objectiu, que és el gran objectiu declarat, però no posat d'una manera efectiva. Jo crec que tots podem reconèixer que el gran objectiu no complert, al nostre entendre, d'aquest Pressupost i no tan sols pel Govern, sinó per tot el país, era millorar la competitivitat de les estructures econòmiques i productives de Catalunya i fer-ho des d'una perspectiva de no trencar més la societat, de no crear blocs diferents, per tant, de cohesionar, de donar-li cohesió social a la nostra societat.

I, per això, tot el Govern hauria d'haver estructurat el Pressupost amb això, però com estem a Treball potser correspondrà dir què és el que li correspondria fer a Treball en aquesta direcció, quines coses podria fer el Departament de Treball, quines coses hauria de fer el Departament de Treball. Fonamentalment, treballar per la modernització de les relacions laborals, adequar la capacitació de la nostra gent, dels treballadors i fonamentalment dels aturats, potenciar l'economia social i fer una política activa d'ocupació que tendeixi a resoldre els problemes de l'atur. Aquests haurien estat o haurien hagut de ser els grans eixos del Departament de Treball, i això és el que no trobem.

Modernitzar les relacions laborals vol dir coses concretes, coses factibles, vol dir potenciar d'una banda l'autonomia de les parts, però exercir el dret de tutela administrativa d'aquestes relacions laborals evitant que una situació que no és entre iguals..., l'Administració juga un paper de -ho repeteixo- tutela, però al mateix temps potenciant l'autonomia de les parts. No

em tornaré a referir al que ja vaig dir fa dos dies, quan defensava unes esmenes a l'articulat, però sí només a tall d'exemple dir que portem massa temps perdut discutint i això per a nosaltres no és més que un procés d'alentiment, d'acceptar-lo de no bon grat, el procés de constitució del Tribunal Laboral, que és una expressió de l'autonomia de les parts important.

Modernitzar les relacions laborals vol dir treballar amb els agents socials cercant les seves forces adreçades cap a aquest objectiu. I jo no ho tornaré a repetir, perquè jo crec que l'únic, o el primer compromís —va ser el mes de febrer— del Departament de Treball, del Conseller de Treball en una comissió, de treballar-hi tots plegats, Administració, sindicats i patronal vers la discussió dels problemes que comportava la integració europea i va ser un compromís posteriorment adoptat en una reunió amb els sindicats, si més no pel President Pujol, si no ho recordo malament al voltant del 27 de juliol o del 29 —ara no ho recordo exactament—, 24 de juliol, exactament, m'apunta el Conseller. Doncs, en aquesta data el President va dir: «El mes de desembre constituïrem una comissió per discutir aquests temes». Bé, ja estem al desembre i sembla que encara no s'ha constituït aquesta comissió.

D'altra banda, modernitzar les relacions laborals vol dir treballar per la seguretat. No és possible tenir una economia per al segle XXI amb relacions laborals del segle XIX i, per tant, tant la potenciació de l'autonomia de les parts com la seguretat en el món del treball és important. I en aquest sentit tornar a reiterar que allò que va ser el resultat d'una comissió dels seus experts, ha de posar-se en pràctica. Això és el que s'ha de fer d'una manera efectiva.

L'altre gran objectiu era adequar la capacitat de la nostra gent al repte de la integració europea. En aquest sentit, jo li haig de dir que crec que no han estat àgils, no han estat a l'alçada dels reptes; crec que fins ara no han programat la formació ocupacional amb prioritats i objectius que estiguin adreçats en aquesta direcció. Jo segueixo dient-los que moltes vegades, més els l'han programada que no pas l'han programada vostès, però hi ha un element important que no podem oblidar i és que aquest any hem rebut, ha rebut la Generalitat els traspassos de la formació. I en aquest sentit era evident que aquest Pressupost, si s'hagués estat en condicions de parlar amb els agents socials en preparació, de poder assolir els acords que encara no estan ni molt menys plantejats, hauríem hagut de veure reflectit en el Pressupost quina és la nova ordenació que genera el fet que la Generalitat de Catalunya ja tingui totes les competències en formació ocupacional, ja té des de fa molt temps les competències en la formació professional reglada i també té la formació d'adults. Per tant era lògic que vostès, que han estat durant molt temps plantejant que aquesta competència ha de venir quan arribi, que no ens trobem amb el fet que no estem preparats per gestionar-la, no estem preparats per donar el salt immediatament.

Jo crec que una de dues: o no s'ho creien que es podia aconseguir la transferència, i per tant no s'estaven preparant, alguna cosa així com el que succeeix quan parlem de la Direcció General de Seguretat Social, que jo crec que vostès no es creuen el tema de transferències i, per això, no les desenvolupen i li donen competències que a la millor tindria aquesta ocupació, li donen perquè la Direcció General de Seguretat Social gestioni alguna cosa i no estan fent una preparació efectiva d'allò que

vostès estan reclamant reiteradament. Però —ho repeteixo— no han estat preparant-ho i ara ens trobarem que les infraestructures no estan adequades al volum de treball i això comportarà si més no, no pel problema que entrem en una situació electoral, provocarà un interregne, un pas, un any perdut en un temps que no és excessivament llarg. Jo crec que no han coordinat, o creiem que no han coordinat aquests recursos que tenien, aquestes xarxes que tenien de formació professional reglada d'adults i ocupacionals a fi i efecte d'optimitzar aquests recursos i, naturalment, no han tingut en compte altres agents econòmics importants en aquesta prestació de la formació ocupacional.

Per tant, des d'aquesta perspectiva hem de reiterar la idea que no trobem, perquè no veiem cap canvi important en els pressupostos, una modificació transcendental d'aquests aspectes. No han aprofitat tampoc aquesta força de la gent. Jo crec que hem perdut onze mesos discutint si es constituïa o no la comissió, però hem perdut molt més temps sense donar-li una empena decisiva per al Consell de Treball o en el seu defecte, malgrat que ara es parli que es posen 1.000 pessetes en el pressupost, fa uns dies a una pregunta meva el Conseller em contestava que no estava dintre dels objectius de l'any electorals de Convergència i Unió —quan es va presentar a les eleccions— generar un consell econòmic i social.

Bé, suposo que això vol dir que amb el projecte de programa que presentaran —si sortirà, perquè si no, no sé com—, si no està en el projecte es posen 1.000 pessetes per un període que encara és de Legislatura, i suposo que el posaran!, però, en tot cas, el que està clar és que amb 1.000 pessetes no es constitueix un consell econòmic i social si se li vol donar una transcendència important i, a més a més, no es pot dir que com que el Consell de Treball, del qual tenen la presidència, la secretaria i tots aquests elements importants, doncs, no ha d'endegar cap demanda més de recursos. Quan es planteja una esmena per dotar de més recursos el Consell de Treball, vostès diguin: «No, no, és que com que no han demanat més, no els donem més; amb 22 milions o amb 25 milions ja en tenen prou per al Consell de Treball». Jo crec que, naturalment, vostès que han de ser els impulsors, perquè tenen els mecanismes, perquè estem parlant d'un organisme on està l'Administració i on els agents socials són altres elements, han de generar, han de dotar-lo de mitjans i de mecanismes. I transferir alguna part d'aquestes quantitats importants que tenen per a despeses de funcionament al Consell de Treball, jo crec que no hauria estat una errada, sinó la reafirmació d'una voluntat claríssima de potenciació de les relacions laborals, de potenciació dels agents econòmics i socials.

Per últim o per anar acabant, dues coses importants: l'una, aquesta política d'ocupació activa i solidària que els portem reclamant des de fa temps, que en alguns casos hem intentat plasmar-la per veure quin era l'exemple paradigmàtic que, al nostre entendre, es podia plantejar; ho hem fet reiteradament, any rere any. No ha tingut sort aquesta esmena. Ho hem tornat a fer aquest any; no ha tingut sort, i nosaltres entenem que és hora que es comenci, també, igual que es va fer en un determinat moment, a canviar l'orientació dels recursos de la política, de les polítiques actives d'ocupació.

Vostès, la Generalitat està en perfectes condicions de poder generar programes coordinats entre recursos formatius, recursos ocupacionals, etcètera. I en aquest sentit, ens sembla que el re- buig sistemàtic a generar un pla de foment de l'autoocupació

que, partint dels aturats, generi o els ajudi a generar el seu propi lloc de treball, aquest era un element simptomàtic, que tenen totes les condicions, i ho han rebutjat sistemàticament. Això vol dir posar-li fil a l'agulla a superar la cultura del subsidi, amb la qual ja hi coincidim: partint dels aturats, generar llocs de treball. I naturalment, i amb aquesta mateixa direcció, no tornaré a repetir el que ja ha dit la companya Rosa Fabian, però evidentment amb aquests pressupostos vostès no poden dir que estan fomentant l'economia social.

Aquests són uns pressupostos, i ho he deixat per al final, que no creixen. Aquests són uns pressupostos que no creixen per a Catalunya. Creixen els pressupostos del Departament, però no creix el pressupost per a Catalunya. El creixement del seu pressupost és el creixement del capítol 1 i 2 derivat de les transferències —exclusivament—; però això no són nous recursos per a Catalunya, són els mateixos recursos per a Catalunya. I, en tot cas, el seu pressupost, com ja ens tenen acostumats durant molts anys, objectivament per a Catalunya, no per al Departament..., de la qual cosa ens n'alegrem —que el Departament tingui més competències—, però aquí no estem fent un pressupost per als consellers o per als departaments, sinó un pressupost per a Catalunya o pensant en els interessos de Catalunya; hem de dir que els pressupostos, des del punt de vista de Catalunya, no pugen. És més, amb la retallada del programa de la renda mínima, que es diu que, com que és una partida ampliable, doncs, ja anirem demanant; no anirem demanant si no la gestionen millor, i vostès ho saben. Amb aquesta retallada no hi ha un creixement efectiu del pressupost, sinó, en realitat i en termes de comparació efectiva, realitat de Catalunya, aquests pressupostos suposen una retallada dels recursos al món del treball.

I amb aquesta situació tornem al principi. És molt difícil parlar de competitivitat separada, allunyada i contraposada a la solidaritat, i a vostès els corresponia, també, jugar el paper de la solidaritat i amb aquests pressupostos no ho podran fer.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Torn en contra, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyor diputats. Per fer un torn en contra a les dues esmenes defensades. N'hi havia una tercera, que ha decaïgut, que havia presentat el Partit dels Comunistes de Catalunya, i volia fer, primer, una petita reflexió sobre aquest fet. És a dir, és el Partit dels Comunistes de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, el Grup Socialista qui presenta esmena a aquest Departament, no els altres grups. És el que en diríem «l'esquerra tradicional»; aquella que no se'n pot estar de no presentar-los, perquè, si no, jo crec que perdria quelcom de substancial. I llavors —diguem-ne— malgrat que crec que són uns magnífics pressupostos, doncs, hi ha una certa obligació a presentar una esmena a la totalitat als pressupostos del Departament de Treball.

La veritat és que és la tònica general. Els grups de l'oposició, sobretot aquests als quals m'he referit, han presentat esmenes a tots els departaments, tots els organismes, totes les empreses. Tot ho fem malament! Aquest Govern ho fa tot malament. I quan a vegades se'ns acusa de la poca sensibilitat en acceptar esmenes en la Comissió, que algunes s'han acceptat i algunes s'han transaccionat, ens trobem amb una postura, per part de l'oposició, que en presenta a tot arreu —a tot arreu. Per tant, permetin que també els digui, doncs, que potser no és tan

ajustat dir que a nosaltres ens manca sensibilitat per apropar posicions, si igualment des de les seves també se'm fa difícil veure com vostès no troben res ben fet del que s'està fent. No d'una manera global, perquè per alguna raó són grups d'oposició, però és que estem parlant d'esmenes a la totalitat. És a dir, una cosa són esmenes parcials, però, és clar, una esmena a la totalitat vol dir que allò, globalment, va fatal i, per tant, tots els departaments van malament, totes les empreses autònomes: tot va malament. La veritat, crec que el país no els pot donar la raó. La realitat social no és aquesta.

Però centrem-nos en les esmenes presentades. S'han fet una sèrie de crítiques i jo intentaré donar la resposta a algunes d'aquestes crítiques. Primer: s'ha dit —la senyora Fabian— que aquests pressupostos eren una còpia dels anteriors, i el senyor Rañé diu: «no hi veiem cap canvi». Home, per a mi és el major elogi als pressupostos.

És a dir, estem en un país al qual la taxa d'atur és dos terços de la mitjana de l'Estat, si fins i tot traguéssim Catalunya, podrien dir que és una miqueta més de la meitat de la de l'Estat. I, per tant, si aquesta política en un mateix Govern socialista a tot l'Estat, amb una mateixa Comissió Europea a Brussel·les, arreu ha produït aquests resultats, nosaltres ens en felicitem, que tinguin una certa continuïtat. No canviéssim de política i anéssim cap als índexs d'atur que hi ha a la resta de l'Estat. Per tant, en fi, per al nostre Grup ens ha sonat a elogi.

D'altra banda, també dir que..., en fi, desitjar que és legítim que hi hagi una nova majoria, perquè tingui més sensibilitat, perquè la majoria de la gent som treballadors —això ho ha dit vostè, i ho corroboro—, la majoria de la gent som treballadors, la majoria de la gent votem Convergència i Unió. I, per tant, aquesta sensibilitat, suposo que les persones, doncs, la senten i ells sí que en principi estan d'acord amb la nostra manera de plasmar la sensibilitat social dintre dels nostres pressupostos.

Per tant, amb termes genèrics, jo diria que la postura és aquesta. Tampoc és cert que el pressupost de la Conselleria de Treball no hagi pujat. I molt. Si vostès llegissin —diguem-ne— el contingut polític dels pressupostos, no el que figura en l'estat de despeses, veurien que hi ha un capítol 4 que està esperant uns traspàsos aconseguits aquest any, que, per tant, han de venir per transferència, i això farà que el pressupost d'aquest any es dupliqui.

Per tant, no és veritat que no creixen. Gràcies a aquesta transferència, és cert, hi ha un capítol 4 que s'ha d'omplir als pressupostos de Treball; és a dir, els diners dels quals disposarà l'Administració catalana per combatre, amb l'èxit que ho està fent fins ara, l'atur i la formació dels nostres treballadors davant el gran repte europeu, es veurà doblada. Per tant, tampoc és veritat: són similars als anys anteriors. Repeteixo que per a nosaltres és un elogi i, a més a més, es doblaran econòmicament.

Entrant en crítiques que s'han fet puntuals. Jo no he vist cap programa alternatiu, sincerament. Després, amb molt de gust, perquè tenim bones relacions, repassem el *Diari de Sessions* i veurem si vostès han presentat un projecte alternatiu al Departament de Treball! Per tant, en una esmena a la totalitat, què estem debatent? Si els capítols 1 i 2 creixen més que la mitjana del Departament? Home!

Segons els senyor Rañé no estem fent re per preparar-nos a rebre aquest gran traspàs. Llavors la senyora Rosa Fabian critica que creixin molt els capítols 1 i 2; però si és per rebre el tras-

pàs! És a dir, si no creixen els capítols 1 i 2, no podem rebre els traspàs, perquè algú l'ha de gestionar, aquest traspàs!, i això es fa amb persones. I, per tant, han de créixer els capítols 1 i 2 i ja creixerà el 4, quan arribin —diguem-ne— les transferències.

S'ha fet amb les altres, per exemple, el tema del PIRMI, diu: «home, el PIRMI l'hem dotat a la meitat». Ja s'ha matisat, és una partida ampliable, però s'ha fet la crítica com si diu: «Home, el Govern no coneix els pobres que hi ha a Catalunya i, per tant, ho poso a la meitat, perquè no ho ha gestionat bé...» Però, miri, hi ha altres departaments i és una acció global del Govern que fa —diguem-ne— tasca i programes de cara a eradicar la pobresa!

Però aquesta no és una partida de beneficència, eh? Nosaltres no en fem, de beneficència. El programa és per a aquelles persones que tenen mancances i es vulguin reinserir a la societat. És que es requereixen dues condicions: que tinguin mancances, que es vulguin reinserir, i en funció d'això és quan aquest programa —diguem-ne— funciona. Per tant, que en fan falta 800? Doncs se'n gastaran 800. 1.000? Se'n gastaran 1.000. Però, realment, les dades objectives del que hem recollit, gràcies a la col·laboració dels ajuntaments, dels Consells Comarcals, de tothom que ha treballat en aquest camp, persones amb dificultats que tinguin voluntat i possibilitats de reinserir-se a la societat seran totes ateses. I quan diem totes, és això: totes.

I no ho sé, doncs, per fer algun altre detall sobre algunes crítiques rebudes, el que no m'ha semblat bé és que el senyor Rafi, per exemple, dubti de la nostra voluntat posant una partida de 1.000 pessetes sobre la creació del Consell Econòmic i Social.

Jo crec que vostè coneix l'UGT i sap vostè que l'UGT és l'últim estament social que s'ha afegit a aquesta idea. I tinc resolucions de congressos de vostès que així ho diuen. Per tant, que els últims que arriben amb aquesta idea ens critiquin si no més hi posem 1.000 pessetes... Les 1.000 pessetes és per la voluntat política que aquest Consell Econòmic i Social es creï, funcioni, i la partida està oberta perquè vagi així.

Em podria estendre a d'altres raons, però, dites les més genèriques, que el pressupost té un cert to continuista, per tant, combatrà eficaçment l'atur, perquè..., repeteixo la dada —repeteixo la dada per a alguns companys que s'han incorporat ara—: l'índex d'atur a Catalunya és dos terços del de l'Estat i, si traiguéssim Catalunya, un xic més de la meitat. Per tant, nosaltres creiem que fent uns pressupostos continuistes i doblant la seva quantia, gràcies al traspàs de l'ocupació professional, són uns magnífics pressupostos. I per aquestes raons nosaltres ens oposarem a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmi. Procedirem a fer les votacions corresponents al Departament de Treball.

Esmenes a la totalitat en l'estat de despeses del Departament de Treball.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament de Treball, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

A continuació entrem al Departament d'Indústria i Energia. Esmena 456, del Grup Mixt, queda decaiguda.

Ah!, Justícia, és veritat. La Presidència vol córrer massa. Departament de Justícia; esmena 448, del Grup Mixt, decaiguda.

La 449, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: La donaríem per defensada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda defesada. 450, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, defensaríem conjuntament les esmenes 450 i 453. El nostre Grup ha presentat una esmena de retorn als pressupostos del Departament de Justícia, una esmena que vol plantejar amb profunditat la nostra discrepància amb la política pressupostària del Departament i, per tant, és una esmena que, evidentment, entra en contradicció amb la política de prioritats que nosaltres tenim respecte a aquest Departament de Justícia.

Des d'aquesta tribuna s'ha dit que quan es presenta una esmena de retorn s'entén que hi ha una discrepància total amb la política del Departament de Justícia. Això no és cert, o en aquest cas, en el nostre cas no és cert; hi ha aspectes d'aquesta política del Departament de Justícia amb què nosaltres estem d'acord, la considerem positiva: la construcció dels nous centres penitenciaris, l'impuls que s'ha donat al desenvolupament del Dret Civil Català, per posar uns exemples. Però això no vol dir que nosaltres no considerem que aquesta política té buits, que per a nosaltres són importants i que a l'hora de fer un pressupost el que diferencia el que governa dels grups que presenten aquests Pressupostos, està en la política de prioritats.

En aquests moments voldríem parlar de la política penitenciària. No hi ha dubte que portem uns quants anys en què la Generalitat de Catalunya té competències sobre administració penitenciària, per tant per desenvolupar una política penitenciària, i que en aquests moments és l'única Comunitat Autònoma de l'Estat espanyol que les té. Nosaltres..., aquesta és una qüestió que hem dit reiteradament, que ens alegrem de tenir aquestes competències, pensem que és important que en aspectes que sens dubte són difícils i complexos Catalunya tingui aquestes competències i, per tant, tingui voluntat d'autogovern.

Però en aquests moments hauríem d'abordar quins són els principals problemes que tenen les presons a Catalunya. A nosaltres hi ha hagut una qüestió que ens ha preocupat reiteradament, que fa referència a la massificació de les presons catalanes, i per tant a la manca de les places penitenciàries. L'objectiu prioritari d'una política penitenciària a Catalunya, i per tant de qualsevol Pressupost de la Generalitat, independentment del govern que hi hagués, seria la de crear noves presons, noves places penitenciàries amb l'objectiu de la desmassificació. I això per una qüestió molt important i que per a nosaltres és l'objectiu prioritari de la construcció de noves places penitenciàries, que és la d'iniciar la reforma penitenciària i, per tant, aconseguir la reinserció i la rehabilitació dels interns.

El senyor Conseller ha parlat reiteradament de la manca de places penitenciàries a Catalunya, s'ha parlat que manquen al voltant de 5.000 places penitenciàries, i en aquest Parlament aquesta és una qüestió que s'ha debatut a bastament. Ja l'any 83 aquest Parlament aprovava un pla indicatiu en què s'especificava la necessitat que en un període que anava fins a l'any 90 es construïssin totes aquestes places penitenciàries. Per tant, el que hem de discutir és de si en aquests anys al voltant dels Pressupostos de la Generalitat s'han anat construint aquestes places penitenciàries, fins i tot ens trobem que en el mateix programa que Convergència i Unió va presentar a les eleccions autonòmiques de l'any 88 es fixava com un objectiu prioritari de la seva política la construcció de tot un seguit de centres penitenciaris; parlava d'un centre de compliment de joves, un altre d'adults, un centre de preventius de Barcelona, a Girona, i nous centres de règim obert a Barcelona, Lleida i Tarragona.

Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que la massificació, o en tot cas la desmassificació dels centres penitenciaris, és una qüestió prioritària. Nosaltres el que veiem, analitzant aquest Pressupost, és que en aquests moments podem dir que no es correspon a les necessitats penitenciaris actuals del país. Tenim un pressupost que supera el bilió i mig de pessetes. Nosaltres reconeixem que en aquests darrers anys s'ha fet un esforç en la construcció de les presons de Quatre Camins i de Can Brians, però de totes maneres hi ha una qüestió essencial: que en el cas de política penitenciària el que hi ha són dèficits acumulats i, per tant, per resituar la situació d'una vegada per totes en la construcció de noves places penitenciàries és necessària o hauria estat necessària la construcció de noves places penitenciàries i de noves presons amb un ritme molt més important que en aquests moments té aquest pressupost. No hi ha dubte que en aquest pressupost s'ha perdut una altra vegada l'oportunitat de donar un fort impuls a aquesta política penitenciària. En aquest sentit no hi ha dubte que haurien tingut el recolzament del nostre Grup Parlamentari. Per tant, nosaltres considerem que aquesta és una qüestió prioritària.

El Departament de Justícia augmenta les seves partides pressupostàries. L'any passat el pressupost superava el 17.000 milions, aquest any supera els 22.000 milions. Però si observem el que és en el pressupost les inversions de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, hi ha una disminució: l'any passat es parlava de 3.300 milions d'inversions, aquest any 2.700. Per tant, des d'aquest punt de vista resulta incomprensible en la mida que nosaltres creiem que hi ha un dèficit i així ho reconeixen totes les forces polítiques d'aquesta Cambra en qüestió de política penitenciària, de places penitenciàries, i no es troba reflectit en aquest pressupost.

Per tant, des d'aquest punt de vista, quines serien les mancances pressupostàries més importants que trobem en la seva política penitenciària? La primera —ja n'hem parlat— la construcció de noves places penitenciàries; i la segona la que fa referència a una altra qüestió, que és la de la reforma penitenciària. En construccions penitenciaris no hi ha dubte que en aquest pressupost no hi ha solucions al greu problema de la Trinitat —la necessitat del trasllat de la Trinitat—, a un nou centre de compliment d'adults, a una solució definitiva a tot el problema dels mòduls i també a la situació de Wad-Ras respecte a la seva política penitenciària, i després a altres centres, en concret el de Tarragona, i a la necessitat de la creació de més places de règim obert.

La segona qüestió que haurem d'abordar és la que fa referència a la reforma penitenciària. No hi ha dubte que aquesta és una qüestió important, que va lligada a la construcció de nous centres penitenciaris, però que no és suficient en la construcció de noves places penitenciàries. En aquest pressupost nosaltres estem convençuts que vostès no aposten per aquesta reforma, ja que manca la creació de noves places de règim obert, i aquesta és una qüestió molt important des del punt de vista del Grup Socialista, sobretot en uns moments que hi ha un debat social importantíssim al voltant de la seguretat ciutadana i que nosaltres estem convençuts que la necessitat de polítiques de rehabilitació i de reinserció, junt, evidentment, amb una correcta política de prevenció són les úniques garanties per evitar polítiques estrictament repressives en el camp de la seguretat ciutadana. Si no abordem seriosament polítiques de rehabilitació i de reinserció, la necessitat de construir noves places penitenciàries i de noves presons anirà creixent fins als límits no recomanables en qualsevol societat democràtica.

Una altra qüestió que hi ha en aquest pressupost de política penitenciària, queda clar, és la que fa referència a la necessitat d'un servei d'orientació i d'assistència al reclus. Fa uns dies en una compareixença a la Comissió de Justícia vam poder debatre aquesta qüestió. No hi ha una partida. Vostès fa uns mesos van dissoldre el Consell Català Penitenciari; per tant, durant aquests darrers anys hi ha mancat la partida, en aquests moments és evident que ja no hi ha d'haver partida d'un Consell Català que en el seu moment va ser creat per portar endavant polítiques penitenciaris i que no ha funcionat en cap moment. Després el meu company de Grup, el senyor Oliart, abordarà tota la qüestió que fa referència a l'empresa de treballs penitenciaris, en què nosaltres veiem que manquen partides i, per tant, són insuficients i també manquen tot un conjunt de programes de promoció de les activitats culturals, esportives i recreatives als centres penitenciaris.

La segona gran qüestió que voldríem abordar en el Departament de Justícia fa referència a la Direcció General de Política Juvenil. Jo crec que aquesta Direcció té problemes a l'hora d'aplicar la seva política en la mida en què en el traspàs que hi va haver l'any 88 de competències al Departament de Benestar Social no hi ha dubte que hi ha una desorientació del que ha de ser la política juvenil per part del Consell Executiu i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres el que sempre hem impulsat és la necessitat que totes les competències que fan referència a temes de menors estiguessin en una sola conselleria. Per tant, això comporta la manca d'una política clara i definida, i em sembla que aquest fet, fins i tot a diferència d'altres memòries, es veu clarament en repasar les memòries de la Direcció General de Política Juvenil. Em sembla que l'any 90 va ser un any claríssim on precisament es parlava de la manca d'una política clara i definida, a l'any 91 es fixaven uns objectius amb què nosaltres, segurament, hi podríem estar clarament d'acord, i en aquest any 92 a mi em sembla que en aquesta memòria d'objectius es diuen coses que ens haurien de fer reflexionar a tots. En concret, es parla que la conflictivitat dels adolescents i joves, tant dels nois i de les noies, en mesura d'internament ha sofert un progressiu deteriorament provocat en part per la inadequació de les mesures aplicables en el seu procés. Aquest progressiu deteriorament és molt més palpable en els centres d'aquesta Direcció General, ja que quan els menors hi arriben és perquè les

instàncies socials i judicials esdevenen impotents. Els centres, arran d'aquesta política, s'han convertit en recollidors de situacions impensables que exigeixen acurades actuacions professionals, al temps que han de dotar-se de contenció educativa suficient per permetre aquestes intervencions.

Però el problema de fons és que els objectius amb què segurament el nostre Grup —el Grup Socialista— hi podria estar d'acord no es corresponen amb les corresponents partides pressupostàries. Amb tota probabilitat és una direcció general que continua perdent pes i, per tant, importància; és a dir creix sempre per sota de la mitjana dels Pressupostos, i això ha estat progressiu des de l'any 90. I després, si analitzem en concret dos aspectes que per nosaltres són importants, els que fan referència al capítol 2 i al capítol 6, veurem com aquesta qüestió és molt clara. Quan parlem del capítol 2, en la Direcció General de Política Juvenil, estem parlant d'una qüestió que té una importància especial en aquesta Direcció General. El capítol 2 no són ni llaips ni gomes ni aquestes qüestions que segurament en altres departaments es donen, sinó que fonamentalment és el funcionament dels centres de menors, ja sigui mitjançant convenis, els centres propis o col·laboradors, i també el conjunt de despeses del tractament en medi obert. El fet és que l'any 90, la partida d'aquest capítol 2 era de 600 milions, a l'any 91 la van rebaixar a 450, i aquest any també ens trobem que és una partida que ni tan sols ha pujat l'increment de l'IPC i, per tant, des d'aquest punt de vista, encara que la quantitat és de 450 milions, igual que l'any passat, no hi ha dubte que disminueix.

I per tant, no entenem des d'aquest punt de vista com tota una política que va a desenvolupar, precisament, els centres propis i col·laboradors ha disminuït fins aquest punt. Fins i tot, hi ha una partida concreta, que és la del seu funcionament dels seus centres propis, que disminueix en més de 2 milions. Però és que si observem en aquesta Direcció General també les inversions, veurem que han anat disminuint any darrere any. L'any 90, 438 milions; l'any 91, 390 i l'any 92, 330 milions. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que les inversions disminueixen any rere any.

Nosaltres també voldríem abordar en aquesta Direcció General de Justícia Juvenil dues o tres qüestions. Nosaltres creiem que s'hauria d'abordar una qüestió, que hem debatut a bastament en altres Pressupostos, que és la que fa referència al tractament institucional en centres propis i col·laboradors i el tractament en medi obert.

Nosaltres creiem que aquestes dues qüestions, que són importants, haurien d'anar reequilibrant-se i que el tractament a medi obert ha d'anar adquirint molta més importància, perquè no hi ha dubte que moltes mesures que s'han d'aplicar a joves en situació complexa i difícil han d'anar, precisament, en un tractament no estrictament institucional.

Finalment, respecte a la qüestió dels centres de nova creació, nosaltres veiem que no hi ha una política clara. En tot cas la qüestió més paradoxal es troba en la construcció d'un centre d'internament a les comarques de Tarragona, que porta pendents set, vuit, no sé, nou o deu anys. Hi ha hagut diferents emplaçaments, i finalment ha desaparegut dels Pressupostos. Per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta, que era també una qüestió prioritària per a aquest Departament, ha desaparegut.

Per tant, nosaltres el que veiem des del nostre punt de vista és que els pressupostos del Departament de Justícia —i ho torno

a repetir—, com he dit al començament, sense que això vulgui dir que discrepem, absolutament, amb tota la política que fa el Departament, com s'ha dit en alguna intervenció, no responen al que serien les prioritats del nostre Grup Socialista respecte a aquest Departament.

I per tant, des del punt de vista del Grup Socialista, en coherència amb el fet que aquests Pressupostos no responen a la nostra política de prioritats, demanem la devolució del Projecte al Govern.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. La 455 també l'ha defensada? (Pausa.) Sí? Ah! doncs té la paraula...

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena és de devolució del pressupost del CIRE, que és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Naturalment, és l'empresa que organitza el treball penitenciari i no cal repetir —perquè ja s'ha dit molt des d'aquesta tribuna— la importància que té el treball penitenciari en el procés de reinserció dels interns. Diríem que és la peça clau d'aquesta reinserció, perquè si una vegada l'intern surt al carrer, no pot treballar, és indubtable que ho té molt malament per poder-se inserir en la societat civil.

I quina és la situació que actualment hi ha en el treball penitenciari en les nostres institucions penitenciàries? S'ha dit molt aquí ja també en aquest hemicle —no fa gaire hi va haver una interpellació i va haver-hi, també, doncs, ocasió de conèixer aquestes xifres; jo només en faré un petit esment com a recordatori— només treballa un 15% en treball precari de tots els interns; només el 13%, d'aquest 15%, tenen cobertura de la Seguretat Social; cap d'aquests interns que treballa arriba a cobrar el salari mínim interprofessional i 700 interns, a més a més d'aquests, estan treballant en serveis de manteniment dels establiments sense cobrar i només se'ls paga amb redempcions extraordinàries. Aquesta és la situació.

Si aquesta situació jo la descriu és precisament per dir que fa falta, doncs, una actuació molt vibrant, molt forta, molt potent per canviar-la, aquesta situació; i ara veurem si realment aquest pressupost, doncs, ens indica aquest canvi. L'anem a analitzar.

És indubtable que és una mica impopular, en aquestes altures dels debats pressupostaris, parlar de xifres, però és que difícilment trobaríem cap altre pressupost com aquest en què les xifres fossin més expressives i que, com aquell qui diu, doncs, fins i tot ens evitaria de fer més argumentació.

El total del pressupost que se'ns presenta, el seu total ja indica el minso que és: 420 milions de pessetes. Significa, respecte a l'any anterior, un increment d'1,6%, i representa en el conjunt del pressupost d'institucions penitenciàries el 3,5% del pressupost de la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

Anem ara a veure les vendes previstes, és a dir, el que es pensa produir per vendre. Puja 20 milions de pessetes i significa només un 7,4% d'increment sobre les previsions que hi havia per a l'any 1991 —increment absorbit, naturalment, per l'IPC—, la qual cosa vol dir que la producció serà la mateixa, malgrat disposar, senyores i senyors diputats, d'un nou espai com és la presó de Can Brians.

Salari dels interns, és a dir, el que es pensa pagar. L'any passat es pensaven pagar, durant tot l'any, 179 milions, aquest any de 1992 es pensen pagar 185 milions; és a dir, només un increment d'un 3,3%. És a dir que és un increment inferior aquest

cop, en aquesta ocasió, a l'IPC, la qual cosa vol dir que el nombre de treballadors no s'incrementarà o que, si s'incrementa, cada un d'ells, naturalment, cobrarà encara menys del que estava cobrant.

També significa, aquest pressupost i aquestes quantitats de salaris, que es pensa continuar amb la política de no remunerar el treball realitzat pels interns en els serveis dels establiments.

També vol dir que els interns que treballen cobren una misèria: facin la divisió i veuran que no arriben a una mitjana de 9.583 pessetes cada un, mensuals. Però aquí hi ha també una contradicció entre les xifres que ens va donar l'honorable Conseller de Justícia, que avui ens honora aquí amb la seva presència, i la seva consignació pressupostària. I és que en el decurs de la interpellació a què abans m'he referit jo vaig dir que a començaments d'any hi havia una població penitenciària treballant de 670-700 treballadors, i em va respondre l'honorable Conseller que havien passat ja de 1.000. És a dir, que hi havia hagut un increment de 300 treballadors durant l'any passat —increment que segurament hauria de ser superior en previsió de l'any 1992, perquè, és clar, si hi ha ara 400 o 500 treballadors més treballant, que estava a començament de l'any passat, el lògic és que hi hagi uns salaris, també, molt superiors consignats. Doncs, com hem vist, això no és així, sinó que no hi ha hagut pràcticament cap increment al tema dels salaris, i aleshores jo em pregunto: com és això? I és una contesta que jo demano a qui me l'ha de respondre, a veure si em poden aquesta espècie d'enigma, de misteri que està planant sobre el meu cap en veure aquestes xifres, i en recordar les promeses i les xifres que ens va donar l'honorable Conseller, doncs, a veure si aquest enigma se'm desxifra.

Salaris del personal. Els salaris del personal són de 160 milions de pessetes, inclosa la Seguretat Social. Aleshores veiem que entre salaris i Seguretat Social, el CIRE paga quasi tant al seu personal com a tots els interns junts que estan treballant. Bastant paradoxal, això.

Consignació de la Seguretat Social: 45 milions de pessetes. Està clar que aquesta consignació indica que sols es pensa pagar la Seguretat Social dels funcionaris i del personal contractat que treballa en el CIRE, però no dels interns. Es pensa continuar, doncs, en la mateixa situació que ja he denunciat. I això significa, ni més ni menys, vulneració del reglament penitenciari, una vegada més. Però recordem que ja comença a haver-hi algunes sentències dels tribunals, precisament, d'interns que han recorregut sobre aquest tema i els tribunals els han donat la raó. Torno a dir que quan això es posa de moda, vull dir, la Conselleria haurà de consignar unes partides pressupostàries molt importants per anar podent pagar aquesta Seguretat Social retardada i les multes i acumulacions d'interessos que hi pugui haver.

L'únic increment que hi ha en aquest pressupost, és veritat, és el de les dotacions per a la compra de maquinària i de mobiliari, que passa de 35 milions a 50. Bé, la quantitat és bastant insignificant, tinguin en compte que hi ha deu centres penitenciaris en aquest moment i que la seva divisió, doncs, donaria escassament 5 milions de pessetes per any i centre, la qual cosa, indubtablement, ens indica quina és la importància que vostès donen a aquesta empresa. I que hi han en aquest moment —xifres més o menys globals, no sé les últimes— uns 5.400 interns en aquests centres penitenciaris.

Conclusió, senyores i senyors diputats —no els vull cansar:— aquest pressupost demostra que el CIRE és una empresa que porta una vida lànguida, una vida lànguida, que no avança d'un any per l'altre, que no ha aportat cap millora a la situació tradicionalment precària del treball penitenciari, que no és coneguda cap partida per publicitat. Mirin, des de l'oposició ens cansem de denunciar que hi ha massa partides de publicitat de tots els altres departaments; doncs aquí, que sí que seria necessària perquè les empreses que puguin donar treball en el treball penitenciari coneguin l'existència, coneguin l'existència únicament per això, per aquest motiu, coneguin l'existència d'aquesta empresa del CIRE, resulta que ni una sola pesseta per a aquesta consignació. Bé, és indubtablement que el tema és bastant paradoxal.

Indicaria, també, que quan vostès fan, o sigui, fan votacions per publicitat, la seva motivació i finalitat és altra. És a dir, és propagandística més que no pas donar publicitat o coneixement o informació de qualsevol altra cosa. Perquè aquí sí que seria purament per donar informació i vostès no hi tenen cap tipus de consignació.

Manca, senyores i senyors diputats, un fort impuls que vostès han demostrat sobradament ser incapaços de realitzar. Vostès no hi creuen, en aquesta empresa, ni en la política de reinserció dels reclusos: no hi creuen, i la demostració palpable n'és aquest pressupost.

El CIRE va ser una operació més de cosmètica a la qual vostès ens tenen acostumats, que no resol pràcticament res de tots els problemes que hi havia pendants, que continuen pendants i que són molts. El pressupost —ho repeteixo— ho demostra, i per totes aquestes raons demanem la seva devolució.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra. La senyora Rosa Bruguera té la paraula.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor President. Mirin, avui volia ser molt breu, però em sembla que el senyor Abelló m'obligarà, si més no, a contestar-li tot el que ha demanat.

Els temes que vostè ha plantejat no són massa diferents dels que acostumaven a fer els altres anys; vostès demanen unes prioritats, nosaltres també tenim unes prioritats. El fet que ja creia que no serien massa diferents m'ha obligat a repassar una mica tot el que vostès van dir l'any passat en aquest mateix debat de Pressupostos, i, a més a més, les meves respostes. I miri, els he de dir que amb satisfacció per part meva..., ja sap que en aquests temes és difícil que hi hagi una gran satisfacció, però li he de reconèixer que tots els temes a què ens vàrem comprometre, o sigui, que el Departament s'hi havia compromès i que jo els havia recordat des d'aquesta tribuna, tots ells s'han portat a terme. I es van portar a terme en el temps adequat i de la forma adequada.

Miri, vostès saben que a Catalunya ens trobàvem en l'inici de la democràcia amb el dèficit més alt de places penitenciaris de tot l'Estat. I les que vostès ens varen transferir i les que ens va transferir el Govern de l'Estat el 20 de febrer del 84 eren totalment impresentables —ja ho sé que no eren vostès, sí, ja he rectificat senyor Oliart.

Jo no sé d'on ha tret vostès que actualment ens falten a Catalunya 5.000 places penitenciaris. Realment, ni ho he sentit del Conseller ni el nostre Grup Parlamentari, que també forma part d'aquesta Cambra, està d'acord amb el que vostès diuen. No ho

he trobat enlloc i, per tant, vull dir, jo diria que no és aquest el plantejament.

Miri, sis anys després del trapàs de les transferències des del Govern de l'Estat no podem dir lògicament que estem totalment satisfets, però sí que hem de reconèixer la profunda transformació que han sofert totes les presons. Tots els membres de la Comissió de Justícia en som testimoni; hem visitat les presons durant aquesta Legislatura i ho podem dir. Hi ha hagut un gran esforç per reformar antigues dependències, s'han construït noves places de règim obert, s'han condicionat les infermeries i crec que és important recordar la filosofia que, a través de la construcció dels centres penitenciaris, el Departament ha volgut plantejar. Ens alegrem d'altra banda que vostès reconeixin i mostrin la seva satisfacció per la política de construcció de noves places que hi ha hagut a Catalunya.

Miri, el Departament, amb la construcció d'aquests nous edificis, tendeix a aconseguir un equilibri entre les tres necessitats bàsiques que ha de satisfer; per una banda un allotjament digne, per una altra banda una seguretat suficient i, finalment, l'orientació cap a la reeducació o reinserció.

Vostè ha parlat, també, del règim obert. Miri, en aquest cas, també, s'ha avançat, s'han creat noves places de règim obert i els diré exactament les que són: els centres de joves han passat de 16 a 24 places, a Girona s'ha arribat a 50 places, a Quatre Camins, a 48 i a Barcelona, 141. Lògicament, això també ha suposat un increment quant als assistents socials; és a dir, comptem amb educadors com a personal intern de la secció oberta i amb assistents socials per fer-ne el seguiment. És a dir, que en aquests moments, l'any passat em deien que hi havia llista d'espera i jo els vaig dir que no era veritat. Aquest any no m'ho han retret, però ja els dic que són suficient aquestes places i se n'estan adequant d'altres.

M'ha parlat vostè dels joves. Miri, primera, vostè sap, almenys haurien de saber, que per una part hi ha els joves, els menors desamparats, que aquests estan sota el Departament de Benestar Social i lògicament, ha de ser així, i hi ha els altres que podríem dir sota tutela judicial, que aquests depenen de Justícia.

Una de les principals preocupacions de tots els grups d'aquesta Cambra i, per tant, també nostra, és la de la justícia juvenil. I és en aquest cas més que en cap altre que cal establir vincles reals entre el centre penitenciar i la societat. I en consonància amb aquest principi, possibilitar que els interns augmentin la seva capacitat d'obrar en un sentit clarament pre-social.

Els parlava fa un any d'una experiència nova als tallers. Aquesta era la de fer-ne un centre mixt. Nois i noies comparteixen estudis i activitats culturals i lúdiques i els resultats són superiors a d'altres centres. Per tant, s'està estudiant d'ampliar aquesta experiència.

Miri, a Catalunya i sobretot en justícia juvenil sabem que no hi ha res inamovible, o sigui, no sempre has d'estar satisfet amb el que es fa. I precisament per aquesta insatisfacció que sempre mostren els professionals de la Direcció General de Justícia Juvenil, s'estan tractant i s'estan portant a terme nous programes. Jo li podria donar tot un reguitzell de programes: estan a la seva disposició, senyor Oliart i senyor Abelló. Només els en diré uns quants, perquè crec que és important saber-ho. Miri, hi ha un programa, per exemple, d'animació socio-cultural, dirigit a facilitar l'adquisició de coneixements habilitats, no inclosos en les programes educatius reglats, mitjançant la participació en

activitats culturals i de lleure. Aquest programa abasta, o sigui, està dirigit a uns 1.100 menors, joves menors de vint-i-cinc anys, n'hi ha altres de formació ocupacional, que aquesta és, per mi almenys, especialment important. Vostès saben que la formació ocupacional s'adreça a aquells joves menors de 25 anys que estan en una situació que molt aviat tindrien... vull dir que estaran en llibertat.

I en aquest cas els he de dir, encara, una altra cosa que crec que és important i és que s'ha introduït la figura del gestor de recursos —buscava el nom de la persona—, que és la persona que està en contacte amb les empreses. I és perquè vostès saben que si és difícil de trobar treball a un jove, més difícil és a un jove que surti d'un centre penitenciar. És per això que aquest gestor de recursos és el que està en contacte amb les empreses i facilita a molts joves aquesta primera..., aquesta seva incorporació al treball. Pensi que només és a través de la incorporació i de la reinserció plena que nosaltres creiem que serà possible una política diferent.

Per tant, prioritari per a nosaltres? I tant! Que estiguin el més allunyats possible del seu medi habitual i, segona, que tinguin aquells coneixements, facilitar-los aquells coneixements que els permetin, el dia de demà, inserir-se plenament a la societat.

Aquesta és la nostra filosofia, això és el que estem portant a terme. No sé si difereix de la seva, però en tot cas jo li he de dir una altra cosa, encara. Miri, els jutges en aquests moments estan aplicant una política que és la de la intervenció mínima, vostès ho saben, nosaltres hi estem plenament d'acord amb això. Entenem que és molt més adequada per a un jove una política alternativa, diguem-ne, a la presó, que no pas la reclusió en un centre penitenciar. Si tal com han dit vostès, o sigui, si vostès apliquessin les prioritats que m'han assenyalat aquí, ens trobaríem que hi ha un divorci total entre el que els jutges acostumen a fer ara, entre la política actual de menors i la que s'hauria de portar. Per tant, està plenament justificada la política del Departament de Justícia; nosaltres n'estem molt satisfets i nosaltres considerem..., continuem pensant que també el jutge, quan apliquen mesures alternatives, que fa bé el Departament quan cuida que hi hagi un suport en aquestes mesures. I per tant és lògic, a més a més, en consonància amb aquesta filosofia, que el pressupost de Justícia Juvenil hagi pujat només un 10%. I ha pujat només un 10% per les raons que els menors, als quals s'apliquen les mesures alternatives, tenen assignada una persona per cada 25 menors; quan, d'altra banda, quan estan en centres penitenciaris es podria dir que tenen dos funcionaris per a cada intern.

Ara en aquests moments, tenim mil joves en medi obert i vostès saben que en sobrar places a la Trinitat es varen traslladar allà els menors de vint-i-cinc anys de la Model. Per tant, queden cobertes les places penitenciàries de sobres, no hi ha cap mesura que s'hagi d'aplicar i que sigui diferent de la que és necessària i, per tant, en justícia juvenil, per descomptat, ple suport, totalment, al Departament de Justícia.

D'altra banda, nosaltres tenim també una altra prioritat, eh? I és la d'intentar que hi hagi una millora qualitativa i quantitativa en els serveis que es donen a l'intern. Hi ha un gran esforç per millorar la qualitat de vida, tant en el menjar com en les biblioteques, educació, esports, en tots aquests aspectes.

Jo no sé si vostè ha dit alguna cosa que, realment... No m'ha parlat de drogodependències; en aquest camp, nosaltres també

estem fent un gran esforç i vostè ho sap. I per no allargar massa, per no cansar-los a tots vostès, perquè crec que s'ha contestat, almenys, el més important de tot el que vostè ha dit; jo crec que val la pena de dir que s'està avançant, i molt; que cal reconèixer que en el camp penitenciari, i en especial en el de la justícia juvenil, no és un sector perquè hi hagin triomfalismes. No ens els podem permetre ni vostès ni nosaltres; nosaltres seguirem buscant noves mesures, seguirem buscant nous programes; però, al mateix temps que li dic això, crec que sí cal valorar, i molt positivament, la tasca que està fent el Departament de Justícia i, amb ell, l'esforç i la dedicació de les persones que hi treballen.

És per tot això que amb total convicció nosaltres li hem de dir que votarem negativament les seves esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Per continuar el torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Sí, sí, gràcies, senyor President. Per contradir les esmenes 452 i 455, del Grup Socialista, en relació amb el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que ha defensat el senyor Oliart; jo he vist la pel·lícula, una altra vegada, de la interpellació que, per altra banda, tothom té molt fresca, perquè fa tot just un mes que l'honorable Conseller va donar puntual resposta a la majoria de qüestions que vostè ha dit i, per tant, m'haig de remetre necessàriament al *Diari de Sessions* del 14 de novembre en aquest sentit, però li repetiré el mateix argument de l'enigma, l'enigma aquest que planeja sobre el seu cap, en relació amb els sous, no? Senzillament, també, li va dir el senyor Conseller que les partides de l'any 91 estaven sobrepresupostades i, per tant, només ha calgut un reajustament perquè el funcionament dels centres sigui millor i aconseguir els objectius, que són, en definitiva, l'únic important: aconseguir els objectius. I no som nosaltres que ho diem, ho diu el Defensor del Poble, que aquest organisme autònom funciona tan bé com que en dos anys de 22 empreses que donaven treball n'hi ha ara 88; s'han creat 15 nous tallers i el desembre del 89 hi havia 583 interns treballadors i ara n'hi ha aproximadament 1.100, que són el 20% de la població reclusa, no el 15 que ha dit vostè. Per tant, els números canten i, per tant, s'aprecia un gran bon funcionament d'aquest centre que, en tot cas, nosaltres voldríem exportar a l'altra Administració que té competència en penitenciaris, que és la de l'Estat.

I en relació amb la 452, dir, senyor President, que el bon funcionament, l'envergadura dels cursos que es donen, la qualitat i importància dels cursos d'aquest centre d'estudis jurídics fan desaconsellable que nosaltres votem a favor de la seva esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem a les votacions de les esmenes a la totalitat de l'estat de despeses del Departament de Justícia.

Vots a favor de les esmenes a la totalitat?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor i 58 en contra.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament de Justícia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses del Departament de Justícia ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Passem al Departament d'Indústria i Energia. Esmena 457, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Bé, si em permet, com que estan aquí Iniciativa, si vol passar la meva davant, aleshores ben segur que podria estar aquí el Diputat senyor Saura per defensar la seva, si li sembla bé.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, si em permeten, senyor President, si m'ho permet, defensaria conjuntament les esmenes 451, que fa referència al Departament; la 461, que fa referència al CIDEM, el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial; la 463, que fa referència al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions; la 464, que fa referència a l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, i també la 465, que fa referència a l'Institut Català d'Energia.

Intentaré fer una intervenció amb l'ànim de buscar un to constructiu que permeti, ja que ben segur que no, que no tindran efecte favorable per part de la majoria a la votació d'aquestes esmenes, si més no, que serveixi per posar de reflexió uns aspectes que penso que haurem de convenir tots plegats que caldrà millorar, per tal d'aconseguir que el nostre país se situï amb unes condicions òptimes de cara el mercat únic del gener del 93.

Convindran amb mi, senyores i senyors diputats, que en la cimera de Maastricht de fa molt pocs dies es va posar de relleu un cop més, al meu entendre i segur que al de vostès, l'incertesa política econòmica que, globalment, va donar a terme el Govern central per controlar el que s'anomenen els equilibris bàsics de l'economia; és a dir, la necessitat de controlar l'índex de preus al consum, la necessitat de controlar l'endeutament públic acumulat, la necessitat de controlar també el dèficit públic; aspectes vitals, aquestes qüestions, per tal que la nostra economia pugui acostar-se, cada cop més, convergir cada cop més amb els millors països que ho tenen a nivell comunitari.

És evident que si volem gaudir, senyores i senyor diputats, d'una bona posició econòmica per accedir a les diverses fases que ens han de conduir a la moneda única per a l'any 99, amb el que això comporta de millora de rendibilitat per a les nostres exportacions, el poder evitar les despeses de transacció entre diverses monedes; és evident, doncs, que diem que haurem de continuar amb aquest esforç de manera sostinguda i rigorosa per mantenir aquests equilibris bàsics de l'economia.

Això vol dir, al meu entendre, senyores i senyor diputats, bàsicament dues coses: La primera és que des del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, caldria també fer un esforç en política de rigor pressupostari; és a dir, també ajudar que no es posi en perill aquesta necessitat de controlar i millorar aquests índexs bàsics de la nostra economia. Pensin vostès, senyores i senyors diputats, que el Pressupost, avui dia, que té la Generalitat és un pressupost molt important que, evidentment, incideix, en l'aplicació i en el rigor amb què s'apliqui, també, en aquests índexs bàsics que jo comentava. És més, pràcticament un bilió i mig de pessetes, 250.000 pessetes per

habitant. Per tant, és evident que incideix —molt important, també— en l'evolució econòmica i del país i en el manteniment d'aquest esforç per a aquests equilibris bàsics de l'economia global de l'Estat.

I això també posa de relleu, al meu entendre, senyores i senyors diputats, la necessitat que des del Govern es faci una política microeconòmica que optimitzi els nostres recursos econòmics i millori els punts febles que hem anat assenyalant que patia la nostra economia, en la qual ben segur que coincidim tots els diputats i diputades d'aquesta Cambra. I això voldria dir, entre altres coses, que aquesta política microeconòmica, que també deia el President de la Generalitat que no la feia l'Estat, jo em penso que qui l'ha de fer, precisament, és el Govern de Catalunya, pel marc de les seves competències i per la precisió de les qüestions que s'han de solucionar. És evident que és això el que no ha fet el Govern de Catalunya durant aquests anys, perquè en definitiva un dels aspectes bàsics de política microeconòmica vol dir fer política industrial i això, exactament, és el que nosaltres, cordialment, hem trobat a faltar en aquests anys de Govern de Convergència i Unió.

Però ja no es tracta de discutir si aquesta política industrial que vostès no han fet no la feien perquè no volien fer la que el Grup Socialista els proposava. No es tracta d'això. Es tracta que vostès no han fet, per no fer, ni la mateixa política industrial que vostès deien que farien en els seus programes electorals. I no tinc cap més solució —no ho havia fet cap vegada encara— que repassar-me una mica el programa de vostès que varen aprovar a les eleccions l'any 88 i a veure si, realment, en aquest marc vostès han acomplert el que deien. Penso que també és bo, tota vegada que és un aspecte que vostès van i utilitzen molt per intentar desautoritzar altres col·lectius polítics quan diuen que no compleixen o que compleixen poc.

Jo diria que en bona part, pel que fa a indústria, aquest programa no està complet. Permetin-me recordar alguns dels aspectes bàsics que vostès posaven de manifest que voldrien fer en aquest programa que vostès anomenaven de política industrial orientada cap al futur i que tinc aquí a la seva disposició —suposo que el tenen tots a casa, per tant, sobretot el deuen llegir vostès cada dia una estoneta per veure si han complert el tema, eh?

Ara l'analtzarem una mica molt breument. Primer, deien vostès que feien una actuació forta en foment de la modernització industrial, tant tecnològica com de disseny a l'estructura industrial del país. Bé, al nostre entendre, és que al llarg d'aquests quatre anys no s'ha fet el que s'havia de fer i avui tenim a Catalunya que si la balança tecnològica de Catalunya, realment, l'any 81 representava que per cada 100 pessetes que pagàvem a l'exterior per assistència tècnica, patents, etcètera, n'ingressàvem 31, ara, en aquests moments, ja només n'ingressem 20, el que vol dir que hem perdut 10 punts relatius en aquesta balança tecnològica. Però tampoc disposem, senyores i senyors diputats, al nostre entendre, d'un sistema de relació entre ciència, tecnologia i indústria adequat a les nostres necessitats i homologable a la resta de països de la Comunitat. No és d'estranyar, si veiem això, que pràcticament solament un tres per cent de les empreses catalanes manifestin, en una enquesta que es va fer a prop de 40.000 empreses, que tenen pressupostos reservats per a investigació i desenvolupament. Veiem que aquí no hem sigut capaços de fer un esforç que millorés aquesta situació.

També és alarmant que en aquest moment Catalunya, que pràcticament absorbiria el 45% de la demanda de tècnics de noves tecnologies, s'estigui estimant que existeix un dèficit al voltant de més de 800 especialistes, que lògicament hem d'importar d'altres comunitats o, lògicament també, de l'estranger.

Un altre aspecte de les seves línies mestres a les quals feia referència és el segon punt que diuen vostès d'impuls a la internacionalització de la indústria catalana en un doble sentit, que l'empresa surti a l'exterior mitjançant inversions i exportacions i que adopti una dimensió correcta, és a dir, adequada al mercat internacional. Es referien vostès a la indústria catalana, la nostra, l'autòctona.

Bé, nosaltres diríem que poca cosa s'ha avançat en aquest sentit. El que ha passat ha sigut certament el contrari. És a dir, que empreses estrangeres han anat entrant a empreses de casa nostra, han entrat a casa nostra. I això que és positiu pel que representa d'introducció de noves tecnologies i millora de sistemes de gestió, té altres aspectes que cal sospesar adequadament i saber compensar, que és el que vostès no han fet o no han sabut fer o no han pogut fer al llarg d'aquests anys de govern.

Avui a Catalunya, convindran amb mi, senyores i senyors diputats, que el futur d'alguns sectors importants de la nostra economia depèn en bona part de l'estratègia de la propietat multinacional d'aquest sector. És a dir, depèn d'altres estratègies alienes a la pròpia estructura industrial autòctona del país. Això està passant en sectors com la fabricació de vehicles, com electrònica i electrodomèstics, la química, plàstics i, fins i tot, construccions metàl·liques.

Hi ha un estudi, que fa poc ha posat endavant, ha tirat endavant el CIDEM —el vaig rebre fa pocs dies a aquí, a la Cambra—, que d'alguna forma o altra dona testimoni del que els estic dient. I això és preocupant pel tipus, precisament —i aquest estudi ho confirmava—, d'estructura industrial eminentment transformadora i de petita dimensió i mitjana que té el nostre país, perquè molta d'aquesta indústria està estructurada al voltant, precisament, d'aquells sectors que com l'automoció d'electrodomèstics depenen, en bona part, de l'estratègia d'indústries multinacionals forànies —per dir-ho així— a l'estructura industrial pròpia autòctona. És a dir, milers i milers d'empreses depenen del que decideixen aquests sectors. Per tant, és més preocupant per a nosaltres aquesta situació.

Poca cosa, doncs, dels estudis als quals em remeto s'ha pogut fer, i no vull dir pas que sigui fàcil, evidentment, que no vull dir que sigui fàcil; però el resultat és que poca cosa, doncs, s'ha sabut fer en aquest aspecte.

Pel que fa a un altre punt important, que vostès també esmenten com a prioritari: la política de reconversió industrial i reequilibri territorial. Aquí entre altres compromisos, deien que actuarien en aquest camp, en la reconversió del territori, mitjançant una política de crèdits i avals a través del COPREC, el Consell per a la Reindustrialització de Catalunya i l'Institut Català de Finances. Doncs bé, vostès deien això i al cap, pràcticament, d'un any dissolien el COPREC, aquest Consell el van dissoldre, el senyor Conseller així ho va manifestar en resposta a una interpellació i, també, la política feta a través de l'Institut Català de Finances, malauradament, no ha respost pas a uns criteris territorials i sectorials que poguessin precisar, que poguessin dilucidar que fossin en atenció a aquests sectors o a aquest

territori on les dificultats de competitivitat, les dificultats d'industrialització eren més evidents. Els he dit més d'una vegada, i els ho puc tornar a repetir, que escassament un 7% dels crèdits i avals d'aquest Institut han anat a parar a aquells sectors que, per un estudi que va fer la Unió General de Treballadors i no contestat o controvertit en altres estudis, eren els que necessitaven una millor atenció per aplicar-hi recursos, i escassament un 10% tant de crèdits com d'avals d'aquesta institució, fins al desembre del 90, han anat a parar a aquelles comarques que vostès mateixos havien qualificat en regressió industrial. Tot plegat vint comarques. Per tant, tampoc des d'aquest punt de vista sembla que vostès hagin complert el seu programa de Govern.

Dèiem també, i una cosa més precisa, que farien plans de relleu territorial de zones afectades per la reconversió. No se n'ha fet cap. Cap; ni un. Deien també i concretament que farien programes d'actuació específics per al Berguedà i per al Ripollès. Ho diu el seu programa. Ahir de forma sorprenent el senyor Escudé, quan defensava una moció en contra —per dir-ho així— que es fes el pla al Berguedà, va dir que vostès volien complir el seu programa i per això no ho votaven. Però és que el seu programa, benvolgut senyor Escudé, el seu programa deia, precisament, que farien un pla d'actuació específica per al Berguedà i el Ripollès. Ho diu aquí, no ho dic jo. Ho diu el seu programa. Per tant, aquest cas posa en dubte l'afirmació de vostè, perquè es va equivocar, perquè el compromís en tot cas era seu, no pas del Diputat que no tenia per què..., tota vegada que no està en el Govern. Tot i que lògicament ho ha reclamat durant molts anys.

Per tant, doncs, al nostre entendre queda clar, senyores diputades i senyors diputats, que el Consell Executiu al qual dona suport Convergència i Unió no ha fet al nostre entendre una política industrial, no ha fet cap política industrial, ni tan sols la que vostès deien que farien al seu programa de govern, i que, per tant, entenem que s'han desapropiat en bona part els esforços d'una encertada política econòmica industrial portada a terme en els grans eixos des del Govern central, que es pot millorar, evidentment, com tot és millorable, però que bàsicament ha de donar uns bons resultats en aquests índexs que deia jo d'equilibri de les grans magnituds que ha de tenir l'economia d'un país i que vostès no han sabut aprofitar, tota vegada que durant l'últim quinquenni de la passada dècada, 85-90, va donar uns resultats molt positius, no aprofitats per la nostra economia, en concret, creixements de l'ordre del 5% anual del PIB durant aquests 5 anys.

El Consell Executiu havia de fer una política industrial, que nosaltres sostenim que no s'ha fet, que aprofités aquest extraordinari quinquenni i que, per tant, s'aprofités per consolidar el teixit industrial català. Malauradament no ha estat així.

Nosaltres sostenim que aquesta manca de política industrial ha fet que, any rere any, es desapropiessin bona part dels pressupostos que per a indústria anava aprovant aquest Parlament. I el Pressupost del 92, malauradament, té tots els números, tal com s'ha plantejat i presentat, que pot —dic «pot»— anar a parar al mateix camí.

El Consell Executiu presenta un pressupost de 17.700 milions de pessetes, una xifra prou respectable, prou respectable si s'aprofités; però, malauradament, si revisem l'aplicació d'aquestes partides, en podem treure conclusions que podrà passar el mateix que anys anteriors.

Un gran nombre de llocs de treballs ocupats, 600 funcionaris, en definitiva un 24% del pressupost si sumem els 1.100 milions que hi ha previstos per al nou edifici de la Conselleria —són 1.100 si no ho recordo malament— ens adonaríem que un 24% del pressupost, 4.300 milions, són aplicats per mantenir unes instal·lacions administratives i tota una burocràcia que entenem que és poc aprofitada.

Per altra banda, la resta del pressupost, el 76%, es traspasa la gestió a altres entitats. És a dir, un 24% per sostenir un equip administratiu que de fet el que fa és transferir l'altre 76% a entitats, en aquest cas diferents, vinculades, això sí, algunes a la Generalitat, però en qualsevol cas per traspasar a altres entitats.

Si a això hi afegim, al nostre entendre, que manca aquest marc coherent d'objectius, de política industrial, que hem anat reclamant any rere any durant aquests últims anys, convindran amb mi a qualificar aquests pressupostos que poden caure en una ineficaç utilització de recursos públics.

Perquè veiem, i permetin que m'hi aturi breus moments, quines són aquestes altres entitats a què feia referència, a les quals vostès volen traspasar aquests 76% del pressupost, aquests 13.400 milions de pessetes. Per una banda, d'aquests 13.400 milions de pessetes, en transfereixen 7.866 al que anomeno «societats participades». És a dir, el CIDEM, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, l'IDIADA —l'Institut d'Investigació de l'Automòbil—, l'ICAEN —l'Institut Català d'Energia—, també, el COPCA —el Consorci per a la Promoció Comercial—, també les empreses EPLICSA i PLIBSA, vinculades al CIDEM. Concretament i si em permeten, si sumem tant les transferències corrents com les de capital destinades a aquestes empreses, veiem que al CIDEM hi destinem 2.030 milions de pessetes; al Laboratori hi destinem 455 milions i autoritzem un endeutament, que vaig comentar l'altre dia, pel valor de 820 milions més; a l'Institut de l'Automòbil hi destinem 1.126 milions i autoritzem endeutament, també com vaig dir, pel valor de 2.600 milions més; a l'ICAEN, Institut Català d'Energia hi traspasem 691 milions; a EPLICSA, aquesta empresa que a la vegada és participada del CIDEM, anomenada empresa de promoció i localització industrial de Catalunya, hi destinem 1.638 milions; a l'empresa PLIBSA —Patrimoni Línia Blanca, SA— hi destinem 55 milions més; i al Consorci, el COPCA, hi destinem 1.675 milions més.

Totes aquestes entitats, senyores i senyors diputats, són eines que si responguessin a aquest pla coherent d'objectius que trobem a faltar i que estem reclamant any rere any, consensuat amb els interlocutors socials i econòmics i coordinat amb les diverses administracions que operen en el nostre territori, podrien ser, evidentment, d'una gran utilitat. El que passa, malauradament, és que no ha estat així, i ens trobem amb unes entitats, unes eines, que tenen una sèrie de dificultats que fan que no siguin prou rendibles per al teixit industrial català.

Tenen un grau d'utilització molt limitat; no acaben de respondre a aquesta àmplia majoria de petita i mitjana empresa industrial nostra, que vostès saben que està format el teixit industrial de Catalunya; tenen uns preus, una mica, segurament, en molts aspectes, dimensionats, una mica sobredimensionats a les possibilitats d'aquestes empreses. Moltes vegades entenem que vostès, en algunes actuacions, estan prioritzant més els aspectes emblemàtics de l'obra que no pas l'eficàcia, rendibilitat

d'aquestes mateixes instal·lacions, i moltes vegades l'aplicació en aquestes entitats i el treball que fan és un treball en el qual es van superposant molts esforços, tant d'altres administracions com de la mateixa Generalitat. Estic parlant també en temes d'investigació i de recerca amb el Departament d'Ensenyament o estic parlant en temes d'ocupació i de formació professional amb el Departament de Treball.

Pensin, senyores i senyors diputats, que si sumem totes les quantitats assignades a aquestes entitats fins al Pressupost per al 92 ens hauran costat ja i haurem transferit 26.404 milions de pessetes, i les haurem endeutat pel valor de 12.039 milions de pessetes. Que vol dir, tot plegat, més de 38.000 milions de pessetes destinades a aquestes eines la rentabilitat de les quals nosaltres sostenim que no és la que s'hauria hagut d'esperar d'aquesta magnitud de recursos emprats. Convindran amb mi que la majoria d'aquestes entitats han rebut el vot favorable, totalment, del nostre Grup quan s'han discutit les lleis de configuració.

Però, per altra banda, si analitzem la resta de transferències corrents, a part d'aquestes empreses, tant de capital com corrents, veiem que estem parlant d'una quantitat superior als 5.500 milions de pessetes de subvencions, una quantitat també força respectable si fos ben aplicada. Hem de dir, per bé de fer justícia a la veritat, que el nostre Grup..., i personalment valoro molt positivament la dotació de determinades partides. Partides com 1.100 milions de pessetes per al foment d'inversions a comarques en reconversió industrial: és una bona dotació per a una partida d'aquest tipus. 550 milions per al foment d'inversions a comarques, també, d'aquesta situació: també és una bona partida, com també la de 900 milions de pessetes per a accions de promoció industrial. Pensem que el problema, senyores i senyors diputats, no és aquí. Un cop més trobem a faltar aquest pla de desenvolupament industrial concertat amb les diverses administracions i els agents econòmics i socials, amb el qual puguem aplicar aquests recursos i puguem concertar-los. La manca d'aquest pla d'actuació pot fer ineficient un cop més una aplicació d'uns recursos que són importants i que nosaltres valorem positivament, en la mesura que ja li he manifestat abans, unes partides que celebrem que hi siguin i que altres vegades no hi eren o no hi havien pogut ser. Per això no estem d'acord amb aquest pressupost, perquè fa aquesta falta d'un marc coherent d'objectius, coordinat entre tots els departaments; perquè no existeix cap planificació —vostès han renunciat a aquesta possibilitat que ens dona el nostre Estatut—, com també trobem a faltar un major rigor en la despesa d'aquests recursos públics.

No ens queda, doncs, altre remei que demanar el retorn d'aquest Pressupost al Govern i l'elaboració d'un altre pressupost que tingui com a característiques la planificació a mitjà i a llarg termini, l'eliminació de burocràcia innecessària i la sinergia en lloc de competència i duplicitat ineficient. La sinergia d'esforços entre administracions, la sinergia d'esforços entre l'Administració mateixa de la Generalitat. Ens cal fer, senyores i senyors diputats, i estic convençut que convindran amb mi quan esmentava la importància de la cimera de Maastricht, que ens cal fer un gran esforç de concentració d'esforços —i valgui la redundància, que diuen— tant entre administracions com agents socials si volem situar el nostre país en les condicions que cal per tal de poder sortir de forma profitosa en el proper

avenir, que n'estem a la cantonada. És a dir, l'adaptació del nostre teixit industrial a les condicions d'aquest mercat únic del 93, al reequilibri territorial de les nostres comarques i la protecció del nostre medi ambient.

És per això, senyors diputats, que dono per defensades aquestes esmenes a la totalitat de retorn de totes les institucions que he manifestat abans i desitjaria, si més no, almenys que servís de reflexió per poder trobar marcs de col·laboració de cara al futur que ens permetin millorar l'aplicació dels nostres recursos públics.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Santiago Riera. El senyor Gimeno té la paraula per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Són les tres esmenes.

El Sr. GIMENO: Sí, sí. Defensararia conjuntament la 457, la 460 i 466. I procuraré fer-ho breu. No arribaré a les tres, segur que no. En principi, tampoc, el que no pretenc és fer una anàlisi del programa de Convergència i una exposició del programa d'Iniciativa, sinó simplement argumentar per què no ens agrada aquest pressupost —i Unió: sí—, per què no ens agrada aquest pressupost del Departament d'Indústria i Energia. I no ens agrada perquè és poc innovador i perquè manté —amb algunes variants manté— els mateixos criteris que anys anteriors, excepte algunes matisacions que després comentarem.

En principi, semblava que hi havia un increment fictici del 20,8%, quasi el 21% dels pressupostos. I dic que ho semblava perquè si descomptem l'adquisició de patrimoni immobiliari, que puja 1.115 milions de pessetes, el que són pressupostos de funcionament només puja un 13,1% respecte a l'any anterior. Aquest increment, a més a més, està molt descompensat, ja que la concentració de poder al Gabinet del Conseller ha passat del 42,7% a controlar el 55,5%. És a dir, el Conseller és sobirà dintre del seu Departament, és l'accionista majoritari, cosa que abans no era.

La resta de les direccions generals pugen unes poc i les altres menys. La d'Indústria i la de Promoció Comercial pugen aproximadament un 10%; puja un 0,2% —és a dir, inapreciable— la Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial, i baixa un 53% la d'Energia. Lògicament, jo també ho comentaré, perquè hi ha una transferència de recursos, de programes i d'activitats a l'Institut Català de l'Energia. Però el que és cert és que entre aquestes dues últimes, entre la Direcció General d'Energia i la de Seguretat i Qualitat Industrial, pugen un 5,5%, entre dues direccions generals, un 5,5% del pressupost del Departament, i pugen una desena part, o arriben a una desena part del que és el Gabinet del Conseller.

Per capítols analitzem que hi ha un increment apreciable al capítol 8, aportacions a compte de capital, que reflecteix quina és la política més important del Departament d'Indústria i Energia, que és la política de transferir diners a empreses públiques. I dic això perquè..., no repeteixo dades que ha donat el Diputat que m'ha precedit, però entre les transferències al CIDEM, al Laboratori, al COPCA, a l'IDIADA, a l'ICAEN, a EPLICSA i a PLIBSA pugen 7.800 milions de pessetes, aproximadament; 7.800 milions de pessetes que representen el 44% del total del pressupost. És a dir, són evidentment molts de diners. Si a això li sumem 1.115 milions de l'adquisició del patrimoni immobiliari resulta que el 50% es resol ràpidament; és a dir, un en l'ad-

quisició i cinc o sis en transferències. Llavors de gestió —de gestió real— queda... Però és més fàcil transferir que fer gestió. Llavors, en el 50% de pressupost és on destinem els 2.075 milions de personal i la resta de diners. Lògicament, no sembla que tingui una gran eficiència energètica, el Departament, quant a la gestió pressupostària.

Dintre dels pressupostos aquests de les transferències, aprofito per comentar l'esmena a la totalitat al CIDEM, perquè creiem que el CIDEM no compleix els principis per als quals va ser creat. Té un pressupost total de 2.114 milions i les partides més importants del pressupost d'explotació són relacions exteriors —325 milions— i sous i Seguretat Social —285 milions. I quant al pressupost d'inversió, sense cap dada més que ens pugui orientar cap on i com destinaran els diners, hi han 720 milions destinats a inversions financeres temporals sense cap tipus de control pressupostari. Dues partides més importants del CIDEM són 30 milions en publicitat i propaganda i 50 milions, únicament 50 milions, en actuacions territorials.

Jo els recordaré una vegada més el que diu que ha de ser el CIDEM, d'acord amb l'article 2 de la Llei de Creació del CIDEM. L'objecte del CIDEM era impulsar el desenvolupament industrial amb criteris de reequilibri territorial —50 milions—, és fomentar i incentivar l'activitat industrial, és donar a les empreses la informació i els mitjans necessaris per elevar el nivell tecnològic, la competitivitat i per millorar la productivitat d'aquestes empreses i, finalment, per col·laborar en la formació del personal. Si diem que hi ha 720 milions a inversions financeres temporals, 325 —la partida més important, com he dit— a relacions exteriors, poca cosa queda per a complir aquests objectius. Ja he dit que un, el del desenvolupament industrial i criteris reequilibradors, té la gran partida de 50 milions de pessetes.

La resta de de direccions generals... A la Direcció General d'Indústria hi han algunes modificacions —hem de ser objectius i ho hem d'admetre—, hi ha un increment moderat del 10% sobre l'any passat, però sí que hi ha una tendència positiva al capítol 7, el capítol de transferències —el capítol de transferències és el 70% de la Direcció General, vol dir que és pràcticament on es concentra tota l'actuació de la Direcció General—, i aquest capítol de transferències s'ha incrementat un 16%, però variant el paper assignat als consells comarcals, a les corporacions locals, en el paper de fomentar inversions a les comarques en regressió demogràfica.

Recordo que l'any passat vaig fer una esmena en aquest sentit, aquí, dient que els diners que es destinaven a foment d'inversions en comarques en regressió demogràfica a les empreses privades es destinessin als consells comarcals, que tenien una partida mínima de 125 milions de pessetes, i se'm va dir que no, perquè era més convenient de cara a l'ordenació i a la planificació del Departament. Resulta que d'aquells milions que l'any passat hi havien —l'any passat n'hi havien 125 a ens locals i 1.300 a empreses privades—, llavors enguany el que fa és un reequilibri. N'hi ha 1.100 a ens locals i 550 a empreses privades. I si l'any passat no era possible i enguany és bàsicament possible, perquè hi ha dos terços a favor de consells comarcals i un terç a favor de les empreses, per què no ho posem tot dins del mateix sac i llavors ens evitem duplicitats innecessàries? Perquè si són tot a comarques en regressió demogràfica, les comarques en regressió demogràfica tenen noms i cognoms, i po-

dem saber que són tal i tal i tal. Llavors, per què no hem de poder controlar —i una altra cosa és com controlem— aquestes inversions? Perquè les comarques l'únic que fan són receptores d'informació i fan una informació addicional, però qui decideix realment, qui decideix és el Departament. Llavors la transferència què és? És per fer un pagament mitjançant un interlocutor que no té capacitat decisòria, que en aquest cas serà el President del Consell Comarcal respectiu? I tampoc no és donar-li capacitat de decisió a les comarques, als òrgans comarcals, d'on, com i per què els interessa finançar empreses, sinó que en definitiva el que ho fa és el mateix Departament. Repeteixo: crec que si igualment el Consell..., ai, el Departament és el que fa l'adjudicació, podria anar tot a consells comarcals i ens estalviaríem duplicitats; sinó, un terç va al marge, però a les mateixes comarques on es destinaran els altres dos terços. Em sembla una complicació innecessària.

Manté dins d'aquestes transferències els 1.728 milions a l'empresa EPLICSA, que canvia els números respecte a l'any passat, perquè l'any passat comptava com a empresa privada i avui està dins d'empreses públiques. Llavors, lògicament, els percentatges es modifiquen. La realitat és la mateixa, el que passa és que l'any passat estava contemplada en un capítol i enguany està contemplada en un altre. I aquesta està destinant 753 milions per a accions de reconversió i reindustrialització, 750 per a recolzament financer i 225 per a qualitat industrial. Ens semblaria bé; l'únic problema és que hi han pocs instruments de conèixer quina és la base de funcionament de l'empresa, perquè no se'ns en dóna excessiva informació al Parlament.

La resta mantenen els diners per a accions de promoció industrial. Hi han 80 milions en actuacions d'interès industrial per a entitats sense afany de lucre, i hi ha una reconversió, des del nostre punt de vista, negativa quant a promoció de disseny: hi ha 75 milions a Barcelona Centre de Disseny, quan l'any passat n'hi havia 30, i es redueixen, de 20 que n'hi havia a 5, altres centres de promoció de disseny. Lògicament vol dir que apostem per uns i els altres els deixem que s'espavilin com puguin. Com puguin.

Bé, la Direcció General d'Energia hem dit que baixava el 53%, i si comptem la suma de la Direcció General d'Energia més l'Institut Català d'Energia ens trobem que només puja 1.173 milions, que és un 15% d'increment respecte al que teníem l'any passat sense l'Institut Català d'Energia. Per tant, què vol dir? Que l'Institut ens ha servit per fer-ne l'operació de propaganda, però no una operació d'impuls a l'estudi de la utilització de l'energia, de l'estalvi de l'energia i de noves fonts d'energia. No calia arribar aquí per tenir els mateixos... Si, per altra banda, comparem, 1.173 milions és la meitat del que transferim al CIDEM, o és menys d'un terç del que es pressuposta únicament per a l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil.

Aquesta Direcció General, en la resta que li queda, segueix mantenint, segueix mantenint unes partides que diria que són anecdòtiques, perquè diu: «subvencions a corporacions locals per a projectes d'estalvi d'energia i energies renovables: 4 milions; a empreses privades: 7 milions; a famílies d'institucions: 5 milions». Manté 5 milions per al Pla —i l'altre dia em deien que potser no és molt correcte dir-ne pla—, i lògicament un pla de parcs edílics amb 5 milions de pessetes, poc lluny arriba. O un pla d'ordenació de xarxes d'alimentació, que és nou també i també m'ha cridat l'atenció la dotació pressupostària, un pla

d'ordenació de xarxes d'alimentació elèctrica a l'àrea metropolitana, que té 5 milions de pessetes. No sé on arribarem, però crec que molt lluny no.

He de dir que a les esmenes que vaig presentar en Comissió se'm deia que amb això ja en són suficients, perquè les peticions dels ajuntaments o de les empreses o del qui sigui no arriben a cobrir aquestes dotacions, i per això no calia incrementar-les. Potser sí, potser sí. Potser les corporacions locals, les empreses no coneixen quina és la dotació i per això no en demanen més, o potser no hi tenen interès, també podria ser.

El que sí que m'ha cridat és que ha desaparegut el Programa de foment de l'estalvi d'energia a les instal·lacions de l'Administració pública, és a dir, en edificis dependents de la Generalitat. Hi havia uns pocs milions i n'hi havia que m'apareixien insuficients, i ara resulta que ja hem acabat el pla; és a dir, ja estem estalviant, ja tothom en sap prou d'estalviar energia als edificis de la Generalitat de Catalunya.

Què li he de dir jo de la Direcció General de Seguretat i Qualitat Industrial? L'any passat teníem 499 milions i enguany hem arribat als 500. Hi ha una disminució del 24% al capítol 2, en manteniment, aquí sí que hi ha eficiència energètica, vull dir que hem baixat els costos de manteniment d'un 24%. Hi ha una partida de 45 milions per a foment d'accions sectorials i hi ha 225 milions que es traspassen a EPLICSA, que és pràcticament la meitat del pressupost.

La Direcció General de Promoció Comercial, un dels objectius sembla que és la promoció comercial; l'any passat s'havia reduït, ens va semblar bé, vam dir que ens semblava bé, enguany s'ha tornat a incrementar. És a dir, tornem a invertir la tendència de reduir la promoció i preocupar-nos més per la qualitat i pels continguts de la producció.

Hi ha molta atenció a les fires, com sempre, i sembla el que s'està plantejant, hi ha una promoció, una campanya de 70 milions de promoció d'imatge industrial del 92. No voldria dir que em sembla inadequat per la transcendència pública que tindrà l'any 92 dintre de Catalunya el fet de les Olimpíades, el que potser sí que plantejaria és si això és convenient mantenir-ho altres anys, quan en lloc de 92 direm 93, o si era una partida de caràcter extraordinari. No hi tinc res a dir si és de caràcter extraordinari, sí si això havia de ser repetitiu.

En definitiva, què és el que observem? Hi ha poca claredat; no he pogut trobar més dades en els programes explicatius, que poca cosa expliquen. Es mantenen en el confusionisme i en la repetició reordenant les mateixes dades. Hi ha unes quantes actuacions en organismes puntuals: COPCA, IDIADA, Laboratori, etcètera, però hi ha una desatenció a la seguretat i a la qualitat de les indústries i a les instal·lacions industrials. Hi ha una certa façana, però sense cos en l'ús de fonts d'energia alternativa, i la prova n'és l'Institut Català de l'Energia. A fonts d'energies renovables no hi dedica res, perquè –res o quantitats completament improcedents– l'únic que fa és a dues empreses energètiques d'instal·lacions sanitàries hi destina 77 milions, i a eficiència energètica, 136 milions, però no hi ha cap pla ni cap empresa, ni res de res que es dediqui a energies renovables, en contra del que diu la Llei de Creació de l'Institut Català d'Energia.

Tampoc no hi ha quines orientacions hi ha de reequilibri territorial en les noves implantacions. Hem dit que ho repartirem pels consells comarcals, però no hem dit sobre la base de quins criteris. Per tant, sembla una mica allò del cafè per a tothom.

Com que no compartim aquesta política industrial i energètica, i lògicament no estem d'acord en la forma com s'han produït aquests pressupostos, com es porten o es volen portar a terme aquests pressupostos, demanem el seu retorn o demanem la seva reconsideració important.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra: té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, en primer lloc, l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera quan ha començat la seva intervenció ha volgut fer una defensa de la política econòmica...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Sánchez Llibre, farà el torn en contra de totes les esmenes?

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Perdó, senyor President, faré el torn en contra de les esmenes a la totalitat del Departament; les esmenes dels organismes autònoms, el torn en contra el farà l'il·lustre senyor Diputat Francesc Guasch.

El Sr. PRESIDENT: Conforme.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Bé, com els deia al començament de la intervenció, l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, en lloc de fer defensar la seva esmena a la totalitat per als pressupostos que ha presentat el Departament, ha volgut fer una defensa a la política econòmica del Govern central.

Jo li diria que no estigui tan optimista, perquè últimament, com tots vostès saben, ja veuen que la inflació segurament es dispararà i la culpa no la tindrà el Govern, la tindrem tots els ciutadans, o sigui és una explicació una miqueta atípica de tal com es disparen els índexs macroeconòmics del Govern central.

Respecte a aquest tema també li diré que si entrem en l'anàlisi de les magnituds macroeconòmiques, a part de la inflació, que com vostès tots ja saben no aconseguirem els objectius previstos, i això dificultarà lògicament els convenis que puguin signar tots els governs comunitaris de cara el Mercat Únic de l'any 1993, també hi ha altres elements com és el dèficit públic, que tampoc el controlem; com és l'atur, que també a la resta de l'Estat espanyol s'està disparant excepte a Catalunya; i, per tant, a mi m'agradaria centrar-me en aquest debat amb el que són els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya i, concretament, del Departament d'Indústria. I en aquest cas també li diria a l'il·lustre Diputat senyor Riera que justament el que ha fet la Generalitat de Catalunya en aquest Departament ha estat política microeconòmica, perquè lògicament política macroeconòmica amb el teixit industrial no la podem fer perquè no tenim tots els elements per poder-la fer. Ara, política microeconòmica l'ha fet –i jo penso que ho ha fet molt bé. Vostè ha dit que no teníem uns objectius clars de política industrial, que no teníem un programa –jo penso que sí. Nosaltres tenim uns programes que penso que estan a l'abast de tothom amb el coneixement de tots vostès i que ara jo molt breument li explicaré.

S'han aconseguit unes fites importants i crec que això ha fet possible que la nostra indústria a Catalunya, que el nostre teixit social es pogués desenvolupar dintre d'uns creixements òptims que vénen lligats, lògicament, al creixement del producte interior brut que ha tingut tot l'Estat espanyol, per això diria que hem aconseguit unes fites importants i que el nostre país està preparat, lògicament, per entrar o per escometre el repte de l'any 1993, l'any del Mercat Únic.

També voldria fer-li un petit aclariment. Les nostres empreses no es desenvoluparan correctament respecte als altres països comunitaris si alguns elements del Govern de l'Estat central diuen que han de limitar els beneficis empresarials. Si ens limitem els beneficis empresarials, difícilment podrem desenvolupar-nos i podrem afrontar el Mercat Únic europeu.

Lògicament, els beneficis s'han d'aconseguir dintre del que és l'economia de mercat, s'han d'invertir. Lògicament, nosaltres hi estem d'acord, el que no podem fer és limitar-los, perquè si els limitem estem perduts. I tenim l'exemple dels Països de l'Est, que les empreses sense beneficis no són empreses, no hi ha empreses, no hi ha llibertat de mercat i, lògicament, ho tindrem molt malament si anem per aquest camí —cosa que no els imputo a vostès, lògicament.

Bé, tal com li deia abans, la Conselleria, el Departament d'Indústria té quatre eixos bàsics, quatre objectius bàsics per poder desenvolupar i poder tenir una política industrial adequada i per poder escometre amb èxit el repte de l'any 1993. Aquests quatre objectius bàsics, jo els definiria, en primer lloc amb un programa de creació d'infraestructures, de serveis a la indústria. I en aquest tema tots vostès convindran que la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Indústria ha fet un gran esforç per poder obtenir i escometre amb èxit dos objectius bàsics per al desenvolupament de la nostra indústria, com és l'IDIADA, de la qual vostè n'ha parlat amb la seva intervenció, i que defensarà aquest tema de l'IDIADA el meu company Francesc Guasch, però que aquest és un element bàsic perquè el desenvolupament de les nostres indústries, i concretament dintre del camp de l'automòbil puguem escometre amb èxit aquest repte que jo he dit abans de l'any 1993. També, lògicament, la Generalitat ha esmerçat molts esforços amb la construcció del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, tema molt important també per al desenvolupament de la nostra indústria, i en tenim un exemple últim, com és la inauguració de la Planta de Química Fina, que tots nosaltres vam poder veure com era un element importantíssim per al desenvolupament de les nostres indústries en aquest camp en concret. També, lògicament, i en aquest capítol de desenvolupament de les nostres infraestructures hi ha tot el tema de transferències de centres de tecnologia, que són tots els convenis entre l'empresa i la universitat, en què hi ha uns èxits bastant importants en aquest tema.

Hi ha un segon punt, que és el programa de foment i difusió industrial, que és tot el tema referent a la difusió de la industrialització amb tot el nostre territori, que el tenim basat en dos camps fonamentals, com són les comarques objecte de difusió i de reindustrialització, en què hi ha unes quantitats que creiem que són suficients perquè, aleshores, puguin generar una inversió induïda que és la que, en definitiva, mobilitza el país i modernitza el país. Bé haig de dir que nosaltres tenim unes quantitats previstes en aquest Departament de 1.650 milions de pessetes, que nosaltres creiem que són necessàries i que seran suficients per induir una inversió important dintre d'aquestes comarques que són objecte de reindustrialització. I que li he de dir al senyor Gimeno que l'any passat, amb una quantitat que ja tenim contreta en el pressupost d'enguany, sobre 1.450 milions, s'han induït unes inversions de 12.000 milions de pessetes en aquestes comarques. Vull dir que la subvenció, malgrat que pugui semblar petita, l'important no és la subvenció sinó que generi expectatives perquè les empreses puguin invertir i es

puguin desenvolupar en aquests territoris. També hi haurà unes partides importants amb el tema de la reconversió industrial —i aquí no m'hi estendré, perquè tots vostès coneixen la utilització, per part del Departament, de l'empresa EPLICSA, i a la qual, després, el meu company també els hi farà referència.

Hi ha un tercer camp, també importantíssim, que és la promoció i el foment a l'exportació, i tots vostès saben, tots els membres de la Cambra, les quantitats d'inversions —no diria en recursos econòmics, sinó en recursos humans que s'està fent a través de la Conselleria i a través del COPCA i a través del Consorci de Promoció Comercial, arreu de tot el món, i això s'ha traduït en el fet que la Conselleria, el Departament, té oberts 26 centres de negocis arreu del món perquè les nostres empreses puguin exportar els nostres productes arreu del món. Aleshores, també lògicament, també ha dit el senyor Gimeno que hi ha hagut una sèrie de contradiccions des del seu punt de vista, que s'ha aconseguit justament el contrari, que empreses de fora vinguessin a invertir aquí. Això també ens interessa. Ens interessa tot el que sigui inversió i que mobilitzi el país, que hi hagi dinàmica i que es creïn llocs de treball, això ens interessa. Per tant, els dos *inputs*, nosaltres els perseguirem, i, lògicament, amb el tema de la internacionalització de les nostres empreses, a través del Consorci de Promoció Comercial i del COPCA, penso que aconseguirem el objectius suficients per poder modernitzar el nostre país.

I per últim hi ha el capítol de la competitivitat, que abasta dos camps fonamentals; abasta el camp del foment del disseny, de la qualitat i de la tecnologia, en què s'hi esmerçarà una quantitat aproximada de 1.640 milions de pessetes, que nosaltres estimem suficients perquè amb aquests camps concrets es puguin aconseguir les fites importants, de cara a les nostres empreses i de cara a la competitivitat del repte del 93.

I també hi ha un altre capítol important —i aquí potser m'hi estendré una miqueta més— que és el tema de l'estalvi energètic, de les energies renovables, de la planificació energètica i del reequilibri territorial energètic. I aquí sí que vull ser contundent. El senyor Gimeno ha dit que la Generalitat, el Departament d'Indústria no havia fet absolutament res en aquest camp o que havia fet molt poca cosa. Jo penso que aquí s'han de dir les coses molt clares i, en aquest camp, nosaltres en els deu últims anys hem aconseguit fites realment sensacionals i que molts països de la Comunitat ens han felicitat a Catalunya, en aquest cas el Govern de la Generalitat, per allò que han aconseguit.

En el tema de l'estalvi del petroli s'ha aconseguit que en aquests deu últims anys hi hagi hagut un estalvi d'1.750.000 tones de petroli per any, 1.750.000 tones de petroli per any gràcies a la política de la Generalitat amb el tema de les energies renovables i diversificació d'energies. Això ha fet que la independència del nostre país respecte a una energia com és el petroli hagi passat d'un 24 a un 48%; vull dir que nosaltres pràcticament només depenem menys del doble del que depeníem fa deu anys i que el pes del petroli dintre del consum d'energia a Catalunya hagi passat d'un 70% a un 40% aproximadament.

Això també ha fet que la millora del medi ambient, concretament amb l'anhídrid sòdic, la pluja àcida, hagi disminuït concretament —i li ho vull dir exactament, perquè això és molt important i m'he equivocat quan li he dit anhídrid sòdic: és diò-

xid de sofre, pluja àcida—, hagi disminuït en deu anys en un 53,8%, que representa un estalvi de 235.000 tones per any de la pluja àcida, la qual cosa també ha fet que nosaltres puguem viure amb molta més qualitat.

I concretament també en el tema de l'efecte hivernacle —com és el diòxid carbònic— gràcies a aquesta política d'estalvi energètic de la Generalitat, hem aconseguit que es reduís en un 33%. La qual cosa equival a una quantitat d'11 milions de tones l'any. Per tant, senyor Gimeno, si això no és una política efectiva d'energies renovables i de política energètica de la Generalitat, sincerament, ja no sé què és el que hem de fer.

Política, política que en moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol estan malauradament a molta distància de nosaltres. I d'això jo penso que ens n'hauríem de gaudir i hauríem d'estar tots els grups de la Cambra molt satisfets i el que no hauríem de dir aquí, justament, és el contrari.

Per tant, i per totes aquestes explicacions que els he donat —no em vull estendre més en dades i en xifres perquè totes les tenen a l'abast, al Pressupost—, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez i Llibre. Per continuar amb el torn en contra a aquestes esmenes a la totalitat té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Guasch.

El Sr. GUASCH: Gràcies, senyor President. Degut a l'hora que és, intentaré ser molt breu, almenys tot el breu que sigui possible.

Jo voldria començar amb una frase que ha dit l'il·lustre Diputat Santi Riera, senyor Santi Riera, quan ha dit que el Govern de la Generalitat no feia política industrial, i aleshores, al cap de molt poc temps, dins del seu discurs, ens ha dit que varem votar la creació de les entitats que en aquests moments tenen una esmena a la totalitat per part del Grup Socialista. Jo crec que això és una contradicció, senyor Riera, i explicaré per què. Part de la política industrial que realitza el Govern de la Generalitat està distribuïda en totes aquestes empreses que ha creat..., en totes aquestes entitats que ha anat creant per al desenvolupament de la política industrial que estem fent.

Amb el CIDEM, tant vostè com el senyor Gimeno han dit que no hi havia inversió, que no complia els pressupostos pels quals va ser creat, cosa que jo penso que no és certa del tot. Miri, el CIDEM ha anat realitzant tota la programació que estava feta i aquest any concret té uns programes per desenvolupar i que són la xifra adequada del pressupost que correspon. És cert, senyor Gimeno, que no fa inversió, no és la seva funció; en tot cas és intentar que es faci inversió a través del que fa el CIDEM.

Quins són aquests programes? Mirin. Entre ells hi ha la millora de la informació industrial; la participació en fires —que ja s'ha dit—; hi ha el reequilibri territorial —també ho ha dit el senyor Santi Riera—, 50 milions exactament; hi ha la millora de la competitivitat industrial amb assistència tecnològica, amb ajuts, per exemple, del Centre de Desenvolupament Tecnològic Industrial del Ministeri d'Indústria i Energia; hi ha programes tecnològics; hi ha foment de transferències a tecnologia; hi ha subvencions a les despeses de societats, particularment i d'una forma molt concreta a la Societat d'Estudis d'Assessorament

del Cinturó Industrial de Barcelona del Sud, i a la Societat del Parc Tecnològic del Vallès.

També ha parlat el senyor Riera que una de les finalitats era la internacionalització de les nostres empreses, que les empreses autòctones haurien de sortir i que no es feia res perquè això fos veritat. Doncs miri, no és cert. Al CIDEM, precisament, hi ha unes partides amb aquest pressupost i, a la vegada, també ja hi han unes oficines obertes a diferents indrets del món a fi i efecte de facilitar la sortida de les empreses catalanes a través de la informació. Vostè sap, probablement millor que jo, que tenim oficina a Tòquio, a Nova York, San Francisco, Brussel·les, etcètera. Penso que el CIDEM està complint exactament amb la funció que per llei li va concedir aquest Parlament i, per tant, malgrat les esmenes a la totalitat del Grup Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres votarem en contra.

Al Laboratori General d'Assaigs no hi ha fet gaire referència el senyor Riera. Malgrat tot, suposo que sap que quan fa cinc anys ens van traspassar el Laboratori d'Assaigs que va crear en Prat de la Riba, va començar aquest laboratori o va començar el projecte d'aquest laboratori. Té unes característiques concretes i necessàries a tots els països desenvolupats. Jo sé que vostè, senyor Riera, sap potser millor que jo que avui no es pot entendre un país desenvolupat si no compta amb laboratoris que tinguin més o menys la funció d'aquest laboratori nostre. Per tant, penso que no dubtarà que, indiscutiblement, també li hem de votar en contra.

Pel que fa referència a l'IDIADA, penso que ha de continuar, vostès saben que l'IDIADA s'està realitzant en trams. En aquests moments, aquest pressupost comprèn l'edificació de pistes i l'edificació d'obres d'urbanització. Seria en aquests moments —penso jo— un flac favor que per una petició del Grup Socialista deixéssim que no continués almenys el seu desenvolupament i acabament a fi i efecte de donar sobretot tots els serveis a les empreses de l'automòbil. Per tant, també li votarem en contra.

Pel que fa referència a l'ICAEN, on coincideixen també dues esmenes, una del Grup dels Socialistes i també l'altra d'Iniciativa per Catalunya, penso que ens hi hauríem d'aturar una mica, una mica més a fi i efecte d'aclarir... Crec que no s'ha entès prou bé... Ha dit el senyor Santi Riera, l'il·lustre Diputat, que es feia una inversió a dues empreses que no se sabia ben bé què eren, que no se sabia ben bé per què i, és clar, aquestes empreses van destinades a l'estalvi energètic, sobretot la que fa l'Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, SA, està destinada..., no sé si ha estat el senyor Gimeno que havia dit que havia desaparegut la partida d'estalvi d'energia del pressupost perquè, és clar, ha passat a aquí; és a dir, s'ha creat una empresa amb una participació d'Indústria —del Departament— i amb una participació amb percentatges iguals de Sanitat. I aleshores, amb tots... Vostès no poden ignorar que els hospitals que hi ha avui a Catalunya són una de les extensions més grans i on l'estalvi energètic significa molts diners; no és d'estranyar que s'hagi realitzat aquesta empresa que té una despesa anual de 5.536 milions de pessetes en energia.

L'altra empresa que també participa en la seva totalitat és la d'Eficiència Energètica, SA, que pertany al Departament d'Energia i ha fet que aquesta cogeneració, és a dir, que l'estalvi de l'energia es faci cogenerada amb els grups d'interès econòmic; és a dir, fent aportacions a fi i efecte que amb la

investigació es realitzi força estalvi. S'han generat ja molts milions de pessetes, per tant, l'hem de mantenir.

El senyor Gimeno també ha parlat que hi havia poca inversió per part d'aquesta..., de l'Institut Català de l'Energia. Miri, jo no sé si és poca inversió, però hi ha 141 milions de pessetes en diverses partides. Dins d'aquestes partides, n'hi ha una que jo crec que per a vostè és molt interessant, que és la construcció del Parc Eòlic del Baix Ebre. El projecte està molt avançat i espero que dintre de poc passarà a ser un projecte definitiu.

El lloc de realització serà, probablement, a la zona de ponent, d'Amorós, cosa que vostè deu conèixer perfectament. I el capital que s'hi destinarà és una quantitat força important, es parla que el cost serà..., en aquests moments, el que està previst són 732 milions de pessetes; penso que la qüestió és força important i això, senyor Gimeno, està realitzat a través de l'ICAEN.

Conseqüentment, jo suposo que vostè, en aquests moments, retiraria l'esmena a la totalitat, probablement de l'ICAEN. De totes maneres, si no ho fa el nostre Grup, senyor Santi Riera, il·lustre Diputat Gimeno, votarem en contra de les esmenes presentades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guasch. Se sotmeten a votació les esmenes a la totalitat, totes a l'estat de despeses al Departament d'Indústria i Energia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

A continuació es vota l'estat de despeses del Departament d'Indústria i Energia, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'estat de despeses ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Fins a les tres de la tarda se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a les tres de la tarda i nou minuts. En absència del M. H. Sr. President del Parlament, dirigeix el debat l'I. Sr. Vice-president Primer, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes, la lletrada Sra. Andreu i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

L'esmena 471, de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana... Tota manera que no hi ha ningú per defensar-la, passem a l'esmena 472, del Grup Mixt; tampoc hi ha ningú... (Remor de veus.) Ai, perdó! Excusin: estem a la 467. La que decau és la 467, del Grup Mixt, i correspon a la 468, d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre Conseller senyor Gimeno, ai!, l'il·lustre Diputat.

(Remor de veus.)

El Sr. GIMENO: Bé, intentarem que sigui tan breu com el dinar —n'hi ha alguns que hem dinat en cinc minuts. Només per dir que aquesta esmena al Departament de Comerç, Consum i Turisme, la fem en coherència a la que vam fer en anys anteriors. Entenem que un departament s'ha de preocupar, si més no, per aquelles coses que diu que són l'objecte del Departament: comerç, consum i turisme. Llavors, el que observem en aquest pressupost d'enguany és una continuïtat general amb els criteris d'anys anteriors i, en tot cas, amb certs agreujants. Certs agreujants, ja que, si la Direcció General de Turisme és la que tenia un major pes específic dins del Departament, enguany ha estat incrementat, ja que és l'únic que puja una quantitat respectable, el 21,8%, i arriba a representar en aquests moments, per a l'any 92, el 42% del total.

Dir que la Direcció General de Consum puja un 30%. Evidentment, partint de 154 milions és molt fàcil pujar un percentatge notable, però el que és cert és que la Direcció General de Consum sols arriba a representar un 2,6 del total del pressupost d'aquest Departament. L'any passat dèiem que potser no s'hauria de dir Departament de Comerç, Consum i Turisme, sinó de Turisme, Comerç i Altres, o deixar-ho de Turisme i Comerç; enguany això continua essent cert i vàlid. I, a més a més, la Direcció General de Comerç Interior sols puja un 12,5% respecte al de l'any anterior. Vol dir que el comerç té un paper menys preponderant dins del conjunt d'aquest Departament.

Si analitzem en aquesta línia de continuïtat que marca el pressupost del Departament, al Gabinet del Conseller sols hi ha un increment del 27% al capítol 2, que és el capítol de manteniment, i també hi ha un increment de transferències a l'Institut Català de Consum, però que és un increment del 22,6%, que representa arribar també a una quantitat més simbòlica que real de 220..., no arriba a 221: de 220,7 milions de pessetes. Entre els 220 de l'Institut Català de Consum i els 200 de la Direcció General de Consum, vol dir que l'atenció a un sector tan important com és la qualitat del que produïm, la qualitat del que consumim, les condicions en què es fa aquest consum em semblen absolutament ridícules.

A la Direcció General de Consum hi ha un manteniment dels criteris. Jo crec que és un menyspreu olímpic, en any olímpic, el tema de l'atenció al consumidor. Es mantenen les dotacions a corporacions locals —l'any passat hi havien 58 milions, enguany n'hi ha 65—; es mantenen les subvencions a famílies i institucions sense afany de lucre —l'any passat n'hi havien 67, enguany n'hi han 80—; l'únic que hi ha..., l'única partida significativament diferent, dins de la seva poquedat, és la d'inversions en accions d'informació, orientació i difusió als consumidors, que passa de 10 milions de pessetes a 28: en publicitat i propaganda, a qualsevol direcció general —o en comunicacions, o en qualsevol partida mínima—, es sobrepassa aquesta quantitat de 28 milions de pessetes per orientar, informar i difondre dades als consumidors, quan consumidors som tots els ciutadans de Catalunya.

A la Direcció General de Comerç Interior, jo diria que hi ha un descens important del capítol 7, transferències a corporacions locals i a famílies i institucions sense afany de lucre, i, en canvi, hi ha un traspàs a empreses privades, però que, en global, d'aquest capítol sols suposen un augment inferior a l'11%.

I, quant a la Direcció General de Turisme, hi ha una important transferència al Consorci de Promoció Turística, que puja

fins a 870 milions: representa el doble, només el Consorci de Promoció Turística, del que representen l'Institut Català de Consum i la Direcció General de Consum junts; és a dir, entre els dos és la meitat del que se li dóna d'atenció al Consorci de Promoció Turística, que, aquest sí, ha tingut enguany un increment del 27%. Lògicament, si només un consorci té més valor que un institut i que una direcció general junts i multiplicats per dos, ja em diran la lògica de mantenir una direcció general de consum amb aquestes característiques.

Hi trobem un increment, al capítol 7, de transferències de capital a corporacions locals del 33,8%, i això ho valorem positivament, però que, tot i amb això, arriba a 174 milions per a oficines d'informació turística i per a programes de promoció turística per part dels ajuntaments, una quantitat molt petita. I en canvi hi ha un increment, que sí que és reduït però que en el valor comparatiu és molt superior, a les transferències a empreses privades, que arriben a 1.391 milions, que és el 54% del total de la Direcció General. I entre aquestes es mantenen els programes de turisme de neu i els programes d'instal·lacions nàutiques.

Hem dit i repetim que entenem que dos sectors que hi ha molt bona capacitat adquisitiva per part dels usuaris d'aquestes instal·lacions nàutiques, bàsicament, i molt d'aquest programa de turisme de neu, no caldria que fos tan prioritària l'atenció destinada pel Departament a aquests dos, i en total hi destinen una quantitat superior als 400 milions de pessetes. Si a més a més hi sumem... —això, només a empreses privades—, si li sumem 95 milions que hi han als ajuntaments, també en actuacions que fan referència al turisme de neu, veiem que pràcticament hi han 500 milions d'aquestes transferències que van a la neu o a les instal·lacions nàutiques. I, en canvi, hi ha tant sols uns 36 milions a adequació de cases de pagès.

Em poden dir: «Home!, és que en percentatge...». Sí, en percentatge és més del 200% del que hi havia l'any passat, però és que l'any passat hi havien 11 milions de pessetes, que ja dèiem que llavors eren poc i que entenem que avui segueixen sent poc si, des de Turisme, es fomenta aquesta necessitat de mantenir els pagesos dintre del seu hàbitat, dintre del seu territori, i una possibilitat de supervivència és la reconversió del seu ús, de les cases de pagès, no per a ús agrícola —i avui estàvem discutint sobre les perspectives del futur agrari—, sinó des de la seva reconversió en centres d'acollida del sector turístic: 36 milions de pessetes tampoc no dóna per molt. I hi ha també un augment considerable, de més del 100%, a ofertes turístiques especialitzades, però aquestes ofertes turístiques especialitzades, que també hi estem d'acord en el sentit que cal promoure turisme de qualitat, turisme innovador, no el turisme de massificació, el turisme de les grans concentracions de gent —ja sigui a la platja, ja sigui a la muntanya—, arriba únicament a 200 milions de pessetes, molt menys que —com hem dit— el turisme de neu, que és el doble, o semblant..., no semblant perquè és més reduït, però segueix sent important allò de les instal·lacions nàutiques, com dèiem abans.

En canvi, creiem que hi ha molt poca importància a la necessitat de reciclar i formar la gent que es dedica al turisme. No hi ha massa interès per part del Departament o de la Direcció General de cara a la necessària reestructuració i orientació i formació del personal del sector dedicat al turisme. No hi ha —ho repetim— una aposta clara per aquesta necessitat d'oferir un tu-

risme de qualitat, per millorar les instal·lacions, en molts casos obsoletes, en molts casos sense la suficient garantia, sense el suficient atractiu per a la gent d'altres països de l'Europa comunitària o de fora de l'Europa comunitària que vulguin venir aquí i que ens puguin garantir la constància en les inversions turístiques.

Per aquestes raons, perquè el turisme està mal orientat, perquè en el comerç interior l'únic que s'aprecia és un descens del paper que pot jugar el Govern de la Generalitat dintre del sector, i per la desatenció completa a la Direcció General de Consum, en definitiva, a temes de consum, creiem que aquest Pressupost no és acceptable i per això demanem el retorn al Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. L'esmena 474, del Grup Parlamentari Socialista; per defensar-la, té la paraula... Perdó, la 469, o 986. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament les esmenes 469 i també una que el número exacte no el sé, perquè no figurava en el Dictamen...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És el 470 bis.

El Sr. GIBERT: Doncs les dues.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Que dedueix aquesta Presidència que el senyor Gimeno ja l'ha defensada en aquest moment de la seva intervenció, que era la 470 tercera, no bis.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, doncs, senyor President.

Senyores i senyors diputats, dèiem, aquest matí, sentint l'il·lustre Diputat senyor Graells, tenia dubtes de si per les expressions que feia parlava en nom del Govern o en nom del seu Grup Parlamentari. I ho dic des d'un punt de vista crític, això, no? El que passa és que ara em trobo amb un problema, i és que no sé si dirigir-me al Conseller o als grups parlamentaris, una mica perquè jo diria que gairebé pesa tant la presència del Conseller com la dels mateixos grups parlamentaris.

En definitiva, i en relació amb aquestes esmenes a la totalitat al Departament i a l'Institut Català de Consum, ens sembla que era raonable esperar que els pressupostos del Departament i de l'Institut Català de Consum per al 92 fossin coherents amb el discurs sobre la competitivitat i l'europeisme tan reiterativament exposats pel Govern i pel mateix President Pujol. Ens sembla que era raonable i que segur que era necessari que ho fossin, perquè el comerç i el turisme, al nostre país, estan perdent competitivitat a un ritme alarmantment accelerat, i perquè la política de consum és incipient, és tímida, al nostre entendre, i feta una mica com a contracor, ens sembla a vegades. És la política de consum un dels paràmetres que en aquests moments més ens allunya d'Europa; d'Europa com a mercat interior, que és una mica la traducció del discurs de la competitivitat. A vegades crec que caiem en la retòrica dels discursos de la competitivitat, perquè fins i tot els anglesos, que tenen una merescuda fama de ser poc europeistes o de ser molt reticents a la construcció europea, resulta que, per exemple, les companyies d'assegurances angleses, que tot el que va de segle i fins i tot el segle passat tenien com a regla d'or invertir els seus riscos, diversificar els seus riscos en un percentatge —75% en el mercat interior, 25% en el mercat exterior—, ara no han canviat aquesta regla d'or i segueixen invertint el 75% en el mercat interior, és a dir Europa, i el 25% en els mercats exteriors. Això, per tant, ho han

entès —em penso— més bé que una part dels nostres segments empresarials. Jo diria que fins i tot més bé que el nostre Govern.

Sorprenentment, aquesta coherència ens sembla que en aquests Pressupostos no hi és, que són uns Pressupostos d'inèrcia, d'estructura similar a quan, segons el Govern, anys enrere, molts anys enrere, tot anava bé; quan les polítiques..., a còpia de polítiques d'aparador consentíem que covessin els problemes que avui són més tangibles.

No és que proposem un pressupost de base zero —el senyor Alavedra tindria raó: això seria *vivere pericolosamente*—, però sí que ens sembla que seria lògic esperar que uns moments en què, per errors d'anàlisi o per realitat, el discurs era que tot anava bé, fossin substancialment diferents de moments en què els problemes són tangibles, són evidents, es poden palpar. I això no passa. Tret, és clar, que es vulgui amagar el cap sota l'ala, que es vulguin negar els problemes. Aquestes últimes setmanes hem tingut una mica la sensació que a la coalició Convergència i Unió, quan s'acosten eleccions, no es poden ni tan sols reconèixer l'existència de problemes. Quan s'acosten, i quan algú els ventila, és automàticament qualificat de catastrofista, de desmoralitzador del personal, de culpable que les coses vagin malament. Quan s'acosten eleccions sembla que per a la coalició Convergència i Unió tot va obligatòriament bé, per decret o per consigna.

De sobte, el comerç avança i tenim el millor comerç. I això són campanyes..., faig referència a unes campanyes que s'han fet, que deuen tenir les seves virtuts, i que no ho dubto —suposo que un dels objectius és donar moral—, però que tenen també els seus aspectes discutibles. Jo tinc aquí una col·lecció de postals, amb rodolins i tot, que d'alguna manera no m'atreveria pas a dir que hagin fet cap efecte negatiu, però no es tracta només de donar moral. Jo crec que cal reconèixer i plantejar clarament al sector que els problemes hi són, que això que el comerç avança és com a mínim discutible. Jo crec que això hauria d'alegrar els absents diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè dir «el comerç avança» hauria de ser interpretat —almenys per ells, em sembla a mi— com una reinstauració en el discurs polític de Convergència i Unió del tema dels Països Catalans, perquè el comerç avança, sí, a Catalunya Nord: a Catalunya Nord el comerç avança perquè hi van cada vegada més ciutadans del Principat a comprar.

Bé, «poso al dia la gestió i el negoci serà bo». Està bé. Probablement no sé si això dóna moral. Suposo que n'hi deu haver alguna —no tinc tota la col·lecció— que deu parlar d'horaris i deu dir alguna cosa així com ara: «farem tancar un xic abans a les superfícies grans», o alguna cosa d'aquest tipus. No ho sé. En qualsevol cas —hi insisteixo—, de sobte apareixen sorpreses: apareix una situació, un marc en què sembla que el desprestigi i caiguda en picat de la rendibilitat del sector turístic —almenys una bona part del sector turístic, no en general, no voldria generalitzar impròpiament— es tornen tabú. Abans d'ahir —ara en parlava amb el senyor Conseller— vaig tenir ocasió d'estar a la Nit del Turisme, amb tots els seus aspectes positius; fins i tot l'aspecte positiu d'intentar donar moral o de donar ànims o de demanar, exhortar el sector empresarial a fer les coses d'una determinada manera, que són els aspectes positius. Però que també em va semblar una mena de catarsi col·lectiva, allò, consistent a mirar-se el melic, perquè no es va parlar de problemes.

S'amaguen els problemes. I els problemes hi són es facin festes o no es facin festes i es facin aquestes altres accions paral·leles, que segurament convé fer, però els problemes hi són.

I en matèria de consum és una mica pitjor. Perquè a comerç i turisme —diguem— hi ha una part que serien deficiències estructurals, al nostre criteri, dels Pressupostos, però que els recursos hi són i es podrien administrar i gestionar d'una manera o d'una altra; en consum no hi ha problema: és que els recursos no hi són. Jo crec que les arrels carolíngies deuen ser insuficientment profundes per entendre, per part de Convergència i Unió, que sense una política de consum homologable a Europa és molt difícil que arribem a ser del tot, del tot, el que entenem per europeus i competitius. La competitivitat, si no fem una política de consum decidida, serà —o és— una figura retòrica, en el discurs del President i en el discurs polític de la força que governa.

I voldria explicar també una cosa anecdòtica. No vull donar-li més importància de la que té, però la política de consum, en rigor, deu ser una altra cosa que una experiència recent que vaig tenir. Vaig assistir, perquè em va semblar un tema interessant, a les II Jornades Europees de Consum, organitzades per l'Institut Català del Consum —i faig referència amb això a la segona de les esmenes. Home!, jo crec que ja hi ha una inflació de jornades de tota mena, en aquest país, però que les que organitza el Govern o els organismes del Govern han de ser més rigoroses, perquè hi havia una certa frivolitat i unes manques de contingut importants, i curiosament, quan vaig preguntar per què se'n diuen europees, a un alt funcionari, al cap d'una estona em va contestar i em va dir per què: «Oh!, les primeres, que van ser l'any passat, també se'n deien europees». Però no hi havia cap raó que justificués que se'n diguessin europees, al marge ja de continguts i de coherència de la mateixa programació.

Jo crec, senyor Conseller —i ara em dirigeixo a vostè—, que en aquesta legislatura hem estat tous; hem estat tous, jo crec que hem estat tous, probablement massa. No és que ens sàpiga greu ni que ens en penedim, ni que ara, a última hora, ho vulguem rectificar: no és aquest el tema, i veurà com és així, perquè l'ambient tampoc convida a endurir el discurs ni tenia intenció de fer-ho. El que passa és que hi ha un problema. Aquesta legislatura va començar amb una modulació important del discurs que el vam valorar i el valorem —seguim valorant— positivament: del triomfalisme absolut vam passar a un reconeixement de problemes que convidava a pensar que es podrien accentuar —o obrir, més que accentuar—, obrir línies de col·laboració —que d'alguna manera ha estat així, em sembla—, i que aquesta oferta de col·laboració no estem pas gens penedit d'haver-la obert, que algun avenç s'ha aconseguit, que la bona intenció no la discutim, però que hi ha poca decisió, que hi ha hagut poca decisió i que hem avançat poc, en el conjunt d'aquesta legislatura.

És una mica una legislatura marcada per la normativa necessària, important, a vegades insuficient en els continguts, o com a mínim amb discrepàncies potser de concepció, però en qualsevol cas un avenç, però una normativa que es compleix poc, una normativa que es compleix poc. I podríem parlar de molts exemples. Podríem parlar per exemple d'una cosa que es va introduir abans de començar aquesta legislatura, com el famós article 72 de la Llei de Règim Local, que no s'ha desenvolupat i que en aquest moment està creant problemes que ja es veien a venir, en determinats tipus de municipis; que no em consta que

hi hagi perspectives de desenvolupament d'aquest article. D'una normativa d'hotels, que ara és millor que l'anterior —i això ho hem dit sempre—, però que no valora els serveis i que, per tant, és coixa des del nostre punt de vista. D'una normativa d'apartaments que abans de començar-la a aplicar ja s'estava negociant perquè tenia problemes de fórmula, estructurals. D'una Llei de Comerç que intuïm que consolidarà els horaris lliures, sense pretendre-ho, potser. D'operacions que a vegades han servit més per amagar a la premsa els problemes que no pas per resoldre's realment, com les operacions de l'estiu —les dues funcions són importants, però una més que l'altra, i em sembla que a vegades es capgiren una mica els termes en la seva importància.

I, en definitiva, ens sembla que... I en el cas de consum, ja..., m'agradaria citar unes paraules del mateix Conseller el dia 30 de març del 89, en una compareixença en què deia: «En l'últim Consell Executiu es va aprovar un avantprojecte de llei de disciplina del mercat i defensa dels consumidors i usuaris, que entrarà properament al Parlament» —estem parlant de fa tres anys i mig llargs—; aquesta Llei va acabar entrant, està aparcada per a la propera legislatura, i no creiem que fer una política de consum homologable —com deia— sigui una cosa que pugui esperar indefinidament o que pugui esperar tant de temps, perquè és molt necessari.

Nosaltres entenem que necessitem uns pressupostos que tradueixin una política real de reestructuració comercial, gradual, però decidida. Al 1991 hi va haver avenços, en aquest sentit, pressupostaris, hi va haver una línia de potenciació d'equips col·lectius en zones urbanes de comerç intensiu. Hi ha hagut un cert capgirament en els Pressupostos del 92 de retorn més a una política que jo en diria d'esquixada i sense objectius reestructuradors, com es definien en el 91.

Necessitem autèntics pressupostos que siguin capaços d'endegar autèntics processos de professionalització i especialització i d'orientació sobre la viabilitat de les iniciatives, perquè no totes les iniciatives són viables. En aquesta mateixa Comissió el senyor Conseller ens deia, al març del 89, que a Alemanya hi havia 176 habitants per establiment comercial, a França 132, a Itàlia 60, a l'Estat espanyol 55, i a Catalunya 49, i deia: «No podem oblidar que els locals comercials són generalment un subproducte del procés edificatori, i d'una manca de planejament específic, la qual cosa ha dificultat l'adaptació de la seva estructura a conceptes comercials més moderns». Hi estàvem d'acord, ens va esperar en aquell moment aquesta anàlisi, no ha canviat la situació, no hi ha hagut canvis de normativa urbanística o la suficient coordinació, o no sé si és un problema de coordinació o de pes específic del mateix Conseller per incidir en les decisions d'altres departaments, però no s'ha produït; la situació, per tant, no ha millorat i han passat —com deia— tres anys i mig.

Nosaltres creiem saber com haurien de ser aquests pressupostos i tenim la voluntat de fer-los i de gestionar-los. Necessitem uns pressupostos que permetin fer política de consum —com deia— homologable a la comunitària, amb un sistema arbitral àgil que permeti no haver de recórrer als sistemes judicials, que estigui pròxim al ciutadà, que reforci, certament, les organitzacions dels consumidors al marge de les seves afinitats i colors, que permetin divulgar drets i formar els consumidors a uns nivells més elevats dels que avui dia tenen. I nosaltres creiem sa-

ber com han de ser aquests pressupostos, i tenim —hi insisteixo— voluntat de fer-los i de gestionar-los.

Instrumentar una política de profunda reorientació del sector turístic és una altra de les necessitats dels pressupostos. D'una política que, superant l'actual discurs retòric sobre la qualitat —perquè en parlem tots, però gairebé ningú explica què vol dir—, concreti què vol dir això de qualitat i arbitri mecanismes realment requalificadors: control mínim de serveis per categories; defensa dels turistes com a consumidors; homologació de productes genuïns i singulars; discriminació positiva d'aquests productes en les actuacions de promoció; disseny de models de turisme verd de qualitat; cauteles perquè les ofertes emergents no creixin amb els mateixos models amb els problemes amb què ha crescut o va créixer de fa molts anys els models en la nostra franja costanera, i que basi per tant la seva competitivitat en la singularitat del territori, en els seus atributs, en passar d'una administració del patrimoni a una gestió del patrimoni. És un problema a resoldre per aquest país, no només a efectes turístics, però també a efectes turístics, i que no ho basi tot en la política de preus, perquè estem empenant com sigui i al preu que sigui —i això és el suïcidi— i, per tant, no podem parlar que «el comerç avança», «el turisme va bé», no podem amagar el cap sota l'ala, hem d'afrontar els problemes.

Nosaltres trobem que aquests Pressupostos no responen a aquests criteris, que per exemple seguim primant extraordinàriament el cas de la Direcció General de Turisme, el que genèricament en diem promoció, 1.485 milions sobre 3.201: és un 46%. No dic que no s'hagi de fer promoció, el que passa que probablement ha arribat un moment en què la millor promoció és, precisament, explicar que ens estem transformant, que estem fent producte de qualitat, que això sigui veritat, i aquesta és la millor promoció, no explicar que tenim uns recursos naturals molt macos, perquè això probablement ja ho saben a Europa. I que, per tant, creiem que hi ha una mala orientació d'aquestes aplicacions.

El mateix rebuig a les esmenes a l'articulat, que haurien de ser innecessàries —i ho reconec—, haurien de ser innecessàries aquestes esmenes a l'articulat, perquè els criteris..., només parlaven de criteris les esmenes que va rebutjar el senyor Escudé, només parlaven de criteris, haurien de ser innecessàries perquè els criteris ja haurien d'estar incorporats en la gestió del Pressupost; el que passa és que observem que no ho estan i les fem, i el simple rebuig ja indica que no hi ha —ens sembla— prou decisió per fer el que cal.

Necessitem, en definitiva, uns pressupostos fets per governar més, per un govern que governi més i que vulgui, realment, governar i que entengui un parell o tres de coses. Una primera cosa que cal és més coordinació interna, cal aplicar tècniques horitzontals de coordinació, de gestió horitzontal d'algunes polítiques, perquè és absolutament impossible fer política de comerç, fer política de consum i fer política de turisme sense que des del Departament que ho gestiona es tingui una real capacitat d'incidència sobre decisions a altres departaments. És absolutament impossible, això és condemnar el Departament a editar fulletons i repartir-los. Per tant, una primera cosa que hauria d'entendre —ens sembla— el Govern de Catalunya, és aquesta: arbitrar, realment, mecanismes més eficients de coordinació interna.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

Una altra cosa és que cal també arbitrar mecanismes de vertebració institucional: és impossible fer polítiques de comerç, consum i turisme pensant, d'alguna manera —i no em refereixo només al Departament, sinó al conjunt del Govern—, pensant que... o donant a entendre, perquè així ens ho sembla, que els ajuntaments són unes institucions que fan nosa. S'ha de pensar que els ajuntaments són..., s'ha de tenir molt clar i assumir que els ajuntaments són una part essencial de l'autogovern de Catalunya. I que això del mercat interior europeu és una cosa seriosa, no és una figura retòrica, serà un mercat interior i hem de competir en aquest mercat. Ens sembla que són coses que el Govern hauria d'entendre.

Per ajudar-lo a entendre, la nostra proposta —probablement amb poc èxit— seria de retornar els Pressupostos al Govern; probablement la solució més pràctica serà, per això, canviar de govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra: el senyor Coll i Majó té la paraula.

El Sr. COLL I MAJÓ: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, efectivament faré, en nom del meu Grup, un torn en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, la qual cosa equival a dir que no compartim el posicionament dels dos grups esmenants, ni estem totalment d'acord amb el que acaben de plantejar. I no hi podem estar totalment d'acord, perquè el Pressupost que estem debatent del Departament de Comerç, Consum i Turisme pot tenir més o menys acceptació, però en tot cas entenem nosaltres que s'ajusta a unes necessitats concretes i és un pressupost que si un qualificatiu ha de merèixer podria ser el de moderadament expansiu, ja que creix un 17,3%, un percentatge gairebé igual al del creixement del Pressupost total de la Generalitat, xifrat en un 17,4%.

I què es pretén? Què preten el Govern de la Generalitat amb aquest Pressupost? Doncs, dic molt resumidament, es pretén contribuir de manera positiva a la millora de la competitivitat de l'economia catalana, i en això estem d'acord amb el senyor Gibert. I pensem fer-ho a través d'una més gran incidència en els sectors productius, sense oblidar, sense deixar de banda, senyor Gimeno i senyor Gibert —vostès han demostrat la seva preocupació pel que ara vaig a dir—, l'important, molt important també per a nosaltres, àrea del consum, àrea aquesta que, en termes percentuals, és la que experimenta un major creixement. També nosaltres, senyor Gibert, volem fer una política de consum homologable.

Si fem una breu, molt breu, anàlisi d'aquest Pressupost, trobarem per una banda una forta contenció de les despeses ordinàries, ja que les corresponents als capítols 1 i 2 creixen en conjunt un 6,3%, amb la particularitat que si contemplem únicament les despeses del capítol 1 veurem que només augmenten d'un 5%.

Per altra banda, es posa de manifest una expansió considerable de les operacions de capital, amb un augment del 23,2%, dintre de les quals destaquen, pel seu increment relatiu, les inversions, amb un 55% de creixement, i destaquen també, pel seu increment absolut, les transferències de capital, xifrades en 4.455 milions de pessetes, la qual cosa suposa un augment de 711.

I si donem una llambregada a cada una de les tres àrees del Departament veurem que, pel que fa a la de consum i disciplina

del mercat, seguint amb la voluntat ja manifestada en anys anteriors de potenciar-la, potenciar-la efectivament tant com es pugui, s'incrementa el seu pressupost en un 30,5%. I aquí voldria destacar —també ha estat comentat, i també coincidim en això amb el senyor Gimeno i el senyor Gibert—, els ajuts a les corporacions locals per a la millora i funcionament de les oficines d'informació al consumidor, i els ajuts a les associacions de consumidors, amb un increment conjunt del 16%.

Però, certament, els increments més grans són els que experimenten els programes de formació especialitzada dels professionals de la disciplina del mercat i defensa dels consumidors, amb un creixement del 400%, i les inversions en accions d'informació, orientació i difusió del consumidor, xifrades en un augment del 180% —dins d'aquestes accions, cal destacar el funcionament del telèfon de consulta del consumidor, acció que es continuarà potenciant l'any vinent. I en parlar de la Llei de Disciplina del Mercat, que l'ha citada el senyor Gibert, permeti'm que li recordi que aquesta Llei va ser aprovada l'any 90, número 1/90, i està actualment vigent. No sé si ha estat una confusió del senyor Gibert, o que jo hagués agafat el comentari erròniament.

Pel que fa a l'àmbit del comerç interior i dels serveis, voldria remarcar el fort impuls que es dona al programa de reforma de les estructures comercials mitjançant els ajuts al finançament d'inversions de les petites i mitjanes empreses. Ajuts que els han de permetre afrontar en millor situació el repte de la plena implantació del mercat únic europeu i que experimenten un augment del 50,2%, després d'haver acceptat en comissió dues esmenes transaccionals —una del PSC, l'altra d'Iniciativa— que han corregit a la baixa aquest increment. Evidenciem d'aquesta manera, amb aquesta correcció, la voluntat del nostre Grup d'acostar posicions, i em sembla, senyor Gibert, que en això també estarem d'acord.

Dins d'aquest programa, volem fer notar que la rebaixa de la partida destinada a les inversions en equipaments comercials col·lectius respon a l'experiència en l'evolució a la baixa de les despeses corresponents a aquesta partida en el darrer exercici, rebaixa també corregida —en aquest cas a l'alça— mitjançant una de les esmenes transaccionals acceptades en comissió.

Finalment, voldria assenyalar que totes les partides destinades a la formació i assistència tècnica al sector comercial tenen un creixement conjunt del 24,6%.

Per últim, i en referència a l'àmbit del turisme, recordar que el seu pressupost, en relació amb el del 1991, s'incrementa d'un 22%. Les partides destinades a la modernització de l'oferta turística creixen un 17,6% i les destinades a la millora de l'oferta especialitzada, en la qual s'inclou el turisme nàutic i el turisme de neu, pugen un 12%. Es pretén, d'aquesta manera, una millora qualitativa i una més gran diversificació de la nostra oferta turística, millora i diversificació que per una banda doni resposta, per una part, a la variació qualitativa que ve presentant la nostra demanda turística tradicional, especialment per part dels nostres visitants estrangers —i en això també crec que estem d'acord amb el senyor Gibert—, i, per altra banda, la demanda de caràcter més intern que es ve produint en les comarques d'interior i de muntanya i respecte a la qual l'oferta actual es considera insuficient malgrat la seva evolució en els darrers anys.

Totes les partides destinades a actuacions de promoció, tant les que corresponen a accions directes del Departament com les

que es fan a través del Consorci de Promoció Turística i d'altres ens promocionals, experimenten un increment global del 24,4%, i aquest increment —i val la pena subratllar-ho— obeeix al propòsit de potenciar la imatge de Barcelona i de Catalunya aprofitant l'oportunitat única que ofereix la celebració dels Jocs Olímpics —i em penso que en això també hi estarem d'acord.

Finalment, voldria assenyalar l'èmfasi especial que es vol donar tant a la formació professional com a la formació superior, factors claus per a la modernització del sector —i en això em penso que també coincidim—: l'increment que s'ha previst és del 85,5%.

A la vista de totes aquestes dades, creiem que queda prou demostrat que ens trobem davant d'un pressupost..., un pressupost que agradarà més o menys als grups esmenants, però haurérem de convenir que, en tot cas, és un pressupost ben estructurat i ben equilibrat, ben estructurat i ben equilibrat des d'una perspectiva globalitzadora, d'acord amb unes necessitats i d'acord amb uns recursos que sempre són limitats, un pressupost que té en compte les experiències acumulades, que és coherent amb uns programes —òbviament els nostres programes— i que té uns objectius clars i ben definits. I és en base a totes aquestes consideracions, senyores i senyors diputats, que nosaltres votarem en contra de totes aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Majó.

Passem al Departament de Benestar Social. L'esmena 471, d'Esquerra Republicana, queda decaiguda; 472, del Grup Mixt, també; 473, del Grup d'Iniciativa per Catalunya... (Pausa.) Passem el torn, doncs, a la defensa de l'esmena 474, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat del Pressupost del 92 és una esmena que s'emmarca i que correspon a la —com en altres ocasions ja hem manifestat— indefinició d'objectius i de fins de la Conselleria de Benestar Social. Perquè, a partir de la memòria, i després d'haver-la examinat atentament, parlem d'indefinició d'objectius i de fins si entenem el benestar social en el sentit actual, modern, de la socialdemocràcia europea que li va donar i que li dona actualment, definició i principi que el Conseller de Benestar Social ha defensat en més d'una ocasió verbalment i que això vol dir fer una política de redistribució de les rendes i d'equitat en la distribució dels recursos.

Els motius i les raons de fons d'aquesta esmena, fonamentalment, són tres: poca claredat en les directrius, en els objectius i fins que es plantegen per assolir aquest reequilibrament social, insuficiència de recursos disponibles i l'establiment i orientació dels programes. Any rere any plantegem aquesta qüestió: direcció, objectius, projectes, finalitats, que per a un govern ha de concretar-se en obligacions i deures i en el compliment —com és lògic i natural— de les responsabilitats.

Si amb aquest pressupost es pretén donar resposta als compromisos socials del Consell Executiu i de la Conselleria de Benestar Social, com a mínim i per començar s'hauria d'emmarcar en el que reclamàvem en el debat que vam fer a l'articulat: el segon Pla d'Actuació Social, 92-95. Respecte d'aquest pla, ens preguntem si aquest pla existeix, donat que en la memòria ni se'n parla, ni s'esmenta, i que a hores d'ara les

institucions socials, iniciativa social i ajuntaments el desconeixen. Si en el conjunt de reunions i comissions creades per la Conselleria per proposar i consultar a les entitats i a les institucions la política del seu Departament no ha donat com a resultat al llarg d'aquests quatre anys la materialització d'aquest pla, per la nostra part hem de començar a pensar en la inutilitat de determinades actuacions del Departament, perquè, encara que les consultes puntuals siguin bàsiques, calen per fer una política de redistribució i d'equitat en els recursos i acords institucionals per a les polítiques generals de benestar.

I ens preguntem, respecte d'aquest pressupost, quines són les prioritats instrumentals per fer possible un desenvolupament de la política de benestar social; quins són els serveis i les àrees d'actuació prioritàries en termes de població en general i d'objectius en particular, i quan aquestes priorititzacions estan definides pressupostàriament; quins són, com a conseqüència, els criteris d'equitat territorial per afavorir el desplegament de les polítiques de benestar social i de serveis socials i superar aquestes discriminacions que existeixen en els territoris o en determinats territoris del nostre país.

Respecte a les prioritats instrumentals, hem de dir que una de bàsica és el desplegament de les lleis. En els darrers quatre anys hem d'afirmar que no hi ha hagut un desplegament bàsic de la normativa i la legislació referida a aquests temes. Creiem que la Conselleria de Benestar Social ha esterilitzat el desplegament dels serveis socials i com a conseqüència no ha impulsat ni l'ordenació ni la racionalització del sistema de serveis socials. Des de la Conselleria de Benestar Social s'han adaptat els pressupostos de forma indiscriminada a determinades actuacions, però no s'ha treballat amb un pressupost per programes clar i concret; a hores d'ara això ens porta, al final de la legislatura, a desconèixer o a veure amb claredat quins són els objectius i fins per al pressupost de l'any 1992.

Respecte a les priorititzacions, ens preguntem quin és el model que estan desenvolupant, si pensen necessari establir un sistema de prestacions universalitzades, és a dir un sistema de drets, quin és el compromís que la Conselleria de Benestar Social té amb el pla concertat que desenvolupa el Ministerio de Asuntos Sociales, i per altra part ens preguntem què s'ha fet d'aquells projectes que d'entrada semblaven interessants i dels quals se n'ha parlat a bastament i que en aquest moment descansen en les biblioteques: el mapa de la pobresa de Catalunya, no sabem exactament en què s'ha concretat, excepte la PIRMI; el programa d'integració laboral, suposem que s'està desenvolupant, però tampoc hem pogut conèixer —per la documentació que se'ns ha lliurat amb motiu d'aquest nou pressupost— en quin moment del seu desenvolupament està aquest programa, donat que específicament no hi consta cap dotació pressupostària; o el Pla Integral de la Gent Gran, recentment aprovat pel Consell Executiu, del qual en tenim un exemplar a la biblioteca, però que tampoc en el pressupost del 1992 s'hi fa cap referència específica. Nosaltres ens preguntem, també, què vol dir per a vostès equitat territorial, com materialitzen i on es concreten els barris d'acció preferent, quins criteris han servit per a la seva selecció, si aquests programes són programes coordinats amb les altres institucions o no, són programes únicament que desenvolupa la Conselleria de Benestar Social.

Esperem que ens puguin donar resposta a totes aquestes qüestions que plantegem relacionades amb les memòries i els

programes, i a vegades en dubtem, perquè aquest és un tema que cada any el plantejem i cada any ens quedem amb els interrogants: què serà, què és el que es farà durant el pressupost de l'exercici, del qual en aquest moment estem debatent la seva dotació pressupostària.

Mirin, revisant la memòria i els corresponents programes -91, 92-, perquè aquest és un exercici que cal fer, hem pogut comprovar el següent. El 1991 vostès deien que farien, elaborarien, presentarien un pla de transport per a disminuïts: ens sembla recordar que hi ha hagut una adaptació d'autobusos als consells comarcals per al transport de disminuïts, però aquest pla..., quan es parla d'un pla és quelcom més que desconecem. També ens parlaven el 91 que farien un pla per a residències, d'habitatges per a persones grans disminuïdes físiques: nosaltres tampoc hem vist enlloc aquest pla de residències, d'habitatges per a persones grans disminuïdes físiques. El 1992 ens diuen que faran residències assistides per a profunds: els preguntem quantes i on. I, respecte al Pla d'Integració Laboral, també els preguntem quines actuacions concretes i quin desenvolupament pensen donar-li.

Pel que fa referència a la Direcció General d'Acció Social, al 91 es donava molta importància -feia poc que havien passat els desgraciats accidents de la Residència Alba- al control, a la inspecció, a la gestió de centres i establiments de serveis socials: nosaltres preguntem quin és el balanç d'aquesta qüestió, com està tot el tema d'acreditacions de centres, com està tota la qüestió de la inspecció, perquè aquest any, el 1992, diu exactament el mateix, calcat, transcrit, fotocopiats. Quin és el resultat dels propòsits que la Direcció General d'Acció Social s'havia plantejat en el 1991?

Respecte a la infància, ens preguntem què ha passat amb el programa de netejavides, segurament em diran que funciona, però és que m'hauria agradat veure en la memòria que el programa funcionava. Quants centres col·laboradors d'atenció a la infància tenen? Quants són propis? Quants són concertats? Quant és l'import d'una beca de centre residencial nen/dia? Quins programes especials vostès volen establir per a territoris particularment afectats per problemes d'infants? Aquesta és una cosa nova, però que no sabem exactament què és el que volen dir vostès.

I del conjunt de programes de benestar social i de serveis socials independents de l'ICASS, ens crida molt l'atenció una cosa que vostès estableixen, que és un nou programa denominat prestacions d'assistència social, que engloba totes les prestacions, atenció social primària, atenció socio-sanitària... Ens agradaria que ens poguessin explicar què són aquests programes denominats Prestacions d'Assistència Social. Amb això diuen vostès que pensen establir el sistema universalitzat: quines prestacions, a què fan referència? Ens agradaria, perquè no ens sembla bé que vagin copiant paraules ja fetes o frases més o menys dites en altres contextos i en altres circumstàncies i aleshores les posin en el programa sense dir exactament què seran aquestes prestacions d'assistència social.

Jo crec que vostès han de saber, i ho deuen saber, que fer política de benestar social és molt més complex que fer una carretera o que fer una plaça, perquè fer política de benestar social vol dir veure de quina manera redistribuïm els recursos per compensar les desigualtats; però també vol dir avaluar i mesu-

rar com han anat les inversions que s'han fet en un moment determinat per replantejar les noves necessitats i veure quin resultat en aquest moment podem assolir per fer front a aquestes desigualtats socials.

Aquestes memòries realment semblen fetes per aprenents de la Conselleria de Benestar Social, perquè, en realitat, no donen cap informació ni estableixen cap paràmetre que ens puguin dir que vostès han actuat d'una manera correcta i adequada en el marc de les necessitats del nostre país.

Respecte a la valoració econòmica, hem de dir que s'observa un retrocés econòmic, no important, però un cert retrocés en el Departament de Benestar Social. (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Senyor President, m'he oblidat de dir-li que acumularia les altres dues esmenes de devolució -ara no tinc aquí el *Diari*-, la que fa referència a la secció 41 i la que fa referència a la secció 42, ICASS.

El Sr. PRESIDENT: L'ICASS... És la 476...

El Sr. ESCUDÉ: ...i la 478.

El Sr. PRESIDENT: ...i la 478. Així, queda sense efecte el llum groc.

La Sra. BARENYS: Gràcies. Gràcies, senyor Escudé, i gràcies, senyor President.

Deia que respecte a la valoració econòmica s'observa un retrocés en el Departament de Benestar Social. El 1989 la Conselleria participava del conjunt del Pressupost amb un 3,96%; el 90, amb un 4,14; el 91, amb un 4,10, i el 92, amb un 3,67, tres dècimes menys que el 1989, inici del Departament de Benestar Social.

Del conjunt del Pressupost del Departament hem de ressaltar que la Secretaria General i el Gabinet del Conseller creixen amb un 31,3%; la Direcció General d'Acció Cívica, amb un 50%; els Serveis Comunitaris, amb un 30,8%; Infància, amb un 28,1%, i Afers Socials, amb un 5,7 -recordava com ens deien aquests dies un col·lectiu de persones amb disminució, que ha elaborat i ha treballat els pressupostos del Departament de Benestar Social, que precisament l'ICASS, que és aquella Direcció General, aquell Institut que porta, que fa la gestió de les polítiques de serveis socials, és la que menys creix en relació amb el conjunt d'altres direccions generals de la Conselleria de Benestar.

El total del pressupost del 1992 és de 52.000 milions de pessetes. És una xifra considerable; però, aquest pressupost, creiem que té una difícil distribució en el territori de Catalunya en funció dels problemes i de les necessitats. Perquè una part important d'aquest pressupost correspon a l'aparell de divulgació i propaganda del Conseller -això ho hem dit moltes vegades, però ho tornem a dir i ho tornem a reafirmar-, perquè moltes d'aquestes despeses, encara que no recauen en l'article corresponent a publicitat i a propaganda, recauen indirectament en actuacions de la Conselleria de Benestar Social orientades amb aquests objectius i orientades amb aquestes finalitats.

És important ressaltar, per exemple, l'increment considerable del capítol 2, amb un 44,7 d'augment, del qual un 33% correspon a la Secretaria General i a l'Acció Cívica. I un 23% d'aquest capítol 2, així com el 95% del capítol 4, de Secretaria General, tenen unes intencionalitats propagandístiques. Nosaltres considerem que el capítol 4 del Gabinet del Conseller hauria de ser un capítol 4 que estigués o bé a l'ICASS o bé a altres direccions generals, però no a la Secretaria General per poder

fer la política de subvencions que fa directament el Conseller d'aquesta Conselleria.

En definitiva, i en resum, nosaltres ens hem entretingut a sumar aquest conjunt de partides, i ens surt, més o menys, la xifra de mil sis-cents milions de pessetes amb finalitats esbiaixades del que hauria de ser la política de benestar social i la política de serveis socials.

Respecte a les inversions del Departament de Benestar Social, hem de manifestar que el capítol 6 creix amb 580 milions de pessetes, però que, és clar, és un creixement que està mediatitzat per una partida important de 529 milions de pessetes per a la mateixa Conselleria de Benestar Social, per fer-se vostè la casa, senyor Conseller. Possiblement vostè necessiti uns locals, però no hem trobat una altra explicació que ens digui a què es pensen dedicar aquests 529 milions de pessetes en la mateixa Conselleria.

Respecte a l'ICASS, a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, hem de dir que l'ICASS participa del conjunt del pressupost de la Conselleria amb un 61% i del Pressupost total del Govern amb un 2,6%, i que, no obstant, aquesta alta participació percentual de l'ICASS creix per sota del Departament de Benestar Social.

El 1990 el Departament creixia en un 18,64 i l'ICASS en un 16; el 91, el Departament en un 11,46 i l'ICASS en un 16,9, i el 92, el Departament en un 13,77 i l'ICASS en un 8,7 –o sigui, vuit punts menys el 92 que el 1990. Com dèiem, l'ICASS ha estat creat per desenvolupar la política de serveis socials i en aquest moment aquest Institut realitza una funció subsidiària de la Conselleria de Benestar, donat que parcelles importants dels seus programes han sigut traspassades a la Secretaria General i al Gabinet del Conseller.

Sota el nostre criteri, creiem que també l'ICASS està afectat per una forta debilitat organitzativa i directiva –a hores d'ara, a finals de legislatura, no hem pogut conèixer el seu Director General. Creiem que és una Direcció que ha estat supeditada a la Secretaria General i al Gabinet del Conseller i que d'això en són una mostra –com deia fa un moment– l'anàlisi dels seus programes i les memòries pressupostàries.

Dintre de l'ICASS, el Servei de Disminuïts. Respecte a aquest, hem de fer esment, en primer lloc, a l'increment **que** hi ha hagut de 200 milions de pessetes per una esmena que el mateix Grup de Convergència va fer en Comissió per posar una partida inicialment simbòlica per desenvolupar o per afavorir el desenvolupament de barreres, la superació de barreres arquitectòniques; però també volem dir respecte a aquesta qüestió que el 1988 –i ho volem tornar a repetir– ja hi havia 155 milions de pessetes dedicats pel Consell Executiu per a l'eliminació de barreres arquitectòniques: 155 milions el 1988, 200 milions el 1992, no és realment una quantitat considerable per començar a treballar en aquesta Direcció, encara que haguem que fer en quinze anys o en dos anys el Pla d'Actuació Social i en quinze anys assolir el que la Llei estableix. Ens semblava que podien haver estat una miqueta més generosos.

Respecte al Servei de Disminuïts i respecte a les prioritats establertes, observem que en el pressupost de disminuïts, que baixa un punt per sobre del de l'any passat –no és un rebaix considerable–, hi ha hagut un desplaçament pressupostari important cap al capítol 2, especialment la partida 227.10, que s'ha incrementat en 800 milions de pessetes per fer extensible

la xarxa pròpia i concertada –sembla ser– de tallers –sembla ser, segons la informació que ens va donar el senyor Codina en la reunió de la Comissió. Però aquesta xarxa, que passa de 310 places pròpies el 91 a 432 el 92, i les concertades de 4.606 a 7.302, creix –i no és opinió meua, sinó que és opinió dels col·lectius de disminuïts– en detriment de la disminució dels crèdits consignats per a residències, malgrat els projectes de creació de residències que tant estan a la Conselleria de Benestar Social d'aquest any com de l'any passat –l'any passat hi havia 3.544 milions: aquest any n'hi ha 2.997. Ens agradaria que ens poguessin donar informació sobre aquesta qüestió perquè aquest és un interrogant no únicament del Grup Socialista, sinó també dels col·lectius que estan estudiant aquestes qüestions pressupostàries.

Respecte als ajuts que estableix el Servei de Persones Disminuïdes, hem de fer tres consideracions. Primera consideració: que, si partim que un 3% de la població està afectada d'algun tipus de minusvalidesa, vostès, en el conjunt d'ajudes, PUA i altres, atenen només un 17,52% de la població susceptible d'alguna necessitat, de PUA, o d'alguna necessitat de LISMI o qualsevol altre tipus d'ajuda; que aquesta insuficiència de les PUA, que està xifrada en 4.716 persones, abraça..., no arribarà al conjunt de necessitats que en aquest moment es poden considerar que ja existeixen, perquè 450 milions de pessetes són pocs diners, i, en aquest sentit, nosaltres havíem intentat introduir una esmena incrementant aquesta partida degut al coneixement que tenim de les necessitats i les demandes, i aquesta no va ser una possibilitat acceptada.

Respecte als mòduls residencials, dir que no entenem com el mòdul propi i concertat és..., té un valor de 3.800.000 pessetes per plaça i els mòduls de les places de residències de titularitat municipal o d'entitats socials tenen un preu de 652.000 pessetes/any. Aquestes són dades que ens presenten dubtes i que ens agradaria que vostès ens poguessin explicar.

Respecte a la secció referida a la vellesa, nosaltres també hem fet l'exercici de comparar les dues memòries, la de l'any 1991 i la del 1992, i voldríem que ens expliquessin com l'any passat, el 1991, els ajuts a casals d'avis eren de 150 milions de pessetes i aquest any són de 93; com l'any passat tenien 83 casals i centres de dies propis i aquest any en tenen 63 –és que els han tancat o és que l'any passat havien recomptat malament, o han recomptat malament aquest any?–; de 850 places de residències concertades que hi havia l'any passat, aquest any n'hi ha 750; de 6.300 places de residències subvencionades, aquest any vostès en la memòria en fan constar 4.700; d'una previsió de 4.800 places socio-sanitàries per donar compliment al Decret 215/1990, aquest any hem passat a una previsió de 4.250 places... Bé, no entenem com, havent aprovat vostès el Pla Integral de la Gent Gran, el qual diuen que volen desenvolupar, hi ha aquesta reducció i aquesta restricció quant a la política que fa referència a la vellesa o a la gent gran.

A més a més, nosaltres també els volem recordar que en el programa, en un dels documents que vostès ens han lliurat, i parlant d'habitatge per a la vellesa, comprometen els diferents departaments del Govern de la Generalitat a desenvolupar polítiques per a l'habitatge o per a la residència de la gent gran, i ara aquí tinc una còpia del full que fa referència al Departament de Política Territorial i Obres Públiques en què parlen que es farà una política de rehabilitació d'habitatges antics i de trans-

formació d'equipaments... Bé, nosaltres això no ho hem trobat en cap lloc de la memòria pressupostària del 1992.

El Departament d'Economia i Finances havia d'establir línies de crèdit específiques que afavorissin la transformació d'equipaments hotelers, escoles o indústries en centres residencials..., i moltes altres coses més que vostès diuen en el seu document del Pla Integral de la Gent Gran i que, com deia, no han tingut, doncs, possiblement la voluntat de començar a incloure en el Pressupost del 1992 alguna d'aquestes mesures per anar desenvolupant aquesta política. Nosaltres no voldríem que el Pla Integral de la Gent Gran, amb el qual no estem totalment d'acord —en algunes coses sí, però són paper mullat... Però sembla ser que, de moment, per al 1992, la voluntat no s'explicita.

Respecte al Servei d'Atenció Primària, destacar especialment la insuficiència de la partida 461.03 de les unitats bàsiques d'assistència social primària, en què s'estableixen 699 milions de pessetes per al 1992, i, en aquest sentit, reclamar el crèdit corresponent al Pla concertat. L'any passat van ser 1.262 milions de pessetes; el 1992 possiblement seran 1.500 milions de pessetes: ens agradaria que ens diguessin què van fer vostès amb el crèdit que els va arribar l'any passat de 1.262 milions de pessetes, que va arribar el mes de juny —per tant, no estava consignat en el Pressupost del 1991—, i què pensen fer vostès amb el crèdit de 1.500 milions de pessetes que els arribarà, segurament, d'aquí a uns mesos i que no figura —ens ho sembla— en el Pressupost de 1992, crèdit que vostès es veuen obligats a doblar al cent per cent per desenvolupar les unitats bàsiques i els serveis socials d'atenció primària.

Voldríem una clarificació al respecte, i com a conseqüència, també, i en aquest apartat toca, reclamar novament el Pla d'Actuació Social 92-95, per boca no únicament del Grup Socialista, sinó de les resolucions de l'Assemblea de Federació de Municipis, que demanaven diàleg i discussió sobre aquest Pla d'Actuació Social: precisament perquè l'atenció primària és un servei eminentment municipal, com a conseqüència demanen i reclamen poder discutir aquesta planificació per poder endegar i posar-se d'acord en les polítiques a desenvolupar durant l'any 1992.

I com que ja s'ha encès una altra vegada el llum groc i ja hauria d'acabar, permetin-me, per ser aquesta l'última intervenció —segurament— d'aquesta legislatura referida a la política de benestar social, permeti'm, senyor Conseller, ja que vostè ha estat amable de venir a aquest debat del seu pressupost, dir-li amb tot l'afecte i tot el «carinyo», i perquè som molt poquets i estem en família, que vostè, durant aquests quatre anys de govern, aquesta Diputada creu que vostè s'ha equivocat de ple. La seva força està en el Govern, en la gestió que fa des de la Conselleria i des del Govern de la Generalitat, però la seva força, senyor Conseller, com a Conseller de Benestar Social del Govern de Catalunya, també està a col·laborar i a treballar amb els ajuntaments de Catalunya, amb tots, siguin del seu color, siguin d'un altre color. Vostè, això, senyor Conseller, no ho ha fet. Vostè ho ha dissimulat, ho ha esquivat, i moltes vegades ha tingut actuacions excessivament gasives, que no han afavorit que els ajuntaments confiïn en vostè, confiïn en la seva política, i tots junts, vostès i els ajuntaments i les institucions socials d'aquest país, puguin avançar en el desenvolupament d'una política de benestar social redistributiva i equitativa per als ciutadans d'aquest país.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. L'esmena 480, qui la...? El senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, pujo a parlar aquí de l'EAJA, que és com parlar gairebé d'un moribund econòmic, que m'agradaria que es trobés un remei per revifar-lo, i si, finalment..., en fi, com no espero, però ha de morir, voldríem que no se'l fes viure artificialment, perquè suposo que si es fa així, d'aquesta manera, com passa amb la vida, ens faria patir a tots, i el primer que patiria serien els ingressos del tresor de la Generalitat.

Els pressupostos que hem fet durant aquests anteriors anys sobre aquest organisme han sigut uns pressupostos que jo els qualificaria de pura fantasia, perquè en el tema del que es pressupostava per ingrés al tresor de la Generalitat ha sigut, realment, incomplert any rere any. Fins i tot ni vostès crec que es creguessin que es podien ingressar aquells pressupostos, que només es feien per poder quadrar els percentatges que estaven establerts per reglament. Percentatges que es van fixar i que es van discutir molt en aquest Parlament de Catalunya per justificar una concessió a una empresa privada que, quan es va discutir que tenia un percentatge del 20% garantit, cosa inusitada en qualsevol situació econòmica que es preués de rigorosa, es va dir que això es feia perquè el tresor de la Generalitat tenia garantit que de la recaptació s'ingressaria el 22% com a mínim, i que amb els altres percentatges podrien funcionar perfectament les loteries de la Generalitat. Els percentatges eren el 22% —aproximadament, perquè canviava, depèn dels diferents llocs, però aproximadament era el 22%— per a la tresoreria de la Generalitat, LUDITEC el 20%, aproximadament, els detallistes el 5%, l'EAJA el 7% i la resta anava a premis. Fins a l'extrem que els anys anteriors ni es preocupaven de veure si era o no encertada la política de pressupostar per a la Generalitat uns ingressos.

El 90 van pressupostar 4.626 milions; el 91, 4.626 milions d'ingrés al tresor de la Generalitat. Pura fantasia, perquè això no s'ha complert ni en el 50%, sense tenir en compte que des de les mateixes conselleries se li han hagut d'inflar uns diners per poder anivellar aquest pressupost. I que, evidentment, ahir es va modificar el Reglament..., la Llei, per poder —es deia— seguir les indicacions de la Sindicatura de Comptes. I el que deia la Sindicatura de Comptes, clar, estava en relació amb l'incompliment del repartiment dels percentatges artificials que estaven fixats i no es podien complir i s'havia d'inflar des de la mateixa Conselleria uns diners que, evidentment, desestabilitzaven els ingressos de la mateixa Generalitat. I per això, evidentment, s'ha hagut de modificar, perquè, en definitiva, era un ingrés comptable però no era un ingrés real. I si s'haguessin complert les previsions dels percentatges establerts, aquesta modificació, evidentment que seria innecessària. I ens trobem ara amb la paradoxa que, com nosaltres vam dir en el seu principi, l'únic que té garantit el seu benefici, el seu ingrés, és l'empresa privada, és LUDITEC, aquesta empresa que no tornaré a anomenar, empresa fosca, etcètera. En fi, s'ha parlat tant d'aquesta empresa que ja he dit abans que parlar gairebé d'aquest pressupost, i a més a més en el dia d'avui, que estem quasi en família, ja podríem dir que ja sabem tots com va aquesta empresa..., però dir que l'únic que traurà un benefici concret i establert per contracte és LUDITEC. És a dir, que el que nosaltres ja vam anunciar,

denunciar reiterades vegades, ara es compleix claríssimament; en canvi, el tresor de la Generalitat, que hauria d'ingressar aquest 22%, res de res. Ara la realitat és que en el millor dels casos —ahir es deia en pla orientatiu— la Generalitat ingressarà 2.000 milions de pessetes —en pla orientatiu, perquè, segons vam aprovar ahir, serà el que quedi una vegada descomptades les despeses de l'EAJA.

Jo he fet uns càlculs orientatius —perquè una altra cosa no es pot fer, amb aquest pressupost, perquè cada any no es compleix; per tant, és orientatiu, el que vaig a dir—: mentre les despeses de l'EAJA passen de l'hipotètic 7% a un 18%, sobre les dades que vostès aporten, els 2.000 milions de pessetes representaran, aproximadament, el 14% de l'ingrés al tresor de la Generalitat —les despeses globals hauran pujat el 40%, més el que es dona a premis, entorn al 86%, queda un 14%; o sigui que ens gastem un 86% i quedarà aquest 14%. Però això són percentatges; ja veurem l'ingrés real, de l'esforç que hem fet i del que podria ingressar el tresor de la Generalitat, el que ingressarà realment al final.

El que sí que està garantit, això sí que està fixat i això segur que és segur —seguríssim, segur, segur—, és que ens gastarem 1.100 milions de pessetes en publicitat i promoció. És a dir, la meitat assegurada de la xifra orientativa que ingressarà el tresor de la Generalitat. I, és clar, ahir es va dir que es feia la modificació en funció del que deia la Sindicatura de Comptes, però és que la Sindicatura de Comptes deia més coses. I deia, entre altres, molt breument, que diu en una de les seves conclusions: «No es disposa dels plans anuals d'activitats, pressupostos per programes o dades analítiques que permetin comparar els resultats obtinguts amb els previstos o amb estàndards a fi de treure conclusions sobre el compliment dels objectius econòmics». Hem buscat en els pressupostos a veure si se seguïen les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, on eren els plans anuals de les activitats, on eren els pressupostos per programes o dades analítiques, per comparar-les, a veure on volien anar, què preveïen. Segueix amb la mateixa opacitat anterior. O sigui, no hem trobat, o jo no he sabut trobar..., possiblement les tenen vostès, però allà no hi són. I, si no hi són, no els tenim nosaltres, no els té el Parlament i, per tant, no puc parlar d'una altra manera que dir que no hi són.

I, per tant, és clar, era una recomanació, la que feia la Sindicatura de Comptes, plena de sentit comú. Era una recomanació que qualsevol empresa com aquesta que es preués de funcionar més o menys bé hauria de tenir aquests pressupostos, però es veu que aquesta empresa confia més en l'atzar, en la sort, ara els toca, perquè la planificació no entra dintre de la seva programació. És a dir, és evidentment una casa de jocs, per no dir una altra cosa.

Aquest any, en fi, m'estalviaré de fer-li les recomanacions que cada any li feia: «Escolti'm, canviïn no sé què, canviïn no sé què més». Això, aquest any, m'ho estalvio, en funció del que he dit al principi. Està la cosa prou fluixeta com per donar-li més maldecaps a la gent que any rere any ha desoït, no ha escoltat les nostres recomanacions, que eren recomanacions, doncs, jo crec que bastant sensates, i demanar impossibles a vegades no serveix, pràcticament, de res. Perquè la tossuderia del Grup de la majoria en aquest tema està a prova de qualsevol oposició. Per tant, aquest tema, millor deixar-lo, eh?

Però, és clar, en no reconèixer aquesta equivocació de bon principi, i no haver rectificat a temps... Com li demanava no el

nostre Grup, li va demanar tota l'oposició, i jo crec que tota la gent sensata d'aquest país, i si n'haguessin fet cas ara no estaríem parlant d'aquesta manera una mica trista, que aquest moribund, com deia al principi, estem a punt no només, possiblement, d'enterrar-lo, sinó que jo els demanaria que vagin amb compte, que no ens costi diners, com a mínim. O sigui que si s'ingressa poc, val, però si a més a més ens ha de costar diners més val que no continuïn. Per tant, si no han de rectificar, per favor, vagin amb compte que ens surtin els comptes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño.

Senyor Gimeno, està preparat? Doncs, té la paraula per defensar les esmenes a l'estat de despeses del Departament de Benestar Social.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Acumularíem l'esmena a la totalitat del Departament de Benestar Social més de les de l'ICASS-Generalitat —esmena 477—, l'ICASS - Seguretat Social —479— i la d'ADIGSA —482.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Voldria clarificar que parlo en nom de la Diputada d'Iniciativa per Catalunya, la Rosa Fabian, que tenia molt d'interès de defensar ella l'esmena, però imponderables han fet que aquest matí no s'ha pogut canviar el torn i aquesta tarda ella tenia ja el bitllet per anar-se'n a Madrid.

Bé, l'any 92, el pressupost de Benestar Social està previst que sigui de 51.934 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment sobre el de l'any passat de 6.012 milions de pessetes en xifres absolutes i un 13,1% d'increment percentual, que significa que respecte al Pressupost de la Generalitat, que ha crescut un 16,1%, el Departament de Benestar Social creix un 3% per sota del que creix el total del Pressupost.

Aquestes xifres demostren clarament el doble llenguatge del President Pujol i del Consell Executiu, quan han reiterat a bastament les seves prioritats per un model de societat basat en el benestar de tots els ciutadans de Catalunya. Doncs, si això fos cert, no estaríem davant d'uns pressupostos de Benestar Social que, any rere any, perden pes sobre el total dels diners que gasten i creixen per sota del que creix el global total. Tenim raó, doncs, quan els diem que aquest Pressupost és regressiu i clarament insolidari.

Però, mentre que l'increment del Departament és del 13,1%, l'increment del Gabinet del Conseller i Secretaria General és del 31,62%, consolidant-se i augmentant l'escandalosa concentració de poder que el senyor Comas ve realitzant Pressupost rere Pressupost, mentre que la Direcció General d'Afers Socials, de la qual depenen la majoria dels programes relacionats amb els col·lectius més necessitats, sols s'incrementa en un 5,7%, vuit punts per sota de la mitjana del Departament i quasi 26 punts per sota de la dotació del Gabinet del Conseller i Secretaria General. I ni tan sols és capaç de recuperar l'increment de l'IPC. El senyor Comas augmenta el seu poder i la seva riquesa. Recorda que fa dos anys ja li dèiem que en lloc de ser la Conselleria de Benestar Social podríem anomenar-la el benestar del Conseller? Doncs llavors encara no podríem ni imaginar els nivells de benestar que el senyor Comas era capaç d'aportar-se a ell mateix.

El Conseller sempre demana proves del que diem; doncs, anem a les proves. L'any 91 el Departament pujava 45.922 milions de pessetes, i l'any 92, 51.934; el Gabinet del Conseller

l'any 91 pujava 3.948, i l'any 92, 5.196 --augment de 1.248 milions i percentualment el 31,6--; la Direcció General d'Afers Socials, que pujava l'any passat 20.927 milions, l'any 92 arriba a 22.122 --un augment sols de 1.195 milions, increment del 5,7%. El personal de tota la Conselleria, a excepció dels mestres d'educació d'adults, que estan a la Direcció General d'Afers Socials, estan en el Gabinet del Conseller i Secretaria General, operació que ja es va fer l'any passat i que ja va ser denunciada pel grup d'IC com a acumulació de poder i manca de confiança en els directors generals que nomena el mateix Conseller. I, com a fet revelador, les retribucions complementàries dels funcionaris són més altes que les bàsiques. El Conseller gasta importants quantitats de diners a fer-se propaganda: 15 milions en atencions protocol·làries i representatives, 40 milions en publicitat i propaganda, 25 en comunicacions. I el Conseller sotrau del debat parlamentari importants quantitats que o no es consignen o es fa des del més gran obscurantisme. Exemples: 12 milions a material ordinari no inventariable, 53 milions en altres despeses diverses o 103,2 milions en altres remuneracions; partides obertes en 1.000 pessetes sense dotar i també sostretes del debat parlamentari --només del Gabinet del Conseller podríem anomenar: altres indemnitzacions; dotació per serveis de nova creació; serveis socials en ens territorials; serveis socials en institucions sense finalitat de lucre; serveis socials en entitats privades; transferències a famílies; atenció a vellesa i disminuïts; inversions en edificis de serveis de vellesa i disminuïts; transferències de capital a organismes autònoms i comercials, industrials i financers; a corporacions locals, a famílies i institucions, i transferències a entitats.

Si els hem dit que el Gabinet del Conseller augmentava el 31,6% respecte a l'any passat, i hem acabat de llegir tot un regitzell de partides dotades amb 1.000 pessetes, s'imaginem el que realment augmentarà quan aquestes partides siguin dotades? D'altra banda, el títol d'aquestes partides ens fa dir que amb aquesta acció el senyor Comas es confon també amb l'ICASS. Es diu des de la societat que el senyor Comas ha destruït l'ICASS, i és clar, perquè el senyor Comas està convençut que ell i només ell és també l'ICASS.

Figuren també en el capítol 4 del Gabinet del Conseller 350 milions de pessetes a organismes comercials. No sabem a quins organismes i què han de comerciar: ens ho podrien explicar? 52 milions a corporacions locals: són els convenis que personalment firma el senyor Conseller? El que no són són contractes entre l'Administració i l'administrat: són convenis entre el senyor Comas i aquells que ell escolleix. I, per fi, els diners de butxaca del senyor Conseller: 524 milions de pessetes per treure el talonet als barris i poder passejar-se en olor de multituds. 130 milions en informàtica: no hi ha cap mena de dubte que el senyor Conseller és un home modern i està a favor de les noves tecnologies. Les inversions en FPA, també dins del Gabinet del Conseller, les dotacions són molt més minses: 38,5 milions en inversions en equipaments, menys que en publicitat i propaganda, que els recordo que hem dit 40 milions... Crec que ja són suficients les proves que els números del pressupost ens aporten respecte a la manera de fer i a la política del Departament de Benestar Social i, en particular, del seu titular.

La Direcció General de Serveis Comunitaris ofereix també una despesa de 9 milions en material ordinari no inventariable, publicitat i propaganda i altres despeses diverses. També un

munt de partides sense dotar i, per tant, fora del debat d'avui. Entre elles, i per no cansar-los enumerant-les totes, podríem citar: altres indemnitzacions, ajuts extraordinaris, rehabilitació, inversions en edificis i altres construccions, inversions en material i transport, etcètera, etcètera. I hi ha una partida en el capítol 4, per un import de 52,5 milions, denominada «subvencions a entitats»: a quines, per realitzar quines tasques o programes? I al capítol 7, una partida de 750 milions, també a entitats.

A la Direcció General d'Afers Socials hi ha un grapat de partides dotades: 6,4 milions en material ordinari no inventariable; 1,5 milions en material informàtic no inventariable; 1,5 en altres subministraments; 3,6 en comunicacions; 1,8 en transport; 1,6 en atencions protocol·làries i representatives; 10,2 en publicitat i propaganda; 4,2 en reunions i conferències; 4,8 en neteja; 14,7 en gestió de centres i serveis --per qui han de ser gestionats?--; 9,5 en dietes, i 5,2 en altres indemnitzacions. En total hi ha uns 65 milions i, per contra, 58,5 milions del capítol 2 per a funcionament de centres d'educació d'adults --encara que hem de dir aquí que hi va haver un petit increment en funció d'una transacció que es va realitzar en Comissió.

Algunes dades més: 105 milions en actuacions de divulgació, que no són més que campanyes cara a la galeria, i per contra 100 milions --5 menys que en l'anterior-- en el Programa de Lluita Contra l'Analfabetisme. Queden clares les prioritats del Departament? També un gran nombre de partides sostretes al debat parlamentari i que es poden resumir en dos conceptes: dotacions per a serveis de nova creació i serveis socials en mitjans aliens.

Quant a la Direcció General d'Acció Cívica, hi ha 702 milions de pessetes per finançar les tan injuriades oficines de benestar social, creades amb dos grans objectius: d'una banda, minvar les competències dels ajuntaments, especialment els que no estan governats per CiU --cal que recordin que és en aquestes localitats on es prioritza la seva construcció--, i, de l'altra, fer propaganda política. Cal destacar la partida de 472 milions de pessetes en campanyes d'acció cívica: si llegeixen la memòria, el nom de les campanyes, comprovaran que no exagerem quan diem que és propaganda.

Farem ara un breu repàs a l'ICASS. El seu increment ha estat de 2.978 milions, dels quals 1.520 corresponen a la secció 41, provinents de la Direcció General d'Afers Socials, i 1.428, de la secció 42, provinents de la Seguretat Social, la qual cosa representa un increment global del 8,71%, cinc punts per sota de la mitjana del Departament de Benestar Social i vuit per sota del total del Pressupost. Si considerem que de l'ICASS depenen o haurien de dependre la majoria dels serveis d'atenció a les persones, els excuso de fer-ne més comentaris.

Vegem algunes dades quant a l'atenció de persones disminuïdes --partida 227.10. Concerts de col·laboració en la gestió per a la prestació de serveis entre la secció 41 i 42, hi ha un total de 1.796 milions de pessetes, un increment del 82,65% respecte a l'any passat: per a un fet de tan gran importància política, decidir el Departament no gestionar directament els seus centres... D'una banda, el personal no disminueix i, d'altra, decideixen gastar-se quasi uns dos mil milions de pessetes, i després vénen altres seccions perquè facin la gestió empreses privades. On és l'estalvi i la millora del servei? Per què no compleixen les seves responsabilitats?

Una altra perla: en el capítol del servei a disminuïts, la partida 480.13, hi ha una partida oberta amb 1.000 pessetes; per

tant, ens priven de conèixer les seves intencions amb vista a una entitat específica: la Fundació Tallers de Catalunya. Una vegada més trenquen amb el principi constitucional que tots els ciutadans són iguals davant la llei. Per què una institució determinada té partida per a ella sola? Per què no totes? Al senyor Padrós li hem de reiterar que és una entitat privada; el fet que la presideixi el Conseller no li dona el caràcter de pública, encara que compremem que vostè no entengui de dret, però hauria d'assessorar-se abans d'afirmar inexactituds que posen encara més en qüestió el Govern que vostè vol defensar.

D'altra banda, a la partida 480.01 s'inclouen els ajuts de manteniment de centres i els ajuts del PVA, la naturalesa dels quals és molt diferent. Seria necessari que fosin més transparents, o una mica més transparents, i, en tot cas, que se separessin.

Per altra banda, hi ha inversions insuficients, i sense especificar a quins col·lectius de persones amb disminució van destinades les inversions del capítol 6 i del capítol 7. En el Servei d'Atenció a la Vellesa, en gestió de serveis, entre l'any 91 i el 92 hi ha 1.587 milions –l'any passat 808: gairebé el doble–; escandalós. Quant al decrement d'inversions, la població és cada vegada més envellida i les inversions del Departament van en disminució.

I el que es fa del tot incomprensible és que en el servei denominat Administració General també hi hagi concerts de col·laboració en la gestió per a la prestació de serveis. Això, els ho diem honradament, no tenim llum per entendre-ho: l'Administració General de l'ICASS concerta amb empreses privades?

Per acabar, només una pregunta: com volen solucionar els problemes de l'aluminosi, amb 250 milions de pessetes? No seria millor que vostès fessin el que han de fer, és a dir, gestionar els centres i serveis i dedicar diners a solucionar els problemes dels ciutadans?

Senyores i senyors diputats, estem ja molt cansats de denunciar i denunciar la política clientelar i propagandística del Departament de Benestar Social, però fent-ho no fem res més que complir el nostre deure davant el poble de Catalunya. Aquest pressupost és una prova determinant de la raó que tenim en denunciar la política d'aquest Departament, i que el Grup d'Iniciativa per Catalunya hem vingut fent al llarg de tota la legislatura. En coherència amb tot l'anterior, presentem aquesta esmena a la totalitat i els en demanem el vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Torn en contra. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President.

Senyores i senyors diputats, he pujat aquí a la tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup, Convergència i Unió, en contra de les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Benestar Social, a l'EAJA i a ADIGSA –esmena, aquesta última, que va ser defensada, en el cas del Grup Socialista, ahir, pel senyor Oliart. Dic que he pujat aquí a la tribuna i ho faig amb un doble sentiment: de decepció i alhora de satisfacció.

Decepció perquè hem pogut veure i constatar en l'exposició dels representants dels diferents grups –en aquest cas del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa– que no hi ha hagut cap element nou que no s'hagués donat en anteriors debats de Pressupostos; cap novetat, cap aportació imaginativa i que de debò anés a millorar un pressupost que pensem nosaltres que assenyala el Departament de Benestar Social, el quart pressupost en volum i importància del Govern de la Generalitat per al 1992.

De fet, senyor Gimeno, sí que és veritat que jo de dret no en sé, però no vaig de tort, i en canvi a vostè avui li han fet una mala passada, que l'han fet tocar d'orella molta estona, i estic convençut que li han fet dir coses que molt probablement, si se les hagués llegit abans, no les hauria dit. Perquè moltes de les coses, a part que han estat falsedats, jo penso que fins i tot inconcrecions, ha entrat en moltes contradiccions, i tampoc penso que fos avui el dia assenyalat, al final d'una legislatura, per iterar qüestions que en aquest Ple ja les hem pogut debatre àmpliament, i que mai van fer –jo penso que almenys la majoria dels resultats dels diversos debats així ho van demostrar– que els donéssim la raó.

Però, en canvi –deia que hi havia un motiu de decepció–, també hi ha un motiu de satisfacció; una satisfacció que ens invita, almenys als diputats de Convergència i Unió, a confirmar que hi ha un projecte, que es va iniciar l'any 1988; un projecte que es va iniciar amb la creació pionera en tot l'Estat d'un departament, el de Benestar Social; un departament que naixia amb la voluntat d'aplegar i consolidar unes polítiques –com deia abans la senyora Barenys–, de millorar el que havia de ser la redistribució de la riquesa, d'aplicar uns criteris que permetessin una justícia social molt més real al nostre país, que permetessin que sectors socials que estaven –i estan– en situació de marginació poguessin avançar, i, en definitiva, que es produís un benestar efectiu de la població de Catalunya, tant a nivell col·lectiu com a nivell individual.

Un pressupost, enguany, en què podríem introduir millores, com així ha estat en el debat de Comissió, en què un total de nou esmenes, ja fossin acceptades a través de transaccions, van ser assumides i votades favorablement, constatant una vegada més..., i per tant contradient una vegada més aquella acusació que moltes vegades s'ha fet que des d'aquest Departament i des del Grup parlamentari que li dona suport no hi ha hagut una voluntat prou explícita de diàleg, d'aproximació, de voler entendre que en aquest objectiu de millora de la qualitat de vida dels nostres ciutadans, dels nostres conciutadans, hi estàvem tots avesats i que podríem coincidir trobar-hi coincidències. I aquesta ha estat la voluntat dels diputats que al llarg d'aquesta legislatura hem anat donat suport a la Conselleria de Benestar Social, però també ha estat la voluntat de la Conselleria, que s'ha vist manifestada en aquestes últimes setmanes a aprovar, jo diria que de forma... –i podríem fer-ho: vull citar-ho, només–, de forma significativa, perquè penso que és important, els tres últims projectes de llei, les tres lleis actualment presentades pel Departament de Benestar Social, aprovades dues per unanimitat i una tercera, pràcticament, per unanimitat. I això és un fet que no és anecdòtic: tradueix una voluntat de diàleg. Una altra cosa és el que després, per interessos electorals o per interessos de partit, interressi dir fora d'aquesta Cambra, però la realitat és que hi ha un consens i una voluntat de diàleg que es tradueix –i amb això també voldria contradir la senyora Barenys– en una aproximació a un diàleg amb els ajuntaments, que fa que per exemple a Catalunya no hi hagi un ajuntament de més de 20.000 habitants que no tingui un conveni estable amb el Departament de Benestar Social. Això, i no altra cosa, que són els fets, és el que tradueix realment quina és la voluntat o quina és la política del Departament de Benestar Social.

Vostè preguntava: «On és el PAS?» Ahir ens ho deien –ahir o abans d'ahir–: el PAS, el Pla d'Actuació Social, està en el

Consell Executiu i hi ha convocat el Consell General de Serveis Socials per debatre aquest PAS. També li haig de dir que la Federació de Municipis de Catalunya, el que vostè reclamava que s'havia de donar més punts de diàleg dels que li ha donat el Departament, ja és molt difícil. Però, és clar, és que fa quatre mesos que la Federació de Municipis de Catalunya ha donat resposta a una carta de la Conselleria en la qual s'oferia la possibilitat de diàleg per tal de parlar d'aquest Pla d'Actuació Social del 1992-95.

Vostè, parlant, abans, també ha dit que en la xarxa..., en tot el que és la xarxa d'atenció primària, que no hi havia, crec —ja hi arribarem quan parlarem de l'ICASS... Bé, ho deixarem per més endavant, perquè feia referència més específicament a tot el que era..., feia referència a l'atenció primària.

Deia que el pressupost d'enguany invita a la reflexió serena. Estem davant d'un pressupost, crec jo, que ratifica i consolida una política de prioritats del Govern de la Generalitat sobre les insuficiències socials que té Catalunya i sobre la voluntat expressa de la promoció del benestar individual i col·lectiu dels ciutadans.

Insuficiència de recursos, es deia. Bé, estem parlant d'un pressupost de 52.000 milions de pessetes, el quart pressupost de la Generalitat, que ha augmentat en aquesta legislatura un 60%, un 60%. Deien que insuficiència de recursos; jo penso que amb les dades és suficient, i contesto aquestes afirmacions que es feien dient que em sembla que canten específicament aquestes xifres: 34.000 milions de pessetes era el pressupost que teníem l'any 88, passem a 52.000 milions. I es diu que és insuficiència de recursos. Jo estic d'acord a dir que estem parlant d'un camp, estem parlant d'una matèria a la qual els dèficits que hi ha a la nostra societat... I parlàvem de la introducció de les polítiques socials assumides pels governs democràtics tant dels ajuntaments com de la Generalitat, a través, doncs, de les polítiques que deia del *welfare state*: és cert que hi va haver una introducció tardana, però és cert que s'ha avançat moltíssim i, per tant, no es pot negar des d'aquí..., o no es pot dir des d'aquí que no hi ha hagut una voluntat expressa, que s'ha traduït a través de la dotació pressupostària, d'avançar en aquesta extensió dels serveis socials.

Vostè preguntava on és el mapa de la pobresa. Les conclusions del mapa de la pobresa deien, específicament, que s'havia de concloure amb un pla integral de lluita contra la pobresa, que a Europa se li diu renda mínima d'inserció, que aquí a Catalunya se li diu el Pla Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, entre altres actuacions sectorials, però que bàsicament es basava en una actuació que es definia dins el programa de la renda mínima d'inserció i que, a més, ha estat lloada, no solament per sectors socials públics i privats aquí a Catalunya, sinó arreu de l'Estat i arreu d'Europa, com un dels programes més ben elaborats i més complets per abordar d'una forma integral tots els problemes que fan referència a la marginació i a la pobresa.

Hi ha algunes novetats en aquest pressupost que jo voldria destacar ràpidament. Un fort increment del capítol sisè, inversions a Secretaria General, que com vaig ja explicar a Comissió es deu a la concentració total de les inversions del Departament a la Secretaria General; també cal destacar l'existència d'una nova partida ampliable de 250 milions a empreses públiques i altres ens públics per a rehabilitació d'edificis amb dèficits es-

tructurals; l'obertura a la Direcció General d'Afers Socials d'una partida de 100 milions de lluita contra l'analfabetisme, o també voldria destacar l'increment de dotació per a la formació permanent d'adults, que es va veure reforçada a través de diverses esmenes transaccionades entre el Grup de..., esmenes que provenien del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa, que en comissió van reforçar aquest concepte; també caldria destacar la partida per a centres col·laboradors de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Abans parlava la senyora Barenys, em preguntava quants centres col·laboradors; doncs, de centres col·laboradors són aproximadament uns cent vint, davant de l'escassa vintena de centres propis. I esperava que aquesta partida ampliable que es destina a aquests centres col·laboradors —deia ampliable perquè és difícil la quantificació econòmica, atesa la dificultat de preveure quin serà el nombre d'internaments que es produiran durant l'any—..., però, a més a més, cal dir que el fort increment del capítol 2 en aquesta Direcció General també cal fer-lo destacar de la mateixa manera que ho vam fer l'any passat, perquè en aquest sentit els centres col·laboradors —deia— són només..., perdó, són 120 davant dels només 20 propis i, en canvi, estem augmentant la quantitat i la qualitat de les prestacions que ja es donen. I en aquest cas es justificaria.

Em voldria aturar un moment en la Direcció General d'Acció Cívica, no per tornar a explicar què fa i quins són els seus objectius, perquè veig que aquesta és una tasca ja perduda, però sí per posar de manifest les contradiccions del Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista en voler fer desaparèixer en les seves esmenes aquesta Direcció General. I posaré dos exemples que a mi em sembla que són clars. Un primer, el cas d'Iniciativa, jo diria, fins i tot, paradigmàtic, que seria el fet que des de la Direcció General d'Acció Cívica s'ha fet un reconeixement del seu grup polític, de la tasca fonamental que s'ha fet en la difusió del que és la prestació social substitutòria, com a exemple, fins i tot, per imitar per altres administracions de l'Estat. Una línia d'actuació en la prestació social substitutòria en coordinació amb tot Catalunya que ha fet possible que l'objecció de consciència sigui un exercici democràtic molt més estès a Catalunya i ha fet que, per exemple, el seu grup i el nostre votéssim unànimament una proposició de llei que vam presentar aquí en aquesta Cambra, de reforma de la Llei 48/84, de l'Objecció de Consciència, de la Prestació Social Substitutòria, i que esperem que en pocs mesos pugui ser defensada a Madrid.

Un segon punt que també faria referència a Iniciativa per Catalunya, les contradiccions d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Socialista, fa referència a alguna llei que acabem d'aprovar per unanimitat, que és l'Institut Català del Voluntariat, en la qual per demanda de vostès —no pas per demanda del Govern— vam poder transaccionar, vam poder posar-nos d'acord sobre quina havia de ser la composició en la Llei del Consell Rector de l'Institut Català del Voluntariat i en la qual fèiem explícit que la vice-presidència l'ocuparia el Director General d'Acció Cívica.

Si fem cas de les seves esmenes, jo li dic quina és la primera conseqüència: que l'Institut Català del Voluntariat haurà de tornar a presentar el Projecte de Llei perquè, evidentment, queda absolutament inservible amb la redacció que vam fer. Aquesta, segurament, és una de les servituds que deu tenir: tots vam fer allà concessions, aquesta va ser una de les que vam fer nosal-

tres a favor de vostès, però vostès cauen en la contradicció quan presenten l'esmena de supressió en aquesta Direcció General.

De la Direcció General de Serveis Comunitaris poca cosa més a dir, perquè tampoc vostès han dit absolutament res de nou sobre l'actuació a integrar en barris determinats, en zones deprimides... De l'asseguració de dotació d'equipaments de caràcter social comunitari a barris deficitaris en infraestructures no en vull parlar —hi ha una línia de consolidació que aquest pressupost manifesta—, i em referiré específicament ara a l'ICASS, que poca cosa més haig de dir de nou de l'ICASS.

Efectivament, la senyora Barenys deia que hi havia una baixa de percentatges, l'increment no era tan important com a la resta de la Conselleria, però obviava, senyora Barenys, que, amb l'aprovació de la Llei de Pensions No Contributives, tot el que feia referència a les partides que venien de Madrid que feien referència a la LISMI o a l'antic FAS ja no es passen a la Generalitat i, per tant, hi ha 2.000 milions aproximadament de menys, que fa que, doncs, l'increment de l'ICASS no sigui el que podria vostè esperar. Però, en canvi, sí que en la secció 41, l'ICASS-Generalitat, hi ha una partida de 1.000 milions, en la qual..., perdó un increment de 1.000 milions que és, específicament, per posar en funcionament els llits o les places residencials per a disminuïts i gent gran. Penso que aquesta és una dada important, perquè als exercicis pressupostaris anteriors sempre anàvem dient que s'havien de posar en marxa places residencials que estaven en reconstrucció i ara la dotació pressupostària es fa, precisament, per posar-les en funcionament. La prioritat del Departament en aquest sentit és que hi ha noves places residencials i estan en la línia dels compromisos que no solament el Conseller de Benestar Social ha manifestat més d'una vegada a les seves compareixences en la Comissió de Política Social, sinó que fins i tot en aquest Ple, per unanimitat, senyora Barenys i senyor Gimeno —per correspondència a la senyora Fabian—, vam aprovar per unanimitat unes proposicions no de llei, una proposició no de llei, aquí en el Ple, de forma excepcional, que feia referència a la creació d'aquestes noves places socio-sanitàries i residencials per a la gent gran.

Es parlava del Pla Integral de la Gent Gran, deia la senyora Barenys que aquí no es tradueix pressupostàriament, però és que si vostè, senyora Barenys, s'hagués llegit amb deteniment el pla integral de la vellesa hauria vist que no solament es traduïa en un increment de places residencials, que com jo acabo d'explicar ja hi és, sinó que invita a la reflexió global de quina ha de ser la resposta que els poders públics i la societat ha de donar als problemes de la vellesa i, per tant, no solament són respostes d'ordre econòmic o d'inversió, sinó que hi ha respostes d'ordre jurídic, respostes d'ordre professional i, per tant, penso que no hi ha contradiccions entre el que vostè desitja i el que penso que el pressupost recull.

Deia que continua havent-hi les mateixes esmenes de l'any passat, continua havent-hi —jo penso— un garbuix important per part del Grup d'Iniciativa, del Grup Socialista —aquí no ha sortit, en el Ple, però en Comissió sortia—, sobre el que s'entén per residències d'iniciativa pública, les privades, les concertades, les subvencionades o les que, fins i tot, són d'afany de lucre. Fins i tot a vegades hi ha un intent de voler fer aquesta barreja, no sé si amb intent de confondre, però penso que queda clar quines són unes i quines són les altres.

Respecte al tema de disminuïts, la senyora Barenys ha assenyalat alguns punts que, efectivament, a tots ens preocupen, però penso que no es pot dir tampoc des d'aquí que no hi ha hagut una línia, una trajectòria clara d'avançar per poder donar respostes, anar adequant progressivament les necessitats dels disminuïts. Parlava del Pla Unificat d'Ajudes sobre les necessitats i les demandes: moltes vegades no hi ha aquestes concordances. És cert que no s'atenen molt probablement les que percentualment es diu que hi ha, de situacions de disminució, però també caldria parlar que les demandes moltes vegades no són tampoc les que es diuen des d'aquesta tribuna; és a dir que penso que tampoc es pot dir que no hi ha hagut una evolució positiva de donar respostes positives a les demandes d'aquests sectors. I en aquest sentit vull destacar una esmena que va introduir el nostre Grup Parlamentari, i que vam ser l'únic Grup Parlamentari que la va plantejar i que va gaudir del vot afirmatiu o del suport dels altres grups parlamentaris, no sense poder criticar la seva insuficiència de dotació, que anava... —de 200 milions, una esmena de 200 milions—, que anava en la línia de començar a posar en marxa el que se'n despenia, de l'aprovació de la Llei de Supressió i Accessibilitat de les Barreres Arquitectòniques, una esmena important que reflecteix ja un punt de partida del que s'ha d'esdevenir després amb el pla aquest d'accessibilitat i de supressió de barreres.

També hi va haver una esmena que, en aquest sentit, donava també un pas a favor de la supressió d'aquestes barreres, una esmena que contemplava la creació d'una partida nova a la Direcció General d'Afers Comunitaris per ajudar aquelles famílies, fonamentalment disminuïts i gent gran, per a l'adaptació i per a la supressió d'aquestes barreres.

Continuen en les altres prioritats de cada any dins de l'ICASS, consignades com farien els programes de pobresa, de delinqüència, de minories ètniques, menjadors socials, casals d'estiu per a infants, programa de droga, programa de SIDA, etcètera. No hi insistiré, i tan sols voldria fer referència que quan la senyora Barenys parlava de l'atenció primària del pla concertat deia que nosaltres ja havíem cobrat —perdó, nosaltres: en aquest cas, l'ICASS ja havia cobrat— de l'Estat. Jo li haig de dir que estem a 19 de desembre i encara és hora que l'Estat faci..., pagui a la Generalitat el que li pertoca pel pla concertat del 1991. Per tant, voldria corregir la senyora Barenys en la seva inexactitud.

Respecte a ADIGSA, poca cosa puc contradir, senyor President, al que ja deia ahir l'illustre Diputat senyor Oliart, però només dues qüestions. Una és posar de manifest que, una vegada més, el senyor Oliart no ha comprès —facin-li arribar—, penso que encara no ha comprès el perquè de l'adscripció d'ADIGSA al Departament de Benestar Social: ell defensa que el fet que puguin estar junts en el mateix Departament és una garantia que hi hagi una política global d'habitatge; jo penso que una cosa no contradiu l'altra i, precisament, nosaltres sí que creiem que l'adscripció d'ADIGSA al Departament de Benestar Social dona una clara referència al que significa que hi hagin uns habitatges de tipus social i, per tant, es pugui també abordar la problemàtica de l'habitatge, des de la perspectiva de les prioritats socials, des del Departament de Benestar Social.

Hi havia en el plantejament només un greuge en tota la gestió d'ADIGSA —jo no sé si responc amb això—, que és la celebració de la primera Trobada de Barris de Creació Recent. Ell

deia que havia sigut un acte electoralista, un acte de partit; jo remeto el senyor Oliart que vagi a veure els presidents d'associacions de veïns de polígons nous d'ADIGSA, que vagi a veure els que són del seu partit, amb carnet —i els que no són del seu partit, però sobretot els que són del seu partit—, i que els consulti si realment creuen que aquesta primera Trobada va ser un acte electoralista o va ser un acte en el qual es van dir i es van reflexionar i es van debatre coses absolutament importants i que penso que d'alguna manera seria important que se'n donés coneixement, d'algunes d'aquestes conclusions.

Respecte a l'EAJA, jo celebri, senyor Madueño, que vostè representi per fi —deia— la gent sensata d'aquest país. Ha dit: «La gent, nosaltres, la majoria de l'oposició, de la gent sensata d'aquest país, pensem, pensen...». Jo celebri que vostè representi la gent sensata d'aquest país, però li haig de dir que moltes de les coses que vostè ha dit, que són iteratives, les que feien referència al que deia el Director General de l'EAJA, també li haig de dir que el remeto al *Diari de Sessions* de la Comissió perquè, és clar, jo veig que vostè ha dit coses que no són exactament les que va dir el Director General i, a més, estic convençut que algun problema deu haver-hi de comunicació, perquè vostè, en aquella Comissió, precisament, vostè i el seu Grup, no hi eren; precisament van fer un *plante* i van dir que no hi volien assistir. Per tant, els remeto que llegeixin ben atentament el que es deia en aquell *Diari*, el que es va dir en aquella sessió.

D'empresa fallida, res. L'EAJA és una entitat que segurament no ingressa o no dona els ingressos al tresor esperats, però empresa fallida, res. I no vull insistir-hi, senyor Madueño, vostè que és de pinyó fix; vostè, tot això, ja ho deia fa un any i, per tant, no hi insistiré.

En definitiva, senyor President, i com deia al començament, poques novetats als arguments dels grups esmenants. No voldria ser iteratiu, perquè això només fa que constatar una cosa: que des de l'acció pionera de la creació del Departament de Benestar Social, ara fa quatre anys —o encara no fa quatre anys, perdó—, el Govern de la Generalitat s'està destacant a marcar una pauta en la qual s'hauran de veure quines són les polítiques socials en el futur. Un futur en el qual, encara més, caldrà reforçar la solidaritat, la justícia, l'equitat i la participació comunitària. I això caldrà fer-ho per donar resposta, dia a dia, als grans problemes socials de Catalunya. I estic convençut que per assolir aquest objectiu de benestar aquest pressupost presentat n'és un bon pilar i caldrà resignar-se, si més no, senyor Gimeno, a passar del neguit al convenciment.

Jo no voldria acabar, per ser l'última intervenció que fa referència al pressupost de Benestar Social, senyor President, sense fer una referència a aquest diàleg que jo deia —i mencionava abans— que ha mantingut i manté el Departament de Benestar Social i el nostre Grup Parlamentari, i agrair de veritat les aportacions que han fet els grups de l'oposició, molt especialment avui de forma..., vull personificar-ho en la senyora Barenys, perquè les seves crítiques, que moltes vegades han sigut escoltades, sempre escoltades, però moltes vegades han sigut ateses, penso que han sigut, en definitiva, unes aportacions que han anat a millorar o han anat a buscar —ho penso— punts de coincidència en el que ha de ser un objectiu comú, que és la millora de la qualitat dels serveis socials i, en definitiva, el que hauria de ser la millora del benestar social dels nostres ciutadans. Jo li

ho voldria agrair perquè, gràcies a les seves aportacions, senyora Barenys, i les dels altres diputats, han ajudat també que la política del Departament de Benestar Social sigui més coneguda, sigui més apreciada i sigui més valorada pel conjunt de ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem al Departament de Medi Ambient. L'esmena 485, d'Esquerra Republicana de Catalunya, es dona per defensada o retirada?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Es dona per retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 486, del Grup Mixt? (*Pausa.*) Decaiguda. 487, del Grup d'Iniciativa per Catalunya... Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Defensaria al mateix temps la 491, a la Junta de Sanejament, i la 496, a la Junta de Residus.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Senyores i senyors diputats, dir que presentem una esmena a la totalitat del Departament de Medi Ambient. No puc dir que ens omple de satisfacció, entre altres coses perquè vam ser dels més fermes defensors de la necessitat de crear un departament de medi ambient, i vam saludar amb tota la il·lusió la creació..., la definitiva voluntat o acceptació per part del Govern de la Generalitat de crear aquest Departament de Medi Ambient. El que passa és que, davant del primer debat públic respecte a quins són els criteris pressupostaris —ja que encara no han fet una explicació de quines són les finalitats, les hem deduït de l'anàlisi dels pressupostos d'aquest Departament de Medi Ambient—, hem de manifestar la nostra insatisfacció bàsicament per una qüestió: pel tema de l'escassetat de recursos que es destinen al que s'anomena Departament de Medi Ambient com a tal. I com a exemple només diré que un organisme com la Junta de Sanejament —que també en depèn, però que és autònom del Departament de Medi Ambient— té el triple, pràcticament, de pressupost que el mateix Departament de Medi Ambient. O que la Junta de Residus té més de la meitat dels diners que globalment ha d'administrar el Departament de Medi Ambient.

Dir també que a aquest pressupost del Departament, d'11.674 milions, entenem que li fa falta —i així ho hem dit quan hem defensat l'esmena al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, com a poc, els 2.327 milions de la Direcció General de Medi Natural, que encara depèn, i molt ens temem que durant anys, si no canvia la majoria de Govern que actualment existeix, serà dependent del Departament —ho dic perquè enguany es demostra als pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que hi ha la voluntat de consolidar aquesta Direcció dintre del mateix Departament.

Amb aquests diners arribaríem als 14.000 milions de pessetes. Però la realitat és que no els tenim, dins d'aquest Departament, i que no sols no els tenim, sinó que, a més a més, hi ha una transferència pura i simple de recursos a la Junta de Residus entre el capítol quart i el capítol setè, que puja a 3.481 milions. Si descomptem aquests diners perquè es destinen a una qüestió específica, que és la Junta de Residus, ens quedaríem que el pressupost del Departament de Medi Ambient no té més

que uns 8.200 milions —no arriba— de pessetes per a un tema tan important com és aquest que ens preocupa, que és la qualitat del nostre entorn, la necessitat de preservar-lo, de defensar-lo i de corregir-ne la quantitat d'agressions que sofreix per causes de l'activitat humana que suporta; 8.200 milions que estan al nivell dels més reduïts departaments que en aquests moments estem tractant. És a dir, el Departament de Medi Ambient és un departament que té molt poca importància pressupostària, i lògicament vol dir que també reflecteix el grau d'importància del Govern..., dintre de les prioritats del Govern de la Generalitat de Catalunya en aquests moments.

I aquest és el principal retret. Lògicament voldríem que estigués més ben dotat, que aquesta sensibilitat fos més gran i que aquesta sensibilitat es manifestés clarament amb major dotació de recursos. Suposo que en això compartirem la inquietud o la preocupació del Conseller; el que passa és que potser li toca ballar amb el que li toca i, bé, amb això intenta presentar uns pressupostos mínimament arreglats.

Però hem de dir també que, del context, del detall dels pressupostos, tampoc no n'estem excessivament satisfets. Creiem que són manifestament millorables. Manifestament millorables perquè hi ha unes quantitats en el Gabinet del Conseller, que ja de per si controla més del 50% del pressupost total, el 50,6%, 5.913 milions... Hem dit que uns són simplement de transferència de Junta de Residus, però n'hi ha..., el capítol 2, de manteniment, puja 832 milions de pessetes: 205 de lloguer, però 87 de conservació i reparació o 55 —Déu n'hi do!— de premsa i revistes, 51 de comunicacions o 23 d'atencions protocol·làries o representatives. Pels pocs diners que té, Déu n'hi do la quantitat de despeses de manteniment que hi ha en aquest primer pressupost que estem tractant.

I, ja analitzant les diverses direccions generals, la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, una direcció que creiem que ha de tenir una atenció molt important, perquè la tasca educativa compartim que és un interès prioritari per part del Govern; a la gent l'han d'acostumar a canviar els seus hàbits i aquesta hauria de ser una direcció general important i, en canvi, sols té el 8,4% del pressupost, no arriba a mil milions —exactament, 977.

Creiem que..., no sé si és excés, però hi ha una quantitat notable en propaganda, 130 milions de pessetes. Entenem que des de Promoció i Educació Ambiental s'ha de fer propaganda, propaganda a través dels mitjans de comunicació, propaganda a través de televisió, però que, de totes maneres, si es pensa fer una gran campanya potser fins i tot són pocs.

Però el que creiem és que hi ha poca confiança en institucions que haurien de jugar un paper important. Hi ha només 25 milions per a la formació ambiental destinats a universitats, al capítol 4, i 30 milions al capítol 7. O el que hi ha només per a corporacions locals, que és una forma d'implicar directament els ciutadans... No oblidem que els ajuntaments són els que estan més en contacte amb els ciutadans i els que haurien..., i molts ja comparteixen aquesta inquietud, aquesta necessitat de modificar els hàbits, i el que volen és orientació i recursos: se'ls donen únicament 105 milions al capítol 4 per a educació ambiental i centres de formació i 40 milions més al capítol 7 per crear infraestructures i equipaments. Si això és per a tots els ajuntaments de Catalunya, lògicament no és com a partides per estar-hi satisfets, perquè no arribarem a molts ajuntaments, amb 145 milions.

I després hi ha unes partides obertes que jo entenc que expressen més un voluntarisme que una necessitat o un plantejament real de com es gastaran: hi ha 20 milions per a... —no les diré totes, algunes—, 20 milions per a promoció de voluntaris ambientals, que podria estar bé; 20 milions per a beques i estades en formació específica de caràcter mediambiental, també estaria bé, i 20 milions, més 15 que també estan destinats a famílies i institucions sense afany de lucre, dedicats a fomentar l'educació ambiental a ramaders i agricultors... Això m'ha donat una certa..., m'ha provocat un cert neguit: si —aquests moments i aquest matí ho estàvem constatant des dels diversos grups— el problema del sector agrari català és la supervivència, no sé, si comparem aquests 35 milions de pessetes en educació ambiental a ramaders i agricultors amb els diners que té el Departament, no per formar-los en educació ambiental, sinó per formar-los en producció i formar-los en reconversió i formar-los en actualització, n'hi ha pocs més d'aquests 35, què passa? Que farem més campanyes per formar-los en educació ambiental que perquè puguin sobreviure dins del seu àmbit normal, que és el de treballar la terra: algun desfasament hi ha. Jo crec que està bé la voluntat, però que no està en concordança amb els diners per a formació —no ambiental, sinó per a formació professional— que s'hi dediquen per part del Departament de Ramaderia, Agricultura i Pesca.

I poca cosa més hi ha en aquest Departament..., en aquesta Direcció General.

Quant a la Direcció General de Qualitat Ambiental, que representa..., no arriba al 30% del pressupost total del Departament, amb 3.439 milions, hi ha algunes partides també obertes però poc efectives. Perquè, 10 milions en campanyes per promocionar i incentivar la producció i el consum de productes ecològics, tampoc no sé si arribarem molt lluny, amb 10 milions de pessetes. En tot cas serà per fer-ne els cartells, però lògicament no per incentivar la producció. I, si no hi ha producció, tampoc no hi haurà molt de consum.

Hi ha partides, això sí, per conèixer la realitat; hi ha partides per fer estudis, per fer inventaris de la situació actual; hi ha partides no menyspreables per reduir efectes negatius de contaminació i d'accions humanes sobre el territori; hi ha el programa dels residus sòlids urbans, que enguany puja a 1.300 milions de pessetes —és un increment sensible i no ho critiquem; en tot cas el que creiem és que se n'ha de fer una bona campanya educativa als ajuntaments perquè siguin conscients de la necessitat d'utilitzar aquests recursos i com utilitzar-los, i això ho vam comentar en la darrera interpellació, que no tots els ajuntaments i no tots els consells comarcals són conscients ni estan orientats de com han de tractar els seus residus sòlids urbans, i crec que fa falta una tasca explicativa i un assessorament voluntarista per part del Departament, no esperar que vinguin les corporacions locals a preguntar, sinó que ha d'orientar el Departament—; 150 milions per a tractament de purins... I, en canvi, hi han partides molt escasses per invertir o canviar els processos de producció d'indústries o els hàbits de consum dels ciutadans: 175 milions de pessetes a empreses per adoptar processos no contaminants són molt pocs diners per incentivar l'adquisició o l'adopció d'aquests processos, si només és una incentivació en positiu i no hi ha l'amenaça de sanció en negatiu; 455 milions a empreses per a minimizar i reduir la contaminació està en relació —suposo— amb la Llei de Mesures Urgents per a la Reducció i

Gestió dels Residus, però creiem que no contempla els mínims indispensables que la Llei planteja, que s'haurien de destinar a aquesta partida –un 20% en cinc anys, si no és que el primer any en posem menys i ho incrementem els altres anys, però no arriba al 5% dels diners que hauria..., ai, al 20%, perdó, dels diners que s'hi haurien de destinar–; 50 milions per fomentar la recollida selectiva a corporacions locals, tampoc no creiem que sigui suficient –amb 50 milions no fem grans campanyes, no ajudem efectivament els diversos pobles que puguin estar interessats a incitar els seus ciutadans a fer una recollida selectiva i a conscienciar de la necessitat de fer aquesta recollida selectiva per després poder fer un tractament dels residus sòlids correcte.

Hi ha zero pessetes –no ho he trobat– per disminuir la producció de residus en si –no per disminuir la contaminació, sinó per disminuir la producció de residus. Hem dit, i és constatable, que la producció de residus s'incrementa d'una forma constant, fins i tot no lineal, sinó en progressió, i creiem necessari que hi ha d'haver una inversió d'aquesta tendència a augmentar la producció de residus; en canvi, no hi ha cap campanya d'educació ciutadana ni de correcció dels sistemes de producció o de producció d'embolcalls per part de les indústries o dels comerciants quant a la presentació dels seus productes. És a dir, no hi ha cap partida en aquest sentit.

Menció a part mereixeria la Direcció General del Patrimoni Natural. Té un 7,3% del pressupost; jo entenc que n'hauria de tenir 3.670, que són els de la Direcció General del Medi Natural. I que quan analitzem amb detall què és el que fa la Direcció, què és el que intenta fer la Direcció General del Patrimoni Natural, veiem que volem entrar a ocupar competències del Medi Natural per dues vies una mica *sui generis*.

La via olímpica: hi han 20 milions de pessetes en dues partides diferents per a riscos ecològics produïts amb motiu de les Olimpíades. Em sembla una estupidesa, per no dir-ho d'una altra forma: 20 milions de pessetes, d'avui a quatre dies, per prevenir riscos ecològics que puguin produir les Olimpíades, és allò de dir-hi alguna cosa.

I l'altra via que potser sí que pot entrar si no és l'olímpica és l'aquàtica: sembla ser que la Direcció General del Medi Natural s'ocupa de la terra i la Direcció General del Patrimoni Natural s'ocupa del riu i del mar. Hi han partides per a platges, partides per a ecosistemes fluvials i marítims –25 milions, 60 milions, 5 milions, 70... Jo diria que es perfila aquesta Direcció General del Patrimoni Natural com la Direcció General del Medi Aquàtic, i dic «del medi aquàtic» perquè, com que hi han medis físics i coses d'aquestes, aquesta podria ser la del medi aquàtic, que és la que hi destina més recursos.

Hi han referències al PEIN. Referències, però no hi ha cap partida d'implantació del PEIN, cap partida d'aprovació i posada en marxa d'aquest famós PEIN. Hi han partides que fins i tot fan una certa llàstima respecte a altres que té la Direcció General del Medi Natural, aquesta que hem dit que depèn d'Agricultura, perquè la Direcció General del Medi Natural té 150 milions en un pla de lluita contra l'erosió, 140 per afavorir comunitats rurals en àrees naturals protegides –més una altra partida semblant de 35–, 10 milions per a les zones d'influència d'espais naturals... És a dir, tot, aspectes que s'haurien de recollir, i que d'alguna forma es recullen, en aquesta Direcció General que estem analitzant, la del Patrimoni Natural: hi han 50 milions per a actuacions urgents de protecció d'espais fluvials –

allò que deia de les aigües– i del PEIN; hi han 30 milions per a programes d'actuació, per a foment i millores socio-econòmiques en espais del PEIN –recordem que a dalt hi han partides molt més substancials, a Agricultura: 40 per ajudar l'ordenació, protecció i millora de finques en espais del PEIN–, o n'hi ha fins i tot una que diu per a la Festa de l'Arbre –té 3 milions– i altres campanyes –la Direcció General del Patrimoni Natural, i la Direcció General del Medi Natural, la d'Agricultura, en té 19. Què passarà? Que buscarem la part proporcional cada un dels ajuntaments o cada una de les escoles que hi estigui interessada? Com farem aquest cofinançament?

Jo crec que hi ha una duplicitat i una complexitat d'actuacions que en tot cas el que fa és dificultar una política real de defensa del nostre patrimoni natural, del nostre medi natural, que jo sempre he entès que és el mateix. I que en aquest cas aquestes referències indirectes al PEIN posen en evidència una cosa: la nul·la voluntat del Govern de posar en marxa aquest PEIN, d'aprovar-lo definitivament i que tingui la categoria d'un pla. Es diu des dels tècnics del Departament de Medi Ambient: «És que ja funcionem de fet com si el Pla estigués aprovat». Bé, de fet, però de dret no. I per què no s'aprova, per què no es presenta i per què no es compromet el Departament a tirar-lo endavant? El departament «no sé quin»: vull dir el Departament aquest, o el Departament de Política Territorial, o el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però un o altre.

El que sí que puc dir és que hi han persones qualificades que diuen que el Govern de la Generalitat no s'atreveix a tirar-lo endavant per les pressions –es refereix al PEIN–, per les pressions ferotges dels propietaris dels terrenys susceptibles de ser protegits, i que aquestes persones es queixen que la Generalitat fa un cas nul al Consell de Protecció de la Natura –estic referint-me a notes de premsa publicades; per tant, les paraules són entre cometes, literalment les mateixes que va dir el President d'aquest Consell de Protecció de la Natura. Jo em plantejo si al Consell de Protecció de la Natura, que ens va costar tant que fos creat –és a dir, va costar molts d'anys que es constituís–, ara ja no li fem cas... Se li va demanar un informe sobre aquest famós Pla d'Espais d'Interès Natural, que encara no ha vist la llum; no sabem què és el que diu l'informe, i ara no li fan cas. El que sí que està clar és que, mentrestant, les agressions o els intents d'agressió als espais naturals tenen noms i cognoms, tenen localitzacions molt concretes, i la planificació del Govern de la Generalitat quant a espais naturals, evidentment, manca per la seva absència.

Aquí tinc un llistat d'agressions que es fan o es pretenen fer a la zona de la Costa Brava: un projecte d'un camp de golf i urbanització al Mas Marés, a Roses, a la zona afectada pel PEIN; un projecte d'urbanització a Punta Falconera, a Roses, en zona de costa; un projecte d'urbanització de vint-i-cinc cases a Cala Monjoi, Roses, en zona de costa, etcètera. Això, per citar un aspecte. Per l'altra banda està aquest estudi necessari, urgent, que s'havia de fer en tres mesos i que portem vint mesos, que era aquell estudi integral del Delta de l'Ebre, que també significava aquesta voluntat del Govern de la Generalitat de protegir el territori, i en canvi diem paraules, actuem de fet, fem alguna cosa, però ni de la lectura dels Pressupostos, d'aquestes dotacions minses, ni de la voluntat del Govern es dedueix que es vulgui fer una política real de protecció dels espais naturals.

Què dir de la Direcció General del Medi Físic? Una direcció general —ja he dit que podíem crear la del Medi Aquàtic i la del Medi Químic— que té 495 milions, dels quals 491 es destinen a construir i dotar un laboratori d'anàlisis mediambientals, un laboratori de geotècnia i de meteorologia i un centre de documentació ambiental. Això, 491 milions, dels quals 480 són inversions per a adquisició de locals, maquinària, instal·lacions, mobiliari i tal. I l'any que ve, quan ja el tindrem constituït, és a dir ja l'hauré fet, què passarà? Hi hauran 6 milions de pessetes en manteniment del personal, o 25 milions de pessetes en manteniment del personal? Això justifica que hi hagi una Direcció General del Medi Físic? Perquè els altres 4 milions que resten són per a treballs fets per altres empreses per tal de fer estudis de seguiment de les alteracions del litoral. I això ha d'estar al Medi Físic? Si abans parlàvem que tot el del litoral, els espais fluvials, estava a la Direcció General de Patrimoni Natural, aquests 4 milions no poden estar allà? Jo crec que en tot cas aquesta Direcció General del Medi Físic hauria de ser inclosa com una unitat tècnica o com un grup de centres tècnics dintre de la Direcció General de Patrimoni Natural o de la Direcció General de Qualitat Ambiental, però que no està justificada l'existència d'aquesta Direcció General.

Molt breument passaré a les dues esmenes a la Junta de Sanejament i a la Junta de Residus. La Junta de Sanejament hem dit que té 33.000 milions de pessetes més, molt més que molts departaments, el triple que el mateix Departament de Medi Ambient, i ha quedat demostrat —ahir a la tarda feia ja una esmena a la totalitat la Diputada Rosa Martí, del Grup Socialista— que no ha estat excessivament eficaç. El mateix coneixement del Pla de Previsions d'Actuacions en diverses zones de Catalunya demostra que hi ha un retard notable en aquestes previsions i no podem dir que de les dades que se'ns donen aquí al Parlament puguem deduir que avançarà molt, entre altres coses perquè tenim unes inversions de 5.700 milions, dels quals només hi han definides sis actuacions: quatre al Vallès Occidental, una al Tarragonès i una a Osona. I després hi han quasi 4.300 milions de pessetes, que diu no comarcal, dotació d'infraestructures de sanejament d'aigües. És que no estan encara pressupostats? No sabem on han d'anar? En quin pla territorial representa l'actuació d'aquests diners? Perquè no costa molt fer-ne dos fulls més d'inversions i definir on aniran i amb quins criteris de repartiment aniran, quines són les prioritats, etcètera. Creiem que hi ha una manca de documentació que en altres departaments, en altres direccions generals, per 4 milions en fem una partida i aquí, per 4.200, no som —4.292, per ser més exactes— capaçs de fer-ne quatre ratlles explicatives.

Quant a la Junta de Residus, quant a la Junta de Residus, jo diria que, a pesar de la Llei, a pesar de la Llei aquesta de Mesures Urgents per a la Minimització i Gestió dels Residus Industrials, no es veu una variació notable en els seus plantejaments. Es manté un increment molt reduït: de 5.800 milions que tenia l'any passat passa a 6.178, però segueix la reduïda —per no dir nul·la— fiscalitat a les empreses. L'any passat hi havien 22 milions i enguany se'n pressuposten 25, de taxes, i hi ha 5 milions pressupostats de multes, que, és clar, si fem aquests percentatges que algun diputat acostuma a fer, és dir «No, no, és que han pujat un 66%; l'any passat en teníem tres, l'any passat en teníem tres i enguany cinc: 66%»..., però, lògicament, si la nostra filosofia és que hem de canviar els hàbits contaminants de les

indústries, amb 5 milions de pessetes, com a previsió de multes, vol dir que poca inversió en vigilància i control farem. Hi han 3.500 milions en operacions d'endeutament, semblant a l'any anterior —l'any 91 n'hi havia 3.250—, i en despeses sí que hi ha una certa variació en el que eren incineradores, el que eren abocadors, etcètera.

Però ens sobten un parell de coses. Per una banda, la infraestructura viària: no definim on anirà la incineradora, la planta físico-química, l'abocador, però sí que definim que hi hauran 300 milions de pessetes en infraestructura viària; potser és per allò que dèiem que una de les condicions de l'aplicació de la Llei era que s'havien d'ubicar les plantes de tractament en zones on tinguéssim bones vies de comunicació, la qual cosa vol dir que si no hi són les farem —potser sigui aquesta, la filosofia—, però, en tot cas, potser també s'hauria de definir primer on van, que no pressupostar-se i fer-se les obres.

I, per l'altra, la restauració d'àrees contaminades: com en aquella partida anterior que hem dit, de minimitzar la contaminació, n'hi havien 455, aquí trobem 595,8 milions en restauració d'àrees contaminades; si diem que, segons la Llei, hi havia d'haver una quantitat equivalent al 20% dels programes en tres anys, determinats pel conjunt dels programes de la Generalitat, per a restauració d'àrees degradades, creiem que aquesta quantitat és també escassa, no cobreix aquest 20% i tampoc no tenim més dades d'aquesta Junta de Residus per saber on i com es faran aquestes restauracions d'àrees degradades.

En definitiva, juntament amb això que hi ha 2.200 milions de transferències —800 a corporacions locals, de la Junta de Residus, i 1.400 a empreses—, tampoc se'ns diu amb quin concepte es fa. Per a reduir contaminació? Per a fer plantes de tractament? Per a minimitzar la contaminació en origen? En definitiva, creiem que quantitats tan respectables com 33.000 milions de la Junta de Sanejament i 6.178 de la Junta de Residus es mereixen més claredat, més concreció, més explicació que la que tenen aquestes dues pàgines d'annexos d'inversions reals.

Per aquestes raons, tant aquestes dues Juntes com el Departament de Medi Ambient, que hem dit que és insuficient, i inapropiades les despeses que estan pressupostades, demanem el retorn i la seva reelaboració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Esmena 488, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré la 488 i la 498.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Ahir el senyor Masó ens deia que la creació de la Conselleria de Medi Ambient era fruit de la bona política mediambiental que havia desenvolupat la Conselleria de Política Territorial; és a dir, el Consell Executiu. I, és clar, això és una manera de veure les coses, i una altra jo crec que és la de la realitat, i és que aquesta Conselleria va néixer com a fruit del fracàs d'una política mediambiental que s'havia desenvolupat durant tots aquests anys per part del Consell Executiu, i només cal recordar que neix després del rebombori del Pla de Residus; després que el Pla de Sanejament, doncs, com tots sabem, tenim encara una recaptació important, però no disposem d'uns rius nets; després de l'intent de la retallada d'Aiguestortes; després de la protesta per la no-aplicació del PEIN. És a dir,

podríem seguir amb un reguitzell de situacions que eren fruit de la manca d'una política i fruit de la dispersió que existia en aquells moments i que, per tant, jo diria que aquesta Conselleria va néixer, en aquell moment, per tapar un forat i una mica —jo ho diria també— va néixer quasi a contracor, però només recordaria, sense ànim de polemitzar, que vostès van practicar una mica allò de la política de sant Pere, o sigui la van negar més de tres vegades, i, a més a més, quan la van fer no li van donar totes les competències, i a més a més les que li van donar a vegades li van donar compartides o duplicades.

Per tant, diríem que aquesta Conselleria neix demanada pràcticament per la unanimitat d'aquesta Cambra, amb unes necessitats de força competències perquè hi hagués un centre de decisió coherent i homogeni de cara a fer una política tan necessària amb el nostre malmès medi ambient. La situació de degradació del nostre medi ambient, jo crec que ningú la nega, ningú, ni des de vostès ni des de nosaltres, ni qualsevol persona que conegui i viatgi pel nostre país. Per tant, jo diria que aquesta Conselleria, el problema que té a l'hora d'analitzar els seus Pressupostos, neix d'aquesta situació, que encara no disposa d'aquelles competències per fer una política global del medi ambient i que, per tant, és difícil a l'hora de valorar si les partides pressupostàries estan ben aplicades o mal aplicades, a l'hora de valorar un pressupost global de medi ambient. Però hem de veure que hem d'analitzar, evidentment, la Conselleria que tenim, no la que desitjaríem tenir, i la que jo espero que algun dia tindrem.

Per exemple, fruit d'aquesta situació, es fa difícil analitzar la política de medi natural, ja que disposem en aquests moments —com s'ha dit abans— de dues direccions generals, la de Medi Natural i la del Patrimoni Natural, que fa difícil que es puguin esmerçar quantitats de diners que es podrien tenir per fer una política correcta del medi ambient.

No reiteraré els arguments que ha dit el senyor Gimeno sobre el Pla d'Espais d'Interès Natural. Ahir jo feia una certa broma de dir que, de tant anomenar-lo, de tant desitjar-lo, de tant dir-lo, només de dir PEIN, PEIN, PEIN, que això s'estava convertint més en una qüestió agressiva que en una qüestió protectionista, perquè el PEIN el desitgem tots com una política necessària del nostre país —i així ho vam decidir l'any 85—, per protegir i conservar aquesta pluralitat, aquesta riquesa de medi natural, que, malgrat que l'hem degradat, encara tenim. I, per tant, cada dia que passa sense que aprovem el Pla d'Espais d'Interès Natural estem aconseguint que desapareguin espais d'un gran interès per a Catalunya i, per tant, jo crec que és una política bastant irresponsable.

Quan es presentarà? Quan disposarem d'aquest PEIN? Però, sobretot, el que és segur és que no disposarem del Pla d'Espais d'Interès Natural l'any que ve, perquè fer i aprovar el Pla d'Espais sense uns pressupostos acurats..., és impossible que puguem disposar de l'aplicació del Pla d'Espais d'Interès Natural. Fins i tot diria que la Direcció General del Patrimoni Natural, destinant aquest any 1.000 milions de pessetes, que són bastants diners —no he de negar que per a una direcció general que pràcticament no disposa de competències, destinar-hi 1.000 milions de pessetes és una quantitat considerable—, si s'hagués d'aplicar el PEIN, és a dir, més de 144 espais a protegir, és evident que és una quantitat insuficient, fins i tot si la sumem a la quantitat petita que destina el Medi Natural, d'Agricultura, per als parcs

naturals, que són 256 milions de pessetes. Perquè pensem que per a un espai similar, Andalusia —que té el 17% del territori protegit, vint-i-dos parcs naturals; nosaltres tenim només el 6% del territori protegit— hi destina 4.500 milions de pessetes.

He de dir a favor d'aquesta Direcció General que un dels indicadors que demostren quina és la inquietud o l'interès per protegir l'espai és l'adquisició de sòl públic, dintre dels espais protegits. Doncs, bé, qui no té quasi competències hi destina 253 milions de pessetes —i això a favor de la Conselleria de Medi Ambient—, mentre que la Conselleria d'Agricultura destina 10 milions de pessetes per a un parc nacional, sis parcs naturals i a la vora de cinquanta reserves naturals.

Per tant, quins criteris segueix el Consell Executiu a l'hora d'assignar els recursos? Els de Medi Ambient? Els de Medi Natural, si el gestor dels espais naturals és Agricultura? En definitiva, falta de coherència a l'hora d'establir unes competències, falta de coherència a l'hora d'establir uns pressupostos. I això ho podríem continuar amb les competències compartides a través de la Junta d'Aigües, pel que fa a la guarderia de vigilància, pel que fa a activitats classificades d'indústria. No em repetiré perquè no tinc temps, i només dir això: que el fet de duplicar competències incrementa les despeses de personal, incrementa les despeses innecessàries i impedeix fer una política coherent i global en defensa del nostre patrimoni natural.

Per una altra part, la Conselleria destina una quantitat considerable a fer estudis, i nosaltres considerem que això és positiu. Fer estudis sobre el soroll, fer estudis sobre els ecoproductes, fer estudis, per exemple, sobre la contaminació atmosfèrica... Això és positiu. Ara bé, si només es dedica a fer estudis, el risc que correm és que es facin estudis molt acurats, es financin, doncs, empreses i *consultings*, però, si després no va acompanyada d'actuació concreta, això seria una política equivocada. Per tant, política positiva, si és que es fan estudis per fer després actuació política; política negativa, si només és per fer estudis i donar treball —que ja va bé— a una sèrie d'empreses als temes mediambientals, però que seria fatal per a la política concreta mediambiental.

Pel que fa al tema de la contaminació atmosfèrica —un problema greu i que crec jo que ha estat bastant abandonat els últims anys—, crec que s'hauria de fer d'una vegada i avançar —s'ha fet alguna coseta, però no s'ha complert la política que es fixava a la Llei de contaminació atmosfèrica— el Pla de Vulnerabilitat de Catalunya, s'ha d'avançar en aquesta via no només fent estudis, sinó fent plans de descontaminació, plans en col·laboració estreta amb l'Administració local destinant fons reals —no fons només per a estudis— a aquesta descontaminació, i sobretot no fent dobles xarxes de control de la contaminació atmosfèrica, sinó fer una xarxa de contaminació atmosfèrica coordinada, en col·laboració entre la que tingui ja en funcionament l'Administració local, i la que pugui tirar endavant l'Administració de la Generalitat.

Per tant, trobem a faltar diners concrets a la inversió per a resoldre el tema de la contaminació atmosfèrica.

Igualment ho diria per al tema de la contaminació pel soroll, que és un flagell que tenim molt gran dins de les ciutats, fins i tot dins de les indústries: només 5 milions per a fer un estudi. Insuficient totalment, senyor Conseller, perquè no es tracta només de fer estudis, sinó dir quina política se seguirà per combatre aquesta plaga moderna que patim, que es diu el soroll.

O destinar només 10 milions per fer una política d'ecoproductes. El senyor Conseller —i jo me n'alegro— ha fet una política de difusió que és molt important, invertir en la producció d'ecoproductes; això és molt important i això és positiu. Però fer només una campanya, destinar 10 milions de pessetes per fer una campanya als ecoproductes, i no destinar uns diners per fer un programa per potenciar la producció, la distribució i la comercialització d'aquests ecoproductes, això significa que no hi ha una política coordinada amb les dues conselleries que tenen més incidència en aquesta línia, que és Indústria i Agricultura. Aquestes dues conselleries, m'agradaria saber quina política porten per potenciar el tema dels ecoproductes, tant a Agricultura com a Indústria.

I, per tant, creiem nosaltres que falta també una política que vagi orientada a la protecció i a frenar la degradació del paisatge, ja sigui a l'interior i al litoral. Per un cantó, aquesta protecció d'aquest paisatge, que és una taca que s'escampa per tot el territori que hauríem de frenar per protegir el nostre territori, fonamentalment es basaria, per un cantó, en una pota, que no acaba mai de sortir —estem coixos!—, que és el tema del Pla d'Espais d'Interès Natural, i, per l'altra, en l'aplicació més correcta de les altres lleis que protegeixen el sòl: la Llei del Sòl, la Llei Forestal, etcètera. I, com que això no s'aplica, cada any veiem que és necessari, des del Govern es diu què es farà, què s'aprovarà, i arribem aquí, cada any, i algun senyor ens repeteix: «És que vostès es repeteixen». Escolti, és que vostès repeteixen cada any els Pressupostos, cada any repeteixen les promeses, i nosaltres cada any hem de dir: «Escolti, no compleixen»! Per tant, no és que ens repetim en el discurs, és que vostès no compleixen.

I en aquest tema és en el que creiem que és necessari actuar perquè el PEIN s'aprovi, perquè les lleis..., el Pla Forestal s'aprovi, perquè s'apliqui la Llei del Sòl correctament, i perquè les infraestructures —totes— es facin correctament, es facin amb els seus estudis d'impacte ambiental i no es torni a repetir —i no es torni a repetir— el que ens ha passat amb l'autopista del Garraf, no ens torni a passar, o el que ens ha passat a Terradets o el que ens ha passat a Collegats, que un senyor diputat del Grup de la majoria, l'altre dia —crec que s'havia despertat una mica tard—, ha dit que jo no he criticat que no s'hagi fet Collegats sense un estudi d'impacte ambiental. Qualsevol infraestructura, la faci qui la faci, la faci el Govern de la Generalitat, la faci el Govern de l'Estat, si es fa sense les mesures correctes és criticable igualment, i, per tant, l'exigència és la mateixa. Per tant, jo vaig demanar el mateix per a Collegats, per a Terradets, com per al Garraf.

Per tant, aquesta és una política que s'ha de seguir amb seriositat i amb rigor, i amb diners. És a dir, sense diners és evident que no es farà un estudi correctiu de l'estudi d'impacte ambiental. I, si no, ens passarà com ens ha passat al Garraf, que una vegada fet el nyap hem de gastar-nos més diners que si l'haguéssim fet bé des del principi: 1.600 milions de pessetes que haurem de pagar no perquè exigim que es faci bé, sinó perquè no es fa bé des del principi.

Per tant, política de protecció del paisatge com una política important de la Conselleria de Medi Ambient. I jo crec que una de les peces fonamentals de la política mediambiental passa per l'Administració local. L'Administració local té un pes fonamental perquè és la que està més directament connectada i per-

què és el territori en essència. I, per tant, jo crec que s'ha de fer una política des de la Conselleria de Medi Ambient basculada cap a l'Administració. Jo crec que s'ha fet un esforç, un avenç, però que encara falten més recursos, més impuls cap a l'Administració local. Perquè les xifres poden enganyar, perquè hi ha una partida important dedicada a l'Administració local, però fonamentalment va per a residus urbans, que jo crec que és molt important, però pensem una qüestió, i és que la solució d'aquest greu problema que és els residus urbans passa fonamentalment per polítiques de noves tecnologies que són cares, i que, els 1.300 milions de pessetes, crec jo que per fer una política de l'Administració local d'impuls és insuficient.

Però hi ha un esforç aquí valorat positivament, però creiem nosaltres que, en canvi, es bascula la política de la Conselleria cap a l'empresa privada; és a dir, hi ha una partida...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Madueño, esperi que es calmi el medi ambient.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies. És la realitat: està mogut, el medi ambient.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President.

És a dir, que aquesta basculació cap a l'empresa privada, nosaltres, en principi, no estem en desacord que l'empresa privada tingui un tractament important a l'hora de la política mediambiental.

Sense la participació activa de la indústria de l'empresa privada en la política mediambiental, crec que seria una política inviable, això és evident. Ara bé, qualsevol política d'aquest tipus sense uns objectius clars i sense una política de control clara, creiem nosaltres que és una política arriscada i perillosa.

La iniciativa privada ha de rebre incentius, incentius fiscals, o ajuts per produir sense contaminar, per realitzar innovacions tecnològiques, per tractar, per reduir i per reaprofitar en origen els residus, per produir productes ecològics, però és evident que hem de ser molt exigents a l'hora del control i la vigilància dels contaminadors. I no es doni..., i no es repeteixi —com alguna vegada ha passat— que per una banda estem donant diners perquè faci una política de descontaminació i per altra haguem de castigar la mateixa indústria perquè és una de les empreses contaminadores.

Per tant, aquí hem d'estar atents, perquè el volum que existeix per fer estudis i els diners i el volum que existeix per repartir a les empreses i a les entitats privades és considerable. I això té un risc, si no es controla correctament, si no es fan criteris objectius, que la Conselleria es converteixi en una mena de repartidora, i crec que això, si es fes d'aquesta manera, comptaria amb la total oposició del nostre Grup. I aquest risc va acompanyat, també, que aquesta Conselleria sigui un cert centre de propaganda i de publicitat si no es fa una aplicació correcta de la quantitat enorme que aquesta Conselleria destina per a totes aquestes activitats: 500 milions de pessetes per a una conselleria d'un pressupost mínimament reduït, si descartem la Junta de Sanejament i si descartem la Junta de Residus, considerem nosaltres que és una conselleria amb un pressupost de publicitat realment considerable.

I entraria a plantejar, molt breument, que el tema de la contaminació... Senyor President, estan acumulades, del temps?

El Sr. PRESIDENT: Com? Sí, sí, li havia donat vint minuts.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President.

Els temes per a nosaltres, dintre la política mediambiental, més preocupants són precisament els temes dels contaminants líquids i els contaminants dels residus sòlids.

No parlaré de la contaminació produïda pels residus líquids, que ahir, a través de la Junta de Sanejament, ja es van explicar a bastament. Una política que realment encara aixeca massa interrogants. Però el que més ens preocupa a nosaltres és el problema dels residus industrials, perquè la producció augmenta cada dia i no es prenen mesures concretes.

Ens va sobtar..., a mi personalment em van sobtar moltíssim els dos titulars que vaig llegir en un diari que deia que el medi ambient en els seus pressupostos «*renuncia a crear plantus de eliminación de residuos industriales*» i que el Conseller «*no se planteaba aplicar el plan de residuos industriales*». Jo crec que, realment, fer aquestes declaracions, si van en la línia de dir «no pensem fer res, absolutament res, quant a infraestructures de residus industrials», a part de ser per a mi decebedor, crec que seria irresponsable. I, entre altres coses, perquè els mateixos pressupostos que presenta la Junta de Residus estan en total contradicció amb les declaracions que va fer el senyor Conseller als mitjans de comunicació, perquè els pressupostos, precisament, de la Junta de Residus —sembla que el senyor Gimeno abans s'hi referia— destinen precisament la major part dels seus efectius a crear infraestructures, 3.878 milions de pessetes; per fer una incineradora, 554; un abocador, 600; una planta físico-química, un centre de recollida i transferència, 717 milions de pessetes; etcètera, etcètera. És a dir, una de dues: o el senyor Conseller no va saber expressar-se o no havia vist amb claredat els pressupostos, perquè els pressupostos sí que parlen de fer incineradores, de fer abocadors, de fer una planta físico-química.

En definitiva, el senyor Conseller possiblement estava expressant el mateix que s'ha vingut repetint durant els últims anys: que la Junta de Residus ha fet uns pressupostos que en el 75% del seu pressupost ha estat incomplet, perquè ha pressupostat en set anys 14.000 milions de pessetes —14.000 milions de pessetes si comptem els d'enguany— i encara no s'ha fet absolutament res. És a dir, jo el que penso és que el senyor Conseller, aquest any, respecte a la Junta de Residus, pensa fer el mateix que han fet els consellers anteriors; és a dir, passar dels pressupostos. I, com que pensa passar dels pressupostos, jo crec —i això ho dic amb tota claredat—, crec que això és una política d'irresponsabilitat i és una frivolitat, perquè el país necessita tractament en origen, necessita reciclatge, reutilització —hi estem d'acord, això ho hem defensat nosaltres sempre—, però també necessita que els residus no vagin als rius, no vagin al territori i, per tant, tingui una política correcta d'infraestructura. I si vostès no hi creuen, en això, no ho posin als pressupostos, perquè, si no, és una burla total al Parlament.

Per tant, senyor President, si us plau, acabo, si em permet...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. MADUEÑO: El senyor Camps està nerviós, és a dir que acabo de seguida. No es posi nerviós, senyor Camps. Suposo... No li agrada el que està escoltant i... Si us plau, calmi's!

El Sr. PRESIDENT: Tingui present, senyor Madueño, que té el llum encès, eh?

El Sr. MADUEÑO: Acabo, senyor President. Per acabar... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, per favor. (*Remor de veus.*)

El Sr. MADUEÑO: Finalment, només dir..., no repetiré que la voluntat per part de la Conselleria d'aplicar

per una banda mesures positives cap a la indústria i després dir que —també amb titular de premsa— es sancionaran les empreses que no actuïn correctament, i després destinar, com s'ha dit abans, cinc milions de pessetes, creiem nosaltres que això també és una política molt contradictòria que no sabem a què respon.

Per tant, en conclusió, nosaltres pensem que aquesta Conselleria és necessària per atendre el nostre malmès medi ambient, però que no disposa de les competències necessàries, que es gasten energies i diners de forma innecessària, que es dupliquen funcions, que assisteixen temes parcialment encarrilats i, pel que fa als residus industrials, que continuarem, per desgràcia, pel que s'ha deduït d'aquí..., que al país li manca una política decidida d'actuació per resoldre aquest gravíssim problema. I des de l'actual realitat és difícil fer uns pressupostos coherents per protegir i conservar el nostre medi ambient.

Jo espero que a l'any nou, vida nova; possiblement l'any proper aquesta situació canviarà, qui ho farà suposo que serà el nou Parlament, i el nou Parlament serà qui decidirà aquesta nova política que és tan necessària.

Jo, per acabar, només desitjar-los, com a última actuació dels pressupostos, desitjar-los un bon any i, sobretot, un millor medi ambient per a l'any que ve.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño.

Tom en contra... Té la paraula l'illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Faré un torn en contra a totes les esmenes a la totalitat al Departament de Medi Ambient, així com als seus organismes autònoms.

El Sr. PRESIDENT: Espera... Espera que hi hagi silenci.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, s'ha volgut atribuir l'èxit de la creació de la Conselleria de Medi Ambient molta gent. Jo celebro que molts grups polítics d'aquesta Cambra, molts grups parlamentaris, ho hagin demanat; el cert és que l'èxit és del Govern de la Generalitat i, per tant, de tots els diputats, i també ho és —com deia el senyor Ricard Masó— del Departament de Política Territorial, que fins ara havia fet, en gran part, aquesta política mediambiental.

I és un èxit pel següent, senyor Madueño: un govern que comença l'any 1980, en una situació de crisi econòmica, que sortíem d'un període antidemocràtic, recuperem les nostres institucions, i al cap d'onze anys és capaç de superar, tots plegats —no solament el Govern, sinó la societat civil catalana, tots els grups polítics, portem el govern de Catalunya—, superem la situació econòmica per tal d'imposar una política mediambiental i que sigui acceptada per aquesta societat catalana, això és un gran èxit. Certament ho és. I això és un èxit, si més no, també, de tot el Govern de la Generalitat, del seu President i també del Conseller de Política Territorial.

Dit això, jo diria, en primer lloc, que en la creació..., en el decret de creació de la Conselleria de Medi Ambient hi ha marcats clarament els objectius que té aquesta Conselleria. I diria, senyor Gimeno, que coincideixo plenament..., el senyor Madueño coincideix plenament amb el Govern de la Generalitat en aquests objectius: els ha anat desenvolupant al llarg de la seva esmena a la totalitat, en alguns casos discrepant que no s'aprofundia prou en el desenvolupament d'aquests objectius, però en cap dels objectius marcats i que marca el decret hem tingut una sola discrepància.

Per això, permeti'm que, quan faci aquest torn en contra, jo no vulgui explicar detalladament partida per partida pressupostària, perquè seria un flac servei que faria a la Cambra. I seria un flac servei que faria a la mateixa Conselleria de Medi Ambient. El que sí que hem d'analitzar és si els objectius marcats pel decret, assumits per totes les forces polítiques d'aquest Parlament, per tots els grups parlamentaris, a través dels programes que desenvolupa aquesta Conselleria en els seus pressupostos, són o no són els adients. És aquest el tema —crec— més important i que caldrà analitzar en aquest moment. I també analitzar-lo globalment.

Jo crec que no és vàlid dir: «El pressupost de la Conselleria de Medi Ambient és molt minso perquè, comparat amb un organisme autònom seu, dependent d'ell, és una tercera part». Perdoni'm, la política mediambiental es fa a través de la Conselleria de Medi Ambient i a través dels organismes autònoms que té..., que depenen de la mateixa Conselleria! Per tant, els han d'analitzar globalment, que són Junta de Residus i la Junta de Sanejament. Perquè precisament jo crec que l'esmena del Grup Socialista incidia d'una manera..., en primer lloc ho va fer la senyora Rosa Martí, referint-se a la Junta de Sanejament, que és un dels mitjans importants per incidir en la política mediambiental, i el senyor Madueño, i també vostè, senyor Gimeno, han incidit que a través de la Junta de Residus és on es pot incidir realment a fer una política mediambiental eficaç.

Per tant, analitzem-la conjuntament, i aleshores veurem que el pressupost del Departament de Medi Ambient, juntament amb els organismes autònoms, és de 47.728 milions de pessetes. I això són números reals, perquè estem a punt d'aprovar-los en aquesta Cambra i, per tant, seran les xifres que haurem de..., durant un any, els diputats que segueixin, doncs, hauran d'analitzar, hauran —en tot cas, si el Govern repeteix— de continuar en aquesta línia. I vostès seran els primers a demanar control a través de la Cambra de l'execució d'aquest pressupost.

Com es distribueixen aquests 47.728 milions? El pressupost directe del Departament per al 1992 és realment 11.674 milions. És superior en un 46,9% al de l'any passat. I dic això perquè el pressupost total de l'any passat eren 7.942 milions més 4.234 milions que vam aprovar en un crèdit extraordinari, i que es va aprovar un cop aprovat el decret..., publicat el decret en què es creava la Conselleria de Medi Ambient.

Per tant, cal veure com ha funcionat fins ara, del mes de març fins ara, la Conselleria de Medi Ambient, de quins diners ha disposat, i que, per tant, a partir d'aquest moment l'augmentem, la mateixa Conselleria —ja no parlo ara en aquest moment dels organismes autònoms—, en un 46,9 %.

Però com es desenvolupa, aquest pressupost? Realment els programes que tenim plantejats a través d'aquests pressupostos en la Conselleria de Medi Ambient responen o no responen als objectius que hi ha marcats? Analitzem-los detalladament, els cinc programes que consten als pressupostos de la Conselleria de Medi Ambient: Programa de mesures preventives i bases per a actuacions en la protecció ambiental, Programa d'actuacions en espais naturals protegits, Programa de neteja sobre abocaments incontrolats, Infraestructures de tractaments de residus, Gestió de tractament de residus.

No entraré en el detallat, a detallar cada una de les direccions generals, sinó com incideixen aquestes direccions generals en aquests programes, que jo crec que és la manera

d'analitzar si la política mediambiental del Govern de la Generalitat és l'adient o no.

En el Programa de mesures preventives i bases per a actuacions en la protecció ambiental es destinen 5.455 milions de pessetes; el 41% es destina a inversions, 2.240 milions de pessetes. Aquest programa inclou totes les actuacions de prevenció i protecció que desenvolupen les diferents direccions generals del Departament, en relació amb el control de la qualitat ambiental, la potenciació de la investigació, l'aplicació de tecnologies netes i els ecoproductes als quals s'ha referit el senyor Madueño.

Realment són 10 milions, senyor Madueño, els que estan pressupostats; el que sí que succeeix és que jo crec que hi ha d'haver una corresponsabilització del Govern de la Generalitat amb totes les administracions actuants, com vostè ha dit, certament, però també és cert que l'Administració de l'Estat, el Govern de l'Estat, ha de ser corresponsable, també, amb el Govern de la Generalitat, en el que fa referència concretament, d'una manera especial, a la promoció dels ecoproductes, com ho és també la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, els 10 milions de pessetes, xifra suficient si realment, un cop oberta la partida, significa que l'Estat serà sensible també a aquest programa que té el Govern de la Generalitat.

Permetin que em refereixi, dintre d'aquest primer programa, a la Direcció General del Medi Físic, a la qual el senyor Gimeno ha fet una mica de broma, perquè ens ha dit: «Escolti'm, més valdria no fer-la, perquè si hem de dedicar només sis milions a totes les infraestructures..., significa fer laboratoris, i després només apliquen sis milions, que són els productes que utilitzem en aquests laboratoris, no val la pena crear-los». Senyor Gimeno, perdoni que ara sigui el Grup de Convergència i Unió, el Govern de Convergència i Unió, qui s'anticipi a vostè en matèria mediambiental: ens la demanaria l'any que ve, vostè, si és que repeteix de diputat, i ho celebràrem. Per què ens ho demanaria? Perquè l'objectiu d'aquesta Direcció General del Medi Físic és l'avaluació de l'impacte ambiental en matèries, substàncies i formes d'energia. Vostè ho ha reclamat moltes vegades, això. Disposar de coneixements suficients sobre les condicions fisiogràfiques; disposar de coneixements suficients sobre les condicions meteorològiques i climàtiques de Catalunya per tal de prevenir efectes de la dispersió de la contaminació atmosfèrica: realment són objectius importantíssims. Si no ho creiem en aquest moment, aquesta Direcció General, com la podem desenvolupar en anys successius? Aquestes matèries són necessàries. I d'aquesta manera és una partida minsa, certament, però el que és important és que estem fixant uns criteris de cara al futur en política mediambiental, dintre d'aquests objectius que li he estat ressaltant.

En el segon programa, d'actuacions en espais naturals protegits, responen als objectius que els deia abans, es destinen 1.024 milions de pessetes. Això, en general..., és competència de la Direcció General del Patrimoni Natural. Vostès s'hi han referit d'una manera especial. Jo crec que aquest programa, amb aquests diners... No són les partides analitzades una a una; miri-les conjuntament: 1.024 milions, 702 d'inversió real. Són molts cèntims. És una inversió important, és un esforç important per a aquesta Direcció General de Patrimoni Natural.

Quins programes té? Només, molt concret: preservació de les àrees oficials, indrets i espais fluvials; desplaçament i exe-

cució del Pla d'Espais d'Interès Natural; gestió del Pla Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa; protecció dels ecosistemes fluvials; restauració dels espais afectats per contaminacions difuses; control de contaminació i millora de la qualitat ambiental de les aigües marines i les platges.

Deixi'm fer una referència solament de passada al que ha dit vostè, senyor Gimeno, sobre el PEIN. Vostè ha dit: «Escolti'm, generalment, quan escolto els tècnics de la Conselleria, realment veig que s'està aplicant». Hi ha una concepció, certament: no s'ha aprovat un pla, s'està aplicant una política d'aquest Pla. Això ens traeix, a vegades, les ideologies diferents entre la planificació i la no-planificació. De totes maneres, sí que li he de dir, senyor Gimeno, que l'aprovació d'aquest Pla, d'aquest PEIN, d'aquest Pla d'Espais d'Interès Natural, comporta una sèrie de complicacions importants al teixit social català. A la nostra ciutadania, jo crec que és obra de bon govern no crear conflictes en temes que afecten un sector tan ampli de la nostra població. I en aquest moment jo estic convençut que en un termini molt mínim aquest pla especial d'espais naturals aleshores estarà aprovat. I vostè s'ha referit a unes declaracions del senyor Ramon Folch que, concretament, vostè m'ensenyava; però vostè no va llegir el dia següent que ho havia desmentit. És clar, si llegeix només la primera part... Ens ha de llegir la segona. I ho va desmentir; això, ho va desmentir.

El tercer programa fa referència al Programa de neteja sobre abocaments incontrolats. És l'establiment d'unes infraestructures de tractament i d'eliminació dels residus d'origen no industrial, que ha de comportar al mateix temps la millora territorial, mitjançant el sanejament de zones d'abocament incontrolat. En aquest programa, dotat amb un total de 729 milions de pessetes, hi ha un 75% d'inversió directa.

El Programa d'infraestructures de residus té com a objectiu assolir una xarxa d'infraestructures que asseguri el tractament controlat i ambientalment adient dels residus sòlids no industrials afavorint-ne la recuperació, el reciclatge, i potenciant, senyor Madueño, les infraestructures al llarg del territori per tal que s'abasti la totalitat dels municipis; és un programa que està dotat amb 3.536 milions de pessetes.

Tant el senyor Madueño com el senyor Gimeno s'han referit a la necessitat de col·laboració entre l'Administració de la Generalitat i les administracions actuant amb administracions locals d'una manera determinant, també —entenent ajuntaments, consells comarcals. Jo crec que en aquest sentit ens podem sentir totalment satisfets de l'avanç que s'ha produït. Sempre es pot arribar més lluny, però l'avanç que s'ha produït en aquest terreny és molt i molt important. Els ajuts a corporacions locals, consells comarcals —els faig la xifra total; si volen els informes, els el facilitaria a través de les direccions generals—, és de 2.267 milions de pessetes: hi ha un increment del 82,7% amb referència al que hi havia fins ara pressupostat als Pressupostos generals del Govern de la Generalitat.

Jo crec que és un esforç importantíssim i que va en la línia d'un consens ampli que en matèries de sanejament i en matèria hidràulica hi ha hagut en els últims anys en aquest Parlament. I això és el compliment de molts esforços de molts diputats, però sobretot de determinats consellers i que estan avui presents aquí, que és el de Política Territorial i el de Medi Ambient, que han aconseguit, a través dels esforços de buscar..., consensuar, malgrat tenir una majoria absoluta en el Parlament, uns proble-

mes molt concrets, com són el dels residus, els que són del medi ambient en matèria d'aigües i el que és, també, infraestructures hidràuliques.

I dic això perquè després sortiran, en el tema del sanejament, algunes opinions que s'han manifestat de manera un xic anònima, que des del Parlament s'està impulsant una política d'augment, d'increment de taxes, com si això fos una obra independent del Govern de la Generalitat, del que realment hem aprovat en aquesta Cambra. Amb això només vull dir que felicito aquests grups parlamentaris que han intervingut corresponent-sabilitzant-se, sabent que aquesta responsabilitat davant de la ciutadania en matèries tan importants necessitava un consens i el vam assolir. Va ser un esforç important, i jo crec que ara és el moment, a més, de treure'n un profit davant de la nostra ciutadania.

Resta solament el cinquè programa, que és la gestió de tractament de residus, que són 939 milions de pessetes i que té com a objectiu els ajuts dels ajuntaments i els ens locals als quals feia referència, però aquests en matèria de recollida, transport i tècniques de tractament de residus sòlids urbans.

Jo crec que aquestes són les línies fonamentals, aquests són els programes de la Conselleria de Medi Ambient que resolen, pràcticament, els objectius. Sempre millorables, senyor Madueño, certament... Jo estic convençut que el Govern de la Generalitat no està prou satisfet encara de la política mediambiental que en aquest moment pot realitzar, però que és un pas importantíssim i que això significa d'alguna manera tirar endavant allò que tots plegats sempre hem desitjat per al nostre país, això és indubtable, i no es pot, per tant, menysprear. I no ho han fet vostès, però cal també que a la nostra ciutadania des d'aquesta tribuna se'ls digui.

Pel que fa referència a la Junta de Residus, jo crec que l'import del pressupost de la Junta de Residus no és minso, com s'ha dit des d'aquesta tribuna, sinó que és molt i molt important. Són 17.012 milions de pessetes; representa un increment de gairebé el 20% en relació amb l'any passat. Quin és l'objectiu prioritari en matèria de residus? Doncs —si em permeten—, es tracta en primer lloc de reduir els mateixos residus. Aquest és el més important, la fita més important que es proposa el Departament de Medi Ambient: reduir els residus. I, certament, senyor Madueño, després tractar-los. No es pot defugir el tractament, certament. I els pressupostos no defugen, de cap manera, el tractament.

Els tres programes que té la Junta de Residus són el Programa de mesures preventives i bases per a actuacions de la protecció ambiental —s'hi dedica la major part: 1.874 milions de pessetes—, el Programa d'actuacions de neteja sobre abocaments incontrolats, importantíssim —s'hi dediquen 1.358 milions de pessetes—, i programes de gestió i tractament de residus finals —943 milions de pessetes. Per tant, o sigui, una gran actuació per a la prevenció, per reduir aquests residus i el tractament subsegüent.

Totalment d'acord amb el seu objectiu de col·laboració amb l'Administració local; totalment d'acord. Al nostre país no es podria arribar a una entesa si no fos d'aquesta manera. Cal ajudar els ajuntaments, també cal ajudar les empreses. Certament. El que succeeix és que no tothom a vegades està d'acord a l'Estat espanyol en aquest sentit, perquè si s'hagués acceptat als Pressupostos Generals de l'Estat que totes les inversions per re-

duir els residus de les empreses fossin despesa en lloc d'inversió, les inversions..., o sigui, s'hauria, per part de l'empresa, actuat d'una manera molt més forta del que es farà ara. Malgrat això —que no s'ha acceptat a Madrid—, des del Govern de la Generalitat nosaltres impulsem aquest acord amb les empreses i amb els ajuntaments per tal de fer un tractament de residus que sigui eficaç. Que aquesta política no es veurà solament en un any, certament. O sigui, seria absurd pretendre que en un any es canviïn les coses, com no es poden canviar en aquests últims anys. Això ho veurem, segurament, en quatre o cinc anys, serà aleshores quan veurem... De totes maneres hi hauran factors que ens demostraran si anem pel bon camí o no; creiem que nosaltres en aquest moment hem encertat el camí adequat, en el que fa referència als residus sòlids urbans.

Per acabar, senyor President, ens queda la Junta de Sanejament. La Junta de Sanejament ha estat criticada al llarg dels últims anys, i aquest any no podia ser menys, també ha estat criticada. És lògic, és el *ritornello*, que diria el President, dels Pressupostos: Junta de Sanejament. Escolti'm: no ben bé. Per un costat ens diuen «manquen recursos», per l'altre ens diuen «no augmentin el cànon». Bé, escolti i què hem de fer amb la Junta de Sanejament, d'on vénen els recursos?

Jo crec que el Govern de Convergència i Unió, i concretament el Grup de Convergència i Unió, ha fet un esforç importantíssim, amb l'esmena que va introduir en Comissió, reduint el tipus d'increment en la Junta de Sanejament, en el cànon de la Junta de Sanejament. En aquest sentit, jo crec —i per explicar-ho una mica, perquè diu que no es fa prou, no s'explica prou com es fan les coses—, hem de dir que, mantenint els objectius —està clar— que té la Junta de Sanejament, i que a més a més han estat consensuats en aquesta Cambra per tots els grups polítics —afortunadament, perquè és una sort, així ha estat, afortunadament per al poble de Catalunya—, doncs, mantenint aquests objectius, hi ha un increment de la recaptació, important, per a usos industrials mitjançant un augment de fins al 49% en tarifes dels paràmetres de contaminació. Estem parlant de prevenció: qui no contamina no pagarà, qui més contamina més ha de pagar. Perquè si en la Junta de Sanejament no s'actua amb aquest paràmetre arribarà un moment que el que contamina pagarà el mateix que el que no contamina, i això seria un greuge comparatiu. S'ha d'incentivar els nostres ciutadans, les nostres indústries, els nostres pagesos per tal que no contaminin les nostres aigües. Les aigües es produeixen, es depuren i al final s'aboquen netes un altre cop perquè el reciclatge sigui després profitós.

Bé, en aquest sentit s'ha parlat d'un augment important. Jo els diré exactament aquest augment de la recaptació. L'augment de recaptació per l'usuari industrial permet reduir l'increment corresponent a les tarifes domèstiques. Hem incrementat per una part els que contaminen, però hem reduït les domèstiques. Així tenim que la zona A és de 29,78 pessetes metre cúbic; a la zona 11 és de 27,60 pessetes metre cúbic; a la zona 12, 28,38 pessetes metre cúbic; zona 13, 24,06 pessetes metre cúbic; zona 14, 27,25 pessetes metre cúbic. Aquests són els preus. Per tant, ja hi pot haver fulletons més o menys tendenciosos, demagògics, que diguin altres coses. Certament, per a l'usuari, que li va inclòs tot en un rebut, tot el que significa l'aigua pot significar tot plegat un augment. Cert, estem tots d'acord que sigui així, perquè l'aigua és un bé i a més l'hem d'utilitzar de la

manera més racional possible. Per tant, cal... Senyor Sobrequés, si vol jo passo al seu lloc i vostè puja. (*Remor de veus.*)

Aleshores, jo voldria —dit això del cànon— explicar-los una mica, només de passada, el que m'han demanat de més transparència quant a inversió de la Junta de Sanejament. Mirin, la Junta de Sanejament per conques: a la del Muga hi ha prevista una inversió de 1.131 milions de pessetes; al Fluvià, de 669 milions de pessetes; al Ter, de 1.556 milions; a la Tordera, 116 milions; al Besòs, de 6.920 milions —senyora Rosa Martí—; al Maresme, 888 milions; al Llobregat, 7.665 milions; al Foix, 55 milions; a la Bisbal, 421; al Gaià, 55; al Francolí, 696; al Baix Camp, 238; Segre i Ebre, 1.450 milions. Bé, aquesta és una mica la transparència que jo crec que tindrem ocasió..., perquè així van voler-ho en la tramitació de l'últim projecte de llei, ara ja Llei de Reforma de la Junta de Sanejament, a l'article 16, que hi hagués un informe de la Sindicatura de Comptes per tal que analitzessin la Junta de Sanejament. Hi haurà ocasió, per tant, totes les senyores i senyors diputats, d'analitzar com s'han invertit, malgrat que saben que als organismes de gestió estan representats tots els estaments municipals i comarcals.

Acabat aquest tema, senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria dir-los que hi ha un cant a l'esperança, a l'esperança dintre del medi ambient. Jo, senyor Madueño, discrepo del final seu, no del meu. Per què? Perquè si som capaços de defensar una política mediambiental, quant a objectius, conjuntament, compartir-la, vol dir que estem defensant la natura, que estem defensant Catalunya; això vol dir més respecte entre les persones, solidaritat, més respecte amb el nostre medi físic que ens envolta, això vol dir més estimació pel nostre país.

Jo, en acabar aquests dotze anys de diputat i en no tornar-me a presentar, crec que aquesta defensa del Departament de política mediambiental, i coincidir una mica, doncs, amb aquests objectius tots plegats, tota la Cambra, me'n vaig amb la mateixa illusió que com vaig entrar, que era molta; per tant, és saber que aquest Parlament defensarà els interessos del poble català per sobre de tot i que impulsarà sempre l'acció del Govern com millor sàpiga. Doncs, amb aquesta illusió, senyores i senyors diputats, també hem de dir que sentim, però ho hem de fer, oposar-nos a totes les esmenes a la totalitat que s'han presentat al Departament de política mediambiental.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Resta l'última esmena socialista, la 501, sobre deute: té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President.

Com la Presidència bé ha esmentat, aquesta és l'última esmena ja que queda per defensar en aquest Pressupost, i és una esmena de retorn de la secció del deute. El deute, d'alguna manera, en aquests moments no és més que un element residual del Pressupost, en tant que el deute ve conformat pel conjunt de polítiques que el Consell Executiu ha definit, per les possibilitats de finançament i, sobretot, pel malbaratament de les despeses, tal com hem anat definint en les diferents intervencions. Per tant, no té massa sentit que m'estingui en la defensa; podria fer meus en aquest moment tots els torns que han fet els diputats de l'oposició en relació amb les diferents esmenes que s'han fet, tant a l'articulat com a la totalitat, per dir que això és d'alguna manera el resultat de la política que defineix el Con-

sell Executiu, una política que ens porta cada cop a endeutar-nos més, però sobretot l'endeutament en si mateix no seria dolent, sinó, segurament, endeutar-nos d'una forma innecessària.

Per tant, amb això donaria per defensada aquesta esmena, però també voldria acabar amb un altre cant a l'esperança. No solament el del senyor Martí, que ell ha fet un cant a l'esperança sobre el medi ambient; jo diria que també podríem fer un cant a l'esperança en general, sobre la gestió econòmica de la Generalitat i sobre la gestió del Govern de la Generalitat: el cant de l'esperança ben segur ens el proporcionarà a tots el canvi que necessàriament s'ha de produir dintre dels propers mesos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer.

I ara acabarem com vam començar, amb el senyor Escudé: té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El nostre Grup... —serà una intervenció purament tècnica—, el nostre Grup, senyor President, senyores i senyors diputats... Quan el senyor Carnicer va fer el torn a favor d'unes esmenes de retorn del Departament d'Economia i Finances va anunciar unes agrupacions d'esmenes; ja que el senyor Martí Carnicer, i com és lògic, va dedicar el 90% de la seva intervenció per justificar el retorn del pressupost del Departament d'Economia i Finances..., el va dedicar a parlar del deute, del dèficit, aquests temes que tant el preocupen i que a nosaltres també ens preocupen, nosaltres vam entendre —almenys jo vaig entendre— que ja hi agrupava aquesta esmena que ara ha defensat, i per això al nostre company el senyor Mur, quan va fer el torn en contra d'aquesta esmena, li vaig indicar que fes la rèplica en aquesta qüestió del deute, i la va fer.

Per tant, el torn en contra, senyor Martí Carnicer, ja estava fet. En tot cas, en aquest moment em sembla que seria superflu fer-lo, perquè ja hem aprovat el text articulat, on apareixen les autoritzacions per a realitzar totes aquestes operacions d'endeutament, tant a la Generalitat en sentit estricte com en els organismes autònoms, estan aprovats els estats de despeses de tots els organismes dependents de la Generalitat i els departaments de la Generalitat, on com a base i suport parcial dels capítols corresponents hi ha previst aquest endeutament, i seria una incoherència total que nosaltres no voldrem pas realitzar, ara, acceptar el retorn d'una secció que és purament tècnica, que és on es reflecteix el pagament dels interessos i el retorn de les amortitzacions de tota aquesta mecànica de deute que a hores d'ara ja està autoritzada. I, per tant, doncs, aquesta és la nostra darrera intervenció i no farem altra valoració de caràcter polític perquè, per altra banda, uns i els altres l'hem fet, i, com bé ha dit tothom que ha intervingut, cadascú exposarà les seves alternatives i el poble sobirà decidirà.

Moltes gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Procedirem a les votacions. Com que totes les esmenes a la totalitat són de retorn i estan interposades pels mateixos grups, votarem conjuntament les esmenes a la totalitat de l'estat de despeses del Departament de Comerç, Consum i Turisme, del Departament de Benestar Social i del Departament de Medi Ambient, o sigui les esmenes de la 467 a la 502.

Es voten aquestes esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota el text del Dictamen d'aquests estats de despeses.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests estats de despeses han quedat aprovats per 56 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació, si no hi tenen inconvenient, votarem l'exposició de motius, el títol i els títols i l'article primer, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests particulars han quedat aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Ara hi cap explicació de vot, algun grup...? (Pausa.) Tots els grups hi renuncien.

Modificació de l'ordre del dia

Bé, aquesta Presidència proposa, i demana l'assentiment, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia que ha estat sol·licitada per una cinquena part dels membres de la Cambra i per dos grups parlamentaris: l'addició de tres nous punts a l'ordre del dia. Un seria debat i votació del Projecte de Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves i les esmenes reservades per defensar en el Ple, l'altre seria el debat i votació de la Proposta de Modificació de l'Article 16.Tercer del Reglament i l'altre seria la presa en consideració de la Proposició de Llei de Dissolució del Matrimoni, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

He d'advertir, he d'advertir, que per a l'aprovació de la modificació de l'article 16, punt tercer, del Reglament és necessari el vot favorable de la majoria absoluta, per ser aprovada, i aquesta votació tindrà lloc no abans de les set de la tarda.

Estem d'acord amb aquesta modificació de l'ordre del dia?

(L'I. Sr. Escudé demana per parlar i el M. H. Sr. President li dóna la paraula.)

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Totalment d'acord, almenys per part del nostre Grup, però voldríem saber, si fos possible, l'ordre en què es sustanciaren aquestes noves incorporacions i si...

El Sr. PRESIDENT: La intenció de la Presidència és tramitar aquests tres punts a continuació de les mocions. De manera que ara passaríem al que era l'ordre del dia ordinari, acabariem els dos punts que queden, que són el 20 i el 21, i després tramitaríem aquests tres punts.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aleshores, en aquests tres punts, el nostre Grup..., i crec que algun altre grup també hi estaria interessat, que el punt referit al Projecte de Llei d'Instal·lacions Juvenils i Infantils pogués ser el darrer dels tres.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient per part de la Presidència. Cap grup...? (Pausa.) Perfectament. Doncs, així es farà. Moltes gràcies.

Passem al punt 20, Moció subsegüent a la interpe·llació sobre la Policia, presentada pel Diputat il·lustre senyor Josep Carod-Rovira, que té la paraula per presentar la Moció. *(Pausa.)* Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Policia

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, presentem, com a Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Moció subsegüent a la interpe·llació que sobre el tema de policia vam fer present en aquesta Cambra fa just molt pocs dies.

És aquest, el tema de policia, l'actitud del Govern de Catalunya davant les competències de policia, en definitiva davant la seguretat del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, és aquest un tema que en diverses ocasions el nostre Grup, primer, la nostra Agrupació Parlamentària, després —per mals fets de la història—, va tenir oportunitat de presentar en aquesta mateixa Cambra. El tema de policia és un dels aspectes clau, al nostre entendre, que configura el que és la voluntat real d'autonomia política per part del nostre Govern, i la voluntat real d'autonomia política per part del Govern de l'Estat.

Hem de dir que fins ara, almenys durant aquests onze primers anys d'autonomia política després del règim de dictadura franquista, no ha ocupat el tema de policia el lloc destacat, no només aquest lloc que per la voluntat política i pel nivell real d'autonomia política li comportaria haver ocupat, sinó sobretot el lloc tan destacat que han ocupat altres prioritats del Govern de Catalunya. Ens estem referint molt concretament a aquell lloc de privilegi que han ocupat la potenciació dels mitjans de comunicació àudio-visuals —i estem parlant concretament dels canals de televisió pública, de les emissores de la ràdio pública—, lloc de privilegi al qual nosaltres fem costat, al qual nosaltres donem el nostre suport; però no menys important que aquesta potenciació del sector públic àudio-visual, en aquest cas, és al nostre entendre les competències reals que el Govern de Catalunya pugui tenir en matèria de policia.

És cert que la proposta que nosaltres presentem avui no és per part nostra una proposta nova: de fet és potser la proposta més vella de totes, és ja una proposta antiga, la proposta de l'any 31, aquella proposta política que constava en l'Estatut d'Autonomia votat pel poble de Catalunya el 2 d'agost del 31 i aprovat més tard per les Corts Espanyoles, el setembre del 32; és aquella proposta que deia que en matèria d'ordre públic —en matèria de «seguretat ciutadana», diríem potser avui, amb un terme menys militarista o menys dictatorial— corresponien aquestes competències exclusivament, plenament, sense reserves de cap mena, al Govern de Catalunya.

El cert és que fins ara ens hem trobat pràcticament sols, defensant en aquesta Cambra un exercici del poder real de la Generalitat en aquest àmbit concret; ens hem trobat, això sí, amb bones paraules i amb discursos florits per part d'algun altre grup i, de manera particular, per part del Grup i la coalició que dona fins ara suport a la majoria governamental. No és pas, doncs, una proposta nova, no diem des d'Esquerra Republicana res que no hàgim dit no ja des de l'any 80, sinó des de l'any 31 i des de l'any 32: que, a Catalunya, el Govern ha de ser a tots

els nivells el Govern de Catalunya; que la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya ha de ser una competència fonamental del Govern de Catalunya i no pas de cap altre govern; que el Govern de Catalunya no pot situar-se al marge d'aquests prop de 17.000 homes i dones dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, i situar-se al marge no vol dir no només no tenir informació de què fan, sinó no saber exactament què fer-ne, d'aquests 17.000 homes i dones dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat.

Renunciar a l'exercici d'aquesta competència és, per a nosaltres, renunciar a una de les dues pedres de toc fonamentals de l'exercici de l'autonomia política. L'ordre públic va ser defensat, doncs, pel President Macià, pel President Companys; les competències d'ordre públic sota el control de la Generalitat van permetre que l'alçament, la rebel·lió feixista del 19 de juliol del 36, fos vençuda pel Govern legítim del nostre país gràcies, justament, a tenir la Guàrdia Civil sota el control de la Generalitat —entre altres aspectes, certament— i, per tant, és aquest un fenomen de llarga tradició; el va defensar a l'exili el President Irla, el va defensar a l'exili i en la pre-normalitat el President Tarradellas.

Fa poques setmanes vèiem com la nostra veu —gairebé menhir solitari en aquest tema a aquesta Cambra— era reforçada per una veu de prestigi, avalada pels vots, com era la veu de l'il·lustríssim senyor Joaquim Nadal; deia el President de la Federació de Municipis de Catalunya que a Catalunya era el Govern de Catalunya qui havia de tenir sota el seu comandament totes i cadascuna de les forces d'ordre públic, no només els Mossos d'Esquadra, no només la policia local, sinó també la Guàrdia Civil i el cos de policia dita «nacional» —ja saben que el nom no fa la cosa i, per tant, ara no ens entretindrem en detalls de caràcter filològic. Aquesta actitud valenta, ferma, decidida, racional, clara, a la qual nosaltres modestament ens afegim, venia pocs dies després reblada per una afirmació, també claríssima, per part del primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, quan afirmava, amb aquella altura de mires política que el caracteritza, que el seu partit, i ell com a primer secretari, estava plenament obert a una perspectiva d'aquesta naturalesa. Nosaltres afegim, modestament, la nostra veu a la veu dels dirigents més destacats del primer partit de l'oposició.

Entenem que pot ser aquest un bell inici de la federalització política, un bell inici no a partir de discursos florits, sinó a partir del poder polític real de què significa federar poder. Volem o no volem poder polític per al Govern de Catalunya? Si volem aquest govern polític, el control absolut per part del govern democràtic de la Generalitat sobre les forces d'ordre públic hi ha de ser.

No ens sembla malament que comencem federalitzant per l'àmbit policíac. És aquesta, doncs, una proposta, una vella proposta per començar; nosaltres que som només federalistes europeus, que volem federar els pobles a nivell d'Europa, ja ens sembla bé de començar federalitzant el poder polític en un terreny com aquest.

És, doncs, una proposta que ha de satisfer els federalistes d'aquesta Cambra, els confederalistes —que sembla que també són nombrosos, tant si pertanyen a la tradició humanista com si no, que sembla que n'hi ha més a la banda dels dits «humanistes»— i que, lògicament, ha de satisfer també la majoria autonomista de la Cambra, perquè no hi ha autonomia política real si

no es té el control democràtic de les forces d'ordre públic sobre el territori del propi país. Ho hem dit mil vegades! Què governa, el Conseller de Governació? És això, el poder polític; la resta són floritures, senyores i senyors diputats!

La nostra actitud, la nostra posició, s'ha vist últimament reforçada, a més, per declaracions del President de la Generalitat, quan invocava el fet que era el Govern de Catalunya qui havia, efectivament, de governar a Catalunya; que era el Govern de la Generalitat qui no podia, per més temps, situar-se al marge d'aquest control efectiu sobre el conjunt de cossos i forces de seguretat, tant de l'Estat com de la mateixa Generalitat, és a dir la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra i la coordinació de les policies locals. No som, doncs, nosaltres qui hem variat el discurs, sinó que som nosaltres qui, amb joia, escoltem nous discursos que s'afegeixen al discurs nostre inicial.

I aquests són els dos punts de la nostra Moció: un punt primer, en el qual es fa referència al fet que sigui el Govern de la Generalitat qui ja de manera immediata, tan aviat com sigui possible, pugui assumir a partir dels mecanismes legals pertinents la plenitud de les competències de trànsit. Vostè saben que l'Ertzainza al País Basc té aquestes competències, i que el valor emblemàtic, el valor simbòlic de veure la pròpia policia per les carreteres i autopistes del país confereix un caràcter singular a aquesta proposta.

En segon lloc, el segon punt de la nostra Moció fa una referència explícita al fet que sigui la Generalitat qui finalment, per delegació, pels mecanismes previstos en el marc institucional actual, pugui assumir —i acabo, senyor President i senyores i senyors diputats—, pugui assumir la plenitud de competències d'ordre públic en el propi territori. Assumir-ne la plenitud no vol dir només —com fins ara— manar tan sols els Mossos d'Esquadra o pensar a coordinar eficaçment la policia local, vol dir manar també de la Generalitat estant la Guàrdia Civil i la Policia Nacional.

És aquesta una reivindicació que faria feliç la gent d'Esquerra Republicana dels anys 30; que faria feliços els diputats socialistes dels anys 30, aquells diputats de la Unió Socialista de Catalunya que amb tant de goig collaboraren amb nosaltres al Govern; més tard, els diputats comunistes, el Partit Socialista Unificat... És, doncs, una moció que simplement retorna a l'autonomia de la Generalitat de Catalunya aquell nivell de poder polític real de què ara no disposa.

És amb aquesta voluntat que nosaltres estem convençuts que no hi haurà en aquesta Cambra ni un sol vot en contra, perquè no hi haurà en aquesta Cambra ni un sol vot que s'oposi a l'autonomia política de Catalunya. Tothom té ara, doncs, l'oportunitat ideal, el marc adequat, perquè —hi insisteixo— més enllà dels discursos autonomistes o federalistes comencem pel primer, i el control democràtic de les forces d'ordre públic és el primer.

Nosaltres volem acabar aquesta intervenció —i lamentant que no hi hagi aquí el Conseller de Governació— expressant-li el nostre respecte institucional, el nostre afecte personal. I, simplement, amb la voluntat que es vagi ja familiaritzant amb l'entorn, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya —modesta quant als recursos econòmics, però generosa amb la seva voluntat política— fa com a final de legislatura un obsequi a l'honorable Conseller de Governació, obsequi a més a més d'un mínim valor històric com és aquest: que el se-

nyor Conseller de Governació es comenci a familiaritzar amb el medi, és a dir es comenci a familiaritzar amb allò que significa manar la Guàrdia Civil. Aquest és, doncs, el tricorní que Esquerra Republicana obsequia al senyor Conseller de Governació amb una voluntat: que el que avui votem aquí —si ho votem afirmativament—, tots els qui som aquí sapiguem a què ens hem compromès davant d'aquest Parlament i a què ens hem compromès davant del poble de Catalunya: a manar nosaltres a casa nostra. Tothom sabrà què vota: els qui hi voten a favor, quin model volen, i els qui no, a què renunciïn.

En la seva absència, deixem el tricorní en el lloc adequat, que és l'escó buit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira.

Com que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció, es passa directament a la intervenció dels grups. (*Remor de veus.*) Pel Grup parlamentari Mixt? (*Pausa.*)

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, pel Grup parlamentari Mixt, el senyor Pere Ayguadé.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pere Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Donada l'hora, intentaré ser molt breu. Les últimes paraules del senyor Carod han estat prou expressives i, evidentment, ningú del Grup Mixt es posicionarà en contra de la Moció, entre altres coses perquè sabem exactament on volem estar. I sabem, amb les paraules il·lustres de molts dels nostres presidents, i evidentment del President Tarradellas, que un país, sense que disposi i governi sobre les forces d'ordre, sobre la força, en aquest cas, que ha de defensar els interessos civils, no té el real poder.

I, finalment, valdria la pena votar afirmativament aquesta Moció perquè estem convençuts que, junt amb totes les forces d'ordre governades pel Govern de la Generalitat, el conjunt de la ciutadania es trobarà més identificada que el que es pot trobar ara amb aquestes forces, que hi ha una vertadera distorsió.

I, finalment, dir que encara que només fos per veure el senyor Gomis amb el tricorní passant revista, valdria la pena. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, per fixar posició, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per indicar que el nostre Grup votarà gairebé la totalitat del text de la Moció. Dic «gairebé la totalitat», perquè ens agradaria molt poder votar separatament una frase del primer punt de la Moció. Diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern català a dur a terme, en el transcurs d'aquesta legislatura, els tràmits corresponents per tal d'obtenir la transferència». Ens agradaria molt poder votar aquest primer punt sense el text que hi ha entre les comes. És a dir, el compromís de fer-ho en el transcurs d'aquesta legislatura pot ser un compromís relativament estèril; per tant, ens agradaria que el proponent suggerís també la possibilitat de suprimir, a l'hora de la votació, aquest text que està entre les comes.

És una moció que va en el camí d'aprofundir en l'autogovern que tantes vegades ha proposat el Grup d'Iniciativa per Catalunya; grup que ha recordat sempre la necessitat d'anar cap a la província única i, consegüentment, d'anar cap a l'alliberament d'un seguit de càrrecs i de subcàrrecs —entre ells els governadors civils—; un grup que en el Parlament dels Diputats, al

Parlament de Madrid, ha votat negativament la Llei Orgànica dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, precisament pel caràcter amb què limitava el sentit de les policies autonòmiques, i que accepta com a element interessant d'aquesta proposta el caràcter gradual que té. No es proposa una revolució en quatre dies, sinó que d'una manera gradual, possibilista, amb tots els pactes que calgui, sigui possible que l'autogovern es manifesti, també, com ja ens indicaven els nostres autonomistes des de fa molts anys —des de les commemorades Bases de Manresa—, que la força de l'autonomia, la força de l'autogovern resideix també en el control de totes les forces de seguretat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Socialista, i per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President.

La posició del Grup Socialista entorn del poder polític de Catalunya i entorn del que representa per a Catalunya el control de les forces de seguretat, l'ha explicat molt millor del que jo podria fer-ho el senyor Carod-Rovira quan ha fet esment de les paraules del meu company de Grup, en Joaquim Nadal, i del President del meu Grup Parlamentari, Raimon Obiols. Per tant, sobre aquesta qüestió, cap dubte.

El que sí que posem en qüestió és l'oportunitat i la possibilitat de votar aquesta Moció, perquè les mocions estan fetes perquè es compleixin i estan fetes perquè les compleixi el Govern en una determinada legislatura. Estem a les acaballes d'aquesta legislatura i estem fent una moció que insta el Govern a fer una cosa que, òbviament, sabem tots que no pot fer, ni tan sols traient la frase que proposa suprimir el senyor Ignasi Riera.

Modificar, fer ús de l'article 150.2 de la Constitució, no és una cosa que es pugui fer ni en un mes, ni en dos mesos, ni en tres mesos. Nosaltres hi estaríem disposats; en qualsevol cas, sabem tots que les proposicions no de llei, així com les mocions, decauen amb la legislatura i, per tant, trobaríem absurd votar una cosa que decau i que sabem d'entrada que no la podem complir. Per tant, feta aquesta precisió, fet aquest aclariment, i insistint una vegada més en quina és la posició del Grup Socialista entorn del contingut del fons d'aquesta Moció, anunciem que no podem votar en contra, lògicament, que no podem votar a favor i, per tant, ens abstindrem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, he de començar aquesta intervenció fent una confidència a tota la Cambra, que és que quan vam substanciar la interpellació, sortint als passadissos, el senyor Carod-Rovira —que ja sap que normalment en aquests temes ens trobem sovint, perquè no fa pas gaires mesos va fer una interpellació similar a aquesta, i que, a més a més, és coincident pràcticament amb el text en un 80%— em va dir: «Què fareu davant d'aquest tema?», i jo li vaig dir: «Mira, tu ja coneixes quin és el nostre plantejament, saps quina és la nostra línia, saps en què estem treballant; per tant, si t'ajustes, si el Grup Parlamentari, si l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana s'ajusta en la presentació de la Moció a la línia

que en aquests moments té el Govern de la Generalitat, doncs, aquesta Moció pot tirar endavant».

I, bé, efectivament, el senyor Carod-Rovira va ser aplicat i va ajustar-se tant a les resolucions que ha pres aquest Parlament com a la línia política que ha emprès el Govern de Catalunya, línia política manifestada pel President de la Generalitat i pel Conseller de Governació manta vegada. I, en conseqüència, aquest fet d'avui, simplement, quan ara el senyor Carod-Rovira ens ha fet el plantejament que ens ha fet, avui podem analitzar, amb l'extensió que es planteja aquesta Moció podem analitzar-la com a tal, perquè entre altres coses s'ha fet un camí molt important, s'ha fet un camí molt important, bàsic; i, aquest camí, amb un nord molt clar, i més bé sense variar aquest nord.

El nostre plantejament, senyores i senyors diputats, es caracteritza per ser un plantejament radical, que és molt diferent de ser un plantejament radicalista, en el qual la faramalla implica, doncs, una part important d'aquest plantejament. El nostre és un plantejament radical, que vol dir segur, sòlid, que avança constantment cap a un plantejament molt definit en un futur proper.

Per tant, el que està molt clar és que la Moció que ens planteja avui l'Agrupació d'Esquerra Republicana és una moció que ve..., simplement té una virtut: que ve a ratificar, ve a plantejar aquí davant la Cambra que ratifiquem, que el Parlament de Catalunya ratifiqui l'acció de govern que ha plantejat el Govern de la Generalitat. Per tant, anuncio ja des d'ara la votació favorable d'aquesta Moció —després faré unes observacions, però crec que això ja es pot deduir de les primeres paraules que he fet.

I que quedi clar: el tema de seguretat ciutadana és un tema absolutament prioritari per al Govern de Catalunya. I això no ho diu aquest Diputat aquí; ho va dir, entre altres, i molt prope-rament, ho va dir el President de la Generalitat. El mes de setembre, en el debat de política general, el President de la Generalitat va dir de forma diàfana que el tema de la seguretat ciutadana, el tema de la policia, era un tema prioritari, i va dir: «A Catalunya, qui ha de governar és el Govern de Catalunya». Això el senyor Carod-Rovira deia que ho deia Esquerra Republicana, etcètera; no, el President de la Generalitat, el mes de setembre, va dir textualment aquesta frase, a més a més acompanyada d'una altra que deia que la Generalitat era l'Estat a Catalunya i a conseqüència d'això es produïa aquest fet, que a Catalunya qui havia de governar era el Govern de Catalunya. I això és lògic, entre altres coses, perquè qui té l'obligació de vetllar per la seguretat ciutadana dels ciutadans de Catalunya és el Govern, en darrer terme, el Govern de Catalunya, que és —en darrer terme, també— a qui se li demanaran explicacions. I, en conseqüència, per tant, aquest plantejament és irrenunciable per part de Convergència i Unió.

Què comporta, això? Comporta que és indispensable que des del Govern de Catalunya es pugui impulsar i es pugui potenciar tota una sèrie de plantejaments que vagin en la línia de superar els dèficits existents en matèria de seguretat ciutadana. I, avui per avui, hem de constatar que en aquest llarg camí que abans dèiem hi ha un dèficit molt gran i que ha sigut constant, que ha estat la Junta de Seguretat. Aquest és un dèficit molt gran i ha sigut un element de paràlisi molt important —això ho ha dit el President de la Generalitat, s'ha dit en aquesta Cambra més d'una vegada, això; hi ha una coincidència, jo diria, pràcticament total d'un cantó de la Cambra i d'un altre cantó de la

Cambra. Per què no es resol o no s'ha volgut resoldre o no s'ha intentat resoldre pràcticament fins ara? Aquí hi ha moltes explicacions; però el que és evident és que el paper negatiu que ha jugat fins ara la Junta de Seguretat ha sigut molt gran. La Junta de Seguretat, que té dues funcions, com vostès saben: la de coordinar els cossos de policia existents a Catalunya o que operen a Catalunya, i també desplegar la policia autonòmica, i fins ara l'únic que ha fet la Junta de Seguretat ha estat fiscalitzar la policia autonòmica, en cap moment s'ha fet una coordinació.

És intolerable que el Govern de Catalunya no pugui tenir la informació de la seguretat ciutadana a Catalunya! Això és absolutament intolerable i això ha succeït i, per tant, aquest és un dèficit que no es pot continuar mantenint.

Qualificatiu de la Junta de Seguretat? Que és una «línia Maginot», que és un «instrument de paràlisi i de desprestigi de la Generalitat», han sigut qualificatiu que darrerament s'han sentit. I això per què passa? Passa perquè hi ha un senyor que està davant la Junta de Seguretat que és qui més o menys decideix? En tot cas, passa perquè hi ha aquest senyor, però a aquest senyor algú li dóna instruccions; no volem creure que aquest senyor mana per sobre del Ministre de l'Interior o mana per sobre del Vice-president del Govern de l'Estat, per posar exemples. Lògicament, els còmplices d'aquesta situació no es poden amagar en el silenci.

Ara, des de l'octubre, sembla ser que hi ha un cert moviment a la Junta de Seguretat, però es produeix quan la Junta de Seguretat, concretament, quan aquesta persona, en aquest cas el Governador Civil de Barcelona —que és el co-president—, està encerclat per errors constants; aleshores intenta afliurar una mica. Però el que no volem creure és la ingenuïtat, que això simplement és un problema del Governador Civil de Barcelona; entenem que això respon a una política que ha de ser variada i que també creiem que això s'ha de fer de forma immediata. El model, per entendre'ns, del senyor Cardenal —i no és que hi hagi cap mania persecutòria— és un model esgotat, que ja no pot aguantar més i que la Junta de Seguretat ha de passar a ser un organisme de coordinació, un organisme de coordinació i de traspàs d'informació des d'ara mateix.

El model de policia que va aprovar aquest Parlament l'any 85 és el model que s'està aplicant: un model de coordinació i un model de substitució, un model que el vam aprovar i ratificar, també, fa pocs mesos —el mes d'abril—, amb una moció presentada pel senyor Carod-Rovira, i que —recordin-ho vostès— implica que les funcions pròpies de la policia a Catalunya són les intracomunitàries, les de dins de la Comunitat; les que queden per sobre, les extra i les supracomunitàries, queden en mans dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Aquest plantejament de substitució, evidentment que s'ha d'anar fent —i recordin que en aquests moments ens trobem amb 1.500..., pràcticament 1.500 mossos d'esquadra; fa molt poc temps en teníem només 500 i ara estem a 1.500. Procés de substitució que té dos condicionants: un, el finançament; l'altre, l'element humà.

Finançament, perquè la substitució vol dir que algú ha de pagar i el lògic, el més elemental, és que aquest procés de substitució es faci a base d'amortitzar places de les moltes vacants que hi ha actualment als cossos i forces de seguretat. En aquests cossos..., la Policia Nacional i la Guàrdia Civil vacants que hi ha a Catalunya no s'han de cobrir amb nous agents d'aquests

cossos, sinó que s'han de posar..., han de servir per finançar noves promocions dels Mossos d'Esquadra. Aquest és un procés de substitució que s'assegura des del punt de vista del finançament.

Des del punt de vista humà —i l'altre dia ho deia el Conseller, responent la interpellació que havia fet el Diputat d'Esquerra Republicana—, la població en edat de poder concórrer a promocions de Mossos d'Esquadra és una determinada, no és una altra, i les condicions fins i tot físiques d'aquests agents possibles... Doncs, bé, aquesta potencialitat de la població catalana arriba a poder disposar per any d'unes 350 persones; difícilment es pot seleccionar més d'aquestes 350 persones. Això vol dir que si en aquests moments hi ha, aproximadament, 10.000 agents de la Guàrdia Civil o del Cos Nacional de Policia, necessitem bastants anys per anar produint aquesta substitució, necessitem bastants anys; es pot accelerar més o menys, però es necessiten bastants anys.

Què vol dir, això? Que el model actual és un model transitori, és un model transitori en el qual hauran de conviure diferents nivells de policies, però, això sí, amb un objectiu clar de substitució progressiva. I el que queda també clar és que mentre hi hagi aquest model transitori de diferents policies és absolutament necessari i imprescindible la coordinació. Per això aquest mecanisme, que és la Junta de Seguretat, ha de funcionar a la perfecció; si no, el ciutadà no perdonarà a ningú que les mancances en seguretat ciutadana no siguin resoltes. És un luxe que no es pot permetre, que per qüestions de protagonismes no es resolgui un tema com aquest de la seguretat ciutadana.

Per tant, el que queda clar: aquesta substitució, sí —i s'ha dit moltes vegades, no és avui, no és cap novetat, això—, substitució sí, però resolent aquests camins que dèiem fins ara.

L'altre tema que plantejàvem era el de la dependència funcional. El President de la Generalitat, el dia 29 d'octubre, va demanar formalment, i va fer-ho públic, que els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya —és a dir, Cos Nacional de Policia, Guàrdia Civil— passessin a dependre funcionalment del comanament de la Generalitat de Catalunya. Això es va fer el 29 d'octubre. Per tant, no estem davant d'una novetat en sentit estricte; estem simplement recollint una iniciativa del President de la Generalitat i avui, això sí, això sí que és novetat, el Parlament de Catalunya tindrà ocasió de manifestar-se en aquest punt. I, per tant, donar recolzament a aquesta línia política del Govern de Catalunya.

La dependència funcional podria fer-se de diferents maneres. Hi hauria un primer estadi de dependència funcional que no seria, pròpiament, de dependència, sinó una coordinació funcional que seria que s'entenguessin, que hi hagués una entesa molt clara, i que d'alguna manera els cossos i forces de seguretat de l'Estat respectessin el fet que l'autoritat política, moralment parlant, que ha de decidir a Catalunya és el Govern de la Generalitat, i hi hagués una coincidència d'objectius. Aquesta seria la coordinació funcional.

Ara bé, hi ha un altre estadi possible de dependència funcional, que ja no seria coordinació sinó dependència, que seria el compliment d'ordres, el compliment d'ordres, que aquest altre seria l'estadi al qual també s'hauria d'arribar. I un altre estadi seria el de la gestió, ja, el de la gestió. I vostès han vist a la premsa que sindicats i diversos agents dels cossos de policia no defugen, ni molt menys, el fet de pertànyer a la policia autonò-

mica, als Mossos d'Esquadra, perquè hi ha, realment, molta cosa a millorar en l'actual estructura dels cossos a nivell de Catalunya.

Per tant, tot això necessita una cosa, també, que és voluntat política per arribar a fer una transformació en què sigui possible tot això. S'ha de fer una interpretació de les normatives, s'han d'aplicar amb una dosi important de voluntat política que faci possible que això sigui així. Però el que, com deia al començament, ha de quedar molt clar és que la idea que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el mateix Govern de Catalunya té en aquesta matèria, i en totes les altres, és que a Catalunya qui governa és el Govern de Catalunya, i aquest principi és el que vostès han d'entendre per explicar moltes de les actuacions que en un futur proper tindrà Convergència i Unió. El model actual, el model actual de governador civil, etcètera, és un model que és molt forçat, des del punt de vista..., és el model legítim, però el model autènticament constitucional i democràtic —l'altre també és democràtic—, l'autènticament constitucional és, realment, el model que es basa en una autonomia forta, basada en l'estructuració de la descentralització política en les comunitats autònomes. Això és el que crec que comportaria aquesta dependència funcional.

I el que planteja la Moció, que és el tema de la transferència de trànsit, és un tema en el qual vostès saben que s'està treballant, això ha sortit també en els mitjans de comunicació; s'han d'aplicar unes disposicions constitucionals, previstes als articles 150.2 de la Constitució, a través de la llei orgànica, i això és possible fer-ho així. També, lògicament, es necessita voluntat política. Qui ho ha d'aprovar són les Corts Generals, però això és possible que sigui així, això és desitjable que sigui així.

El que és evident és que a Catalunya, des de les comissaries fins a les carreteres, hi ha d'haver una policia que respongui a les instruccions, als objectius que assenyalin les prioritats que pugui assenyalar el Govern de Catalunya. Això és el que els ciutadans, en darrer terme, han de voler i que volen per a la nostra seguretat ciutadana col·lectiva. Allò altre és ineficàcia, allò altre és descoordinació, allò altre són simplement enrenous.

En aquest sentit, nosaltres votarem, com hem dit, favorablement aquesta Moció amb la voluntat que aquest sigui un punt important, que fixi un plantejament del Parlament de Catalunya, a treballar en els propers temps.

I, recollint l'observació que feia el senyor Riera, seria interessant treure la referència temporal a aquesta legislatura, perquè això limita, en part, l'eficàcia de la Moció —el que deia el senyor Guitart no té base, en tant que una resolució votada és una resolució que existeix, no decau de cap manera, existeix i, per tant, és una orientació cap al Govern de la Generalitat. I, també, mirar que potser en el segon punt, en la referència al tema de substitucions, hi ha algunes redundàncies que podrien ser eliminades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. (*L'I. Sr. Carod-Rovira demana la paraula.*) El senyor Carod-Rovira, per què demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Perquè entenc, senyor President, que han estat fetes algunes propostes d'esmena *in voce* que potser fóra bo que en aquests moments jo m'hi pogués pronunciar, al seu entorn, amb el permís de la Presidència, si s'hi avé.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No seran esmenes *in voce*, sinó que seran rectificacions que fa el proponent de la Moció.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé. Les sàvies paraules del President ens porten, com sempre, pel camí dret.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En el primer punt hi ha una esmena que..., en fi, hi ha una rectificació tècnica que és evident —la plantejava primer el senyor Riera i després el senyor Camp—; per tant, la fem nostra. És a dir, podem —diguem-ne— prescindir de la frase que diuen, «en el transcurs d'aquesta legislatura», perquè és obvi que tot fa pensar, hi ha indicis científics que ho demostren, que s'acaba. Per tant, en podem prescindir.

I, en segon lloc, podríem prescindir també en el punt número 2 de la coma i la frase final de l'apartat segon, del punt segon de la Moció. És a dir, allà on diu aquella frase equívoca «Cos de Policia Nacional» —dic equívoca per allò de «nacional»—, en comptes de coma, posar-hi un punt i deixar-ho aquí. Perquè davant de certs temes més val posar-hi punt i apart. Aleshores, posem aquí un punt i la darrera frase la deixem estar al marge.

Com que aquesta serà, també, la darrera de les intervencions de la nostra Agrupació en aquesta legislatura, voldríem manifestar la nostra satisfacció per aquest acord, al qual sembla, doncs, que s'arriba; demanar disculpes al Grup de la majoria, perquè hem de confessar que fins fa, vaja, pocs minuts no ens havíem adonat que aquest era el model que sempre havia defensat el Grup de la majoria: al llarg d'onze anys ens han portat absolutament enganyats, no ens n'havíem adonat; finalment ho descobrim —més val tard que no pas mai. I, després, tranquil·litzar el senyor Guitart dient que... —senyor Guitart, m'escolta?; gràcies—, dient que no pateixi, que per a tranquil·litzar seva i del seu Grup, a la propera legislatura, el primer dia hàbil nosaltres presentarem un text el qual li permeti, a vostè i al seu Grup, de votar favorablement allò que en aquests moments per qüestions tècniques no ha pogut fer.

Moltes gràcies, doncs, a tots els grups.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Senyor Carod-Rovira, voldria precisar, amb el text a la mà, si el té, què és el que suprimeix?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí. En el punt primer hi ha un...

El Sr. PRESIDENT: No. En el primer queda clar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: I en el segon li quedarà claríssim, senyor President, perquè diu, la penúltima ratlla..., allà on diu «i el Cos Nacional de Policia», punt, i, a partir d'aquí, la resta salta. És a dir, la darrera frase, després de la coma, salta.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. (*Remor de veus.*) Les senyores diputades i senyors diputats creuen necessari que llegeixi la senyora Secretària el text tal com queda? (*Pausa.*) Doncs, molt bé. Doncs se sotmet a votació el text de la Moció.

Els que hi votin a favor?

Els que hi votin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha estat aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem al 21 punt de l'ordre del dia que és la Moció sobre la política general ocupacional, presentada pel Diputat il·lustre senyor Josep Maria Rañé, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpe·lació al Consell Executiu sobre la Política General Ocupacional

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Per al meu bon ús, voldria conèixer quina és la... És que no recordo ara el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: El temps?

El Sr. RAÑÉ: Sí, perquè donada l'extensió de l'últim m'he despistat...

El Sr. PRESIDENT: Té deu minuts.

El Sr. RAÑÉ: No sé si hem modificat o no.

El Sr. PRESIDENT: Deu minuts.

El Sr. RAÑÉ: Bé. Llavors, tenint en compte que per substantiar la Moció només tinc deu minuts, intentaré ser al més breu possible i al més concís, perquè en part ja vam encetar... —deu minuts, sí, deu, deu; esperem que el senyor Sesmió, quan faci la rèplica, sigui aquesta vegada bastant curt, també, i no ha-guem de veure una durada tan important com la d'abans.

El Sr. PRESIDENT: No perdi temps en preàmbuls!

El Sr. RAÑÉ: Bé. Hem de dir que estem parlant d'una mo-ció sobre la política general ocupacional i hem de començar fent una afirmació que tots podrem compartir, perquè és una in-formació constatada amb les dades. La taxa d'atur és baixa i... —a Catalunya—, en rèplica o en contestació o en explicació d'aquest tema, voldria dir que, potser, a l'hora d'explicar aquesta dada, també s'hauria de ser conseqüent en el sentit de dir que la política econòmica que ha desplegat el Govern socia-lista alguna cosa hi tindrà a veure, alguna cosa. Però malgrat això hem de fer una segona afirmació: la taxa d'atur és baixa, però el nombre d'aturats no ho és. El nombre d'aturats a Cata-lunya és un nombre molt important, i si ens podem sentir satis-fets d'una taxa baixa, mai els socialistes ens considerem satisfets mentre hi hagi un home o una dona en atur. I crec que aquest és un tema que vostès, tampoc, m'ho imagino —vull ima-ginar-m'ho—, que vostès tampoc se sentiran mai satisfets mentre hi hagi una dona o un home a l'atur.

Per tant, és necessari seguir insistint en la idea que hi ha d'haver una política general ocupacional, no tan sols pensada per a aquells que ja tenen un lloc de treball, per a aquells que ja gaudeixen d'aquest avantatge, sinó que hem de pensar en quins col·lectius importants numèricament i, a més a més, situacional-ment estan més afectats per això. I, en aquest sentit, les dades tornen a donar-nos una radiografia molt exacta de quins són els col·lectius que haurien de ser els receptors d'una política ocupa-cional; fonamentalment els aturats. Els aturats de Catalunya, que a mi ja em sembla bé aquesta afirmació que fa a vegades el Conseller, o almenys reiteradament fa el Conseller, dient: «Els aturats de Catalunya són els aturats que estan a l'oficina d'ocu-pació de l'INEM». Bé, donat el decurs que tenia aquest debat, potser aquestes afirmacions em recorden el descobriment del benemèrit Cos que va tenir algun ministre, que quan va arribar al Govern va descobrir el benemèrit Cos; doncs a mi em sembla que l'afirmació del Conseller és quasi com la mateixa troballa: fins ara no s'havia atrevit a dir amb tanta claredat, no s'havia descobert amb tanta claredat, que els aturats a Catalunya són els aturats de l'INEM. Però no són aturats genèrics, són majorità-riament dones. Són, d'una manera molt important, encara, els joves —i les dones joves per antonomàsia. És el 25% dels aturats —no taxa del 25%, sinó el 25%—, una quarta part dels aturats són menors de 25 anys i són persones que no tenen qualificació.

Des d'aquesta perspectiva sembla lògic un intent de fer pro-poses, que haurien de ser propostes de govern que després ens diuen que no les veuen. Intentarem fer propostes. Fem propos-tes perquè el Govern, en el termini màxim de tres mesos —per-què aquesta Moció fixa, si més no, el temps en el qual el

Govern encara estarà en plenitud; després entrarem en un go-vern en funcions, però mentre el Govern està en plenitud, és a dir, en el termini de tres mesos—, pugui endegar un conjunt d'accions a fi i efecte de poder generar una política ocupacional molt més positiva de la que fins ara hem vist.

I hem plantejat tres punts. El primer, adreçat al fet que vos-tès coordinin o generin la coordinació de les xarxes i dels recur-sos que tenen en el vessant de formació professional. Som conscients que avui la política ocupacional passa, en un dels seus aspectes més importants, per la formació professional. I no coincidim amb la idea aquesta que perquè siguin xarxes dife-rents no tinguin un objectiu comú i, per tant, no hagin d'estar coordinades. Nosaltres seguim mantenint la idea que la forma-ció professional reglada no és el mateix que l'ocupacional, no és el mateix que la formació d'adults, però sí que té un objectiu comú i, per tant, convé la coordinació d'aquests recursos i d'aquestes xarxes, i ple interès per la idea de la creació d'un consell català de la formació professional.

En segon lloc, creiem que és possible i necessari, conjunta-ment amb els agents socials i amb altres agents econòmics, ge-nerar una actuació integral vers la lluita contra l'atur. Un pla integral d'ocupació que contempli aquesta idea que explicava aquest matí, que sigui superadora de la cultura del subsidi i que vagi adreçada a prendre accions concretes. Accions concretes que passarien pel manteniment de recursos com els plans d'ocupació, però no necessàriament fent les mateixes coses, que podrien entrar en la idea també de treballar en la formació d'especialistes d'oficis artesanals, que podrien treballar en la idea de generar ocupacions estables vinculades a la recuperació de pobles abandonats, de la preservació del medi natural, de l'estalvi energètic, dels serveis a la persona i, especialment, dels serveis que es puguin generar també a les empreses. Per aquí es pot generar ocupació estable i es pot adreçar els recur-sos cap a aquestes activitats. I també amb l'estudi de l'aprofita-ment de tots els recursos que hi ha en el territori, l'estudi concret, fet en col·laboració amb els ajuntaments, d'aquells ele-ments que es puguin fer. Això podria conformar un cos inicial d'un possible pla integral d'actuació ocupacional, i això no és difícil de fer; només s'han de tenir en compte tots els agents que estan en el territori, tots els agents que hi estan interessats, i desplegar-los.

I també és possible portar endavant, generar, un pla —ho ex-plicàvem aquest matí, ho comentàvem aquest matí—, un pla d'actuació, de foment de l'autoocupació. No podem considerar, no es pot plantejar sota cap manera que l'aturat és una persona que no tindrà cap iniciativa, que no podrà generar-se, que no podrà ser com un més dels catalans que intenta generar-se el seu propi lloc de treball. En aquest sentit, com que parteix de situacions més complicades, com que parteix d'una situació més deficitària, però també té altres avantatges, creiem que és possible generar un pla de foment de l'autoocupació adreçat a aquests aturats.

Des d'aquesta perspectiva, creiem que és possible fer tot això, que naturalment això serà insuficient, que ha d'estar encar-dinat a una política, junt a una política econòmica equilibrada i equilibradora del territori i de les diferències entre persones, que ha de venir acompanyada d'una política industrial, però que tot això no hi sigui no és excusa perquè allò que es pot fer des del Departament de Treball no s'engegui.

I en aquest sentit ho entenem i tornem al principi: nosaltres estem satisfets de la taxa d'atur que hi ha en aquests moments quant a la baixa que es produeix, però no n'estem prou satisfets. Creiem que s'ha de seguir treballant amb empena, que tenim recursos i tenim possibilitats, i això són accions de govern concretes. Ens deien aquest matí que en la crítica al Departament de Treball no havien vist les accions o les propostes concretes. Jo m'imagino que ningú pot esperar que amb una intervenció de deu minuts o un quart d'hora es desplegui tota l'actuació; si les han vist, segur que les hauran vist al llarg de quatre anys, i al llarg de quatre anys nosaltres també hem vist quina ha estat la seva actuació, i per això la critiquem, per això creiem que no ho han fet i, en tot cas, aquest debat clou una etapa que possiblement amb altres..., amb posterioritat, després d'unes eleccions, desenvoluparem amb els papers canviats en millors condicions.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafié.

Tampoc s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, ara correspon als grups parlamentaris el posicionament. El Grup Parlamentari d'Iniciativa es vol posicionar? (Pausa.) El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President.

Si no ho recordo malament, el 28 d'octubre de 1988, mentre uns quants diputats d'aquesta Cambra érem amb el suport del Parlament a Berlín, per assistir al II Congrés de Formació Permanent —al *Zweite Europäische Weiterbildung Kongreß*, no?—, en aquesta Cambra el Grup de la majoria no donava suport a una proposta —crec recordar que del Grup Socialista— per formar el Consell Català de Formació Professional. Quan tornàvem d'aquell Congrés, diferents diputats dels diferents grups que hi vam assistir ens n'estranyàvem i deïem que semblava que no s'hagués entès quins eren els corrents que hi havia a Europa, i ens van dir: «Bé, no ho hem aprovat perquè ja això s'està fent i a la pràctica ja funciona un congrés català de formació professional permanent». Nosaltres continuem creient que no era veritat, que una cosa és que hi hagi una voluntat de més o menys seguir la problemàtica de la formació professional i una altra és que hi hagi un organisme estable que reculli els parers de diferents sectors, tant socials com polítics.

Al llarg d'aquest debat, quan hem hagut d'intervenir en l'esmena a la totalitat de retorn de l'INCANOP, de l'Institut Català de Noves Professions, plantejàvem també per què amb l'actual INCANOP no es resolien els problemes que semblava que s'havien de resoldre. Fins i tot recordin que vam insistir que l'Institut Català de Noves Professions no ens semblava malament, que en canvi ens semblava desenfocat, i que amb el temps creïem que hi havien consellerries que podrien, segurament, dirigir molt millor aquest Institut Català de Noves Professions perquè tindrien més sensibilitat sobre per on podien anar les noves professions en un futur mediat i immediat.

Em sembla també molt bé la Moció, la proposta de generar ocupació estable i de generar-la amb els agents socials. Les dues interpellacions que hi ha hagut darrerament sobre aquest tema, substanciades per part de dos diputats baix-llobregatins de dos grups diferents, sobre formació ocupacional..., hem insistit tant el senyor Rafié com jo sobre la importància de comptar amb aquests agents socials; és a dir, si els que han de generar ocupació en tant que empresaris no són sensibles a la

problemàtica, no ho són també els ajuntaments, no ho són també les centrals sindicals, serà molt més difícil de generar aquesta ocupació.

Hi ha un punt, darrerament, en la Moció, important, que és el foment a l'autoocupació. Jo voldria dir que no és un tema en què es parteix des de zero; hi ha iniciatives, en algun cas endegades per la Generalitat. Recordo que ja el primer Conseller de Treball, l'honorable Joan Rigol, havia col·laborat amb ajuntaments per posar en marxa un seguit de plans de foment de l'autoocupació. I voldria recordar que hi ha hagut iniciatives de l'INEM: l'INEM fins ara ha funcionat d'una manera provincial i, no sé, l'INEM de Barcelona, sota la direcció del senyor Pere Cevillo, va donar suport a molts plans de foment de l'autoocupació, i en aquests moments és important recordar-ho perquè es tracta una mica, em penso, de continuar en aquest camí i d'aprofitar les bones experiències.

Crec que per tota aquesta problemàtica novament es plantejarà un tema que el nostre Grup sempre ha plantejat. Hi ha hagut en aquests moments la transferència dels fons de formació professional ocupacional de l'INEM, no la transferència de tot l'INEM, que facilitaria molt més la realització dels punts propostats en aquesta Moció.

Per tot el que hem dit queda clar que Iniciativa per Catalunya donarà suport a tots els punts de la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President.

En fixar la posició del nostre Grup Parlamentari suposo que se'm permetrà també iniciar amb unes pinzellades més doctrinals, com ha fet el senyor Rafié. Aquest matí he dit que la baixa taxa d'atur a Catalunya es deuria a la circumstància de tenir un govern concret de l'Estat, el Govern socialista, una comissió concreta a Brussel·les... És clar, aquest Govern socialista també està a Andalusia, la Comunitat Valenciana, la Comunitat de Madrid, etcètera. És clar, el diferencial a Catalunya, per què es produeix, doncs? Perquè hi ha un govern concret, que és el de Convergència i Unió, hi ha una societat catalana, evidentment, i uns agents socials; però no em negarà que alguna cosa hi deu tenir a veure la política *global* del Govern i —per què no, també?— l'específica de la Conselleria de Treball.

Però a mi m'ha impactat una frase que m'he apuntat aquí, del senyor Rafié. Diu: «Per al Grup Socialista una sola persona que estigui a l'atur és una preocupació» —si repassen els *Diaris de Sessions*, crec modestament que vaig ser la primera persona que ho va dir en Comissió, això, fa uns anys—; ho celebro. No em negarà vostè que, malgrat les evolucions, vostès parteixen d'una manera de pensar, diguem-ne, més de masses, o més de lluita de classes —parteixen—, i van evolucionant cap a una frase que és típica del personalisme comunitari —en qualsevol manual de personalisme comunitari la trobarà, aquesta frase—, van progressant cap a les nostres posicions. Els felicito.

Concretament, cap a..., respecte a la Moció, vam debatre fa poc amb el senyor Riera un tema similar: no m'estendré —no s'ho prendrà vostè com una descortesia; potser els altres companys s'ho prendran com una cortesia.

I llavors, simplement, sobre l'autoocupació, el senyor Riera ja m'estalvia de fer-li potser algun comentari. Hi han iniciatives

a la Generalitat, el Govern té iniciatives sobre aquest sentit: que nosaltres impulséssim al Govern en aquesta direcció per part del nostre Grup podria semblar una crítica. És el que diem algunes vegades: estem d'acord amb el fons, però no amb la forma, el nostre Grup Parlamentari coneix la política d'autoocupació del nostre Govern, creu que és l'adequada, no creiem que el Parlament tingui la necessitat d'impulsar-la més i que a sobre s'interpretés, doncs, com una espècie de renyina perquè no acaba de fer-ho bé. La política ens sembla correcta.

Respecte al punt número 2, repeteixo: no repetiré els arguments que vaig fer al senyor Riera. Sí que n'hi ha un, al meu criteri, o al nostre criteri, més diferencial, o més diferenciatiu, que és demanar o proposar constituir en el termini màxim de tres mesos el Consell Català de Formació Professional: ens hi hem oposat en alguna altra ocasió; en aquesta ocasió també li diré per què ens hi oposarem. És a dir, el nostre Grup està d'acord a impulsar el Govern en qüestions i en aspectes que creguem que es puguin dur a terme, i a més a més d'una forma gradual. A la discussió de Pressupostos en Comissió —avui en el Ple s'ha repetit—, doncs, hem acceptat, hem coincidit a crear el Consell Català de la Seguretat i Higiene, hem coincidit a crear el Consell Econòmic i Social... Es critica que hi han dotacions de 1.000 pessetes: cada consell nou que es crea es demanaran dotacions, i van creixent els capítols no inversors, i en canvi després se'ns dirà que creixen uns altres capítols. És a dir, nosaltres no defugim d'aquesta qüestió, és possible que en un moment determinat Convergència i Unió s'ho plantegi, però creiem que amb l'acord que hem obtingut dins la Cambra que en el proper any iniciem dos consells més dintre de la Conselleria de Treball..., home!, potser que diguem: «Anem més per la feina». Els consells —que possiblement siguin necessaris, i que no defugim poder-ne tornar a tractar i poder arribar, doncs, a la necessitat de poder-lo crear, repeteixo— han de seguir les seves passes, el seu ordre, i entenem que amb l'aprovació dels Pressupostos aquest matí, i acceptant esmenes de l'oposició envers la creació d'aquests altres dos consells que hem dit, ens sembla que per a aquesta legislatura que acaba n'hi ha prou.

És aquesta la raó per la qual, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió.

Seguidament es posa a votació el text de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Proposta de Modificació de l'Article 16, Tercer, del Reglament del Parlament de Catalunya

Passem al primer punt bis de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de Modificació de l'Article 16, Tercer, del Reglament. La Comissió del Reglament ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Com que... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, digui, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Com que aquest text està presentat gairebé per totes les forces de la Cambra i com que afortunadament hi ha una exposició de motius o antecedents que d'una forma clara i meridiana explica el que volen els grups de la Cambra, potser de cara a guanyar el màxim de temps i al mateix temps que tothom sigui conscient del que fem, li suggeriria, senyor President, si volgués fer donar lectura al text i aleshores els grups ens podríem abstenir d'intervenir.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs la senyora Secretària procedirà a donar lectura al text del Dictamen.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «L'article 69 de la Constitució Espanyola estableix que el Senat, com a cambra de representació territorial, és integrat per senadors elegits directament pels ciutadans i per senadors designats per les comunitats autònomes, d'acord amb el que estableixen els estatuts d'autonomia. L'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, a diferència d'altres estatuts d'autonomia, lliga la condició dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat a la condició de diputat al Parlament de Catalunya, i estableix que la designació es fa en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari, i que aquests senadors cessen quan cessen com a diputats, preceptes que reitera l'article 44 de la Llei 3/1982, del 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.

»La regulació de la pèrdua de la condició de diputat és una matèria tradicionalment reservada als reglaments parlamentaris, que desenvolupa l'article 16 del Reglament del nostre Parlament. La representació de les comunitats autònomes al Senat, d'acord amb la Constitució Espanyola, es configura com una representació institucional d'aquestes, raó per la qual la majoria de les comunitats autònomes, en l'exercici de la seva autonomia d'organització institucional, han regulat aquesta representació tot dotant-la de la major estabilitat i permanència possibles.

»Conseqüentment, i per tal de garantir al màxim la continuïtat en la representació institucional de la Generalitat al Senat i el respecte a la proporcionalitat establerta pel Parlament en fer la designació, el Ple del Parlament acorda la modificació següent de l'article 16 del Reglament del Parlament de Catalunya que regula les causes de la pèrdua de la condició de diputat.

»Addició a l'article 16, punt tercer, que queda redactat així: «Per extinció del mandat, en expirar-ne el termini o en dissoldre's la Cambra, els membres de la Diputació Permanent i els Senadors que representen la Generalitat al Senat, però, mantindran llur condició fins a la constitució de la nova Cambra».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

D'acord amb l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta. Passem a la votació.

Vots a favor?

La Proposta de Modificació de l'Article 16, Tercer, del Reglament, ha estat aprovada per unanimitat dels setanta-tres diputats i diputades presents.

Ara poden explicar el vot els grups, si ho desitgen. (*Pausa.*) Doncs, no procedeix l'explicació de vot.

Passem al segon punt bis de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de la Dissolució del Matrimoni, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El tràmit és conforme als debats de totalitat, de manera que hi ha

un torn a favor, de quinze minuts, com a màxim, per part del grup proponent. Té la paraula l'illustre Diputat senyor Nualart.

**Presa en consideració de la
Proposició de Llei sobre
la Dissolució del Matrimoni**

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, fa pocs dies aprovàvem en aquest Parlament una proposició no de llei presentada per tots els grups d'aquesta Cambra en defensa del dret civil català, davant el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern central. Tots els diputats dels diferents grups que es varen posicionar valoraren la importància que per a Catalunya té el seu dret civil, i també tots varen coincidir en la importància de la modernització del nostre dret. El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat a aquesta Cambra la presa en consideració d'una proposició de llei sobre la dissolució del matrimoni en base a la modernització del nostre dret i també per aprofundir en l'autogovern mitjançant l'aplicació de les competències que ens atorguen la Constitució i l'Estatut.

Algunes diputades i alguns diputats poden entendre que en aquests moments, a les darreries d'aquesta legislatura, no seria, en tot cas, procedent la presentació d'aquesta Proposició de Llei, però nosaltres, encara que de manera informal se sap que el Parlament es pot dissoldre el mes de gener, entenem que, malgrat això, el nostre Grup considera —com espero que ho consideri la resta dels grups de l'hemicicle— que ara és un moment oportú perquè s'aprovi la seva presa en consideració. I, principalment, perquè en els darrers dies s'han produït fets que avalen la presa en consideració de la llei de la dissolució del matrimoni.

Un fet, l'hem anunciat al principi de la intervenció: els recursos d'inconstitucionalitat del Govern central davant les lleis que modificaven i desenrotllaven institucions del nostre dret i, per tant, que es qüestionava la nostra competència en el seu desenvolupament.

En un article publicat fa pocs dies en un mitjà de comunicació per un catedràtic de dret constitucional, en el contingut del qual no estic plenament d'acord, però sí en l'afirmació que d'una vegada per totes hem de saber què vol dir competència exclusiva en matèria de dret civil català, i que no estiguem pendents de la interpretació que en cada moment pot fer l'executiu sobre la constitucionalitat o no de les competències per desenvolupar el nostre dret... No podem estar pendents d'acords polítics en moments determinats que, mitjançant la retirada d'alguns articles d'una llei, suposi al mateix temps la retirada d'un recurs. Si aquesta Cambra no pogués regular sobre la dissolució del matrimoni, voldria dir que la lectura que es fa de la Constitució i de l'Estatut és una interpretació més restrictiva que la mera interpretació literal. Com deia el mateix articulista, en favor de la seguretat —el mateix articulista anterior—, en favor de la seguretat jurídica hem de saber quina interpretació es fa dels articles 149.8 de la Constitució i de l'article 9.2 de l'Estatut, perquè depèn d'aquesta interpretació que podrem regular o no les relacions civils dels ciutadans de Catalunya.

El segon fet és l'anunci per part del Govern de la Generalitat d'un projecte de llei de delegació al Govern de la refosa de les lleis del dret civil català, que en aquests moments ha anat al Consell Consultiu, però que hi ha una voluntat per part del Go-

vern d'agrupar tot aquest dret en tres codis: el de successions, el de família i el de dret patrimonial. I, per tant, no hi ha una voluntat política per part de l'actual Govern d'incloure una llei de dissolució del matrimoni en el codi de família.

I nosaltres entenem que en la línia que hem dit abans, de modernitzar i de desenrotllar el dret civil català, aquesta és una llei necessària. Crec que tots estem d'acord que el dret civil català s'ha de modernitzar, que les institucions jurídiques han de respondre a la realitat social de la població. Perquè de què ens serveix haver regulat dins el Codi de Successions el testament davant de rector, que com es va dir en el seu dia se'n varen fer 116 en tot un any, si no podem regular la dissolució del matrimoni, que ha afectat unes cent mil parelles aquest any, que són les que s'han tramitat en els tribunals de Catalunya, que afecta unes trenta mil persones pel cap baix? Són aquestes noves realitats, que hem de regular; no hem de conformar-nos només amb la reforma d'unes institucions que en l'actualitat tenen un ús limitat.

També aquests dies s'ha publicat un article en què un magistrat de l'Audiència de Catalunya ens parlava del victimisme jurídic. Em preocupa que digui que el Parlament de Catalunya podria desenrotllar més lleis del sistema jurídic, i ens parla de la Llei d'Arrendaments i la seva possibilitat de fer-ho des de les competències del Parlament de Catalunya. Ignoro si estaria d'acord amb la Llei de Dissolució del Matrimoni que ha presentat el nostre Grup, però el que sí que és cert és que la seva crítica va dirigida a les possibilitats que té aquest Parlament per desenrotllar altres lleis de dret civil català.

La institució del divorci és una figura relativament recent en l'ordenament jurídic d'arreu, i, per tant, com és obvi, difícil de trobar figures jurídiques anteriors dintre del dret civil català. No cal que digui que Catalunya, en el moment en què es comença a legislar aquesta matèria a Europa, ja no té cap poder per poder legislar, i, a més, tampoc es fa a nivell d'Estat. El divorci només té una regulació en un curt període de la República, que queda derogat durant l'època de la dictadura, i fins l'any 1981, en què el Parlament de l'Estat regula la dissolució del matrimoni amb la publicació de la Llei 30/81, amb vigència dins el territori de l'Estat, no hi ha cap altre tipus de regulació.

Per tant, el precedent únic, pel que fa a la dissolució del matrimoni a Catalunya, és en l'etapa de la Segona República, concretament amb un Decret del Conseller de Justícia de la Generalitat, Honorable senyor Bosch i Gimpera, que data de 10 de novembre de 1938, el qual regulava a Catalunya la matèria referent al divorci i a la separació de persones i béns.

En la introducció d'aquest Decret es deia expressament: «esperant l'hora que una llei catalana, emanada al nostre Parlament, reguli amb l'amplitud necessària i de manera definitiva la matèria». Existia, per tant, una voluntat de la Generalitat del 38 que es regulés el divorci a través del Parlament de Catalunya. També cal remarcar que l'Estatut d'Autonomia de l'any 1932, en el seu article 11, deia que corresponia a la Generalitat la legislació exclusiva en matèria civil, llevat d'allò que disposava l'article 15.1 de la Constitució de 1931, en què, com s'assenyala en l'article 149.8 de l'actual Constitució, corresponia a l'Estat únicament legislar sobre la forma de matrimoni i l'ordenació del registre; per tant, aquests dos articles són anàlegs tant en la Constitució del 32 i l'Estatut com en la Constitució actual i l'Estatut actual. Malauradament, la Guerra Civil i posterior dictadura franquista impossibilitaren legislar sobre aquesta matèria.

Per tant, no solament hi ha un clar precedent perquè avui sigui possible regular a Catalunya la matèria del divorci, sinó que fins i tot es pot entendre com l'acompliment d'un mandat de la Generalitat republicana, que, si s'aprova aquesta presa en consideració, s'hauria acomplert ni que sigui amb massa anys de retard.

Una vegada recuperades les institucions del nostre poble i després de més de deu anys de vigència de l'Estatut, en el moment en què el Govern de la Generalitat ha presentat..., en aquest moment en què el Govern de la Generalitat ha presentat la majoria dels projectes de llei que afecten el dret civil català, la modificació i el desenvolupament del Decret de 10 de novembre de 1938 es fan necessaris. I més si tenim en compte que s'han complert deu anys d'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 30/81, de juliol, una llei que va néixer amb una forta oposició antidivorcista i que després de deu anys de vigència ha demostrat que les pors que s'anunciaven per la seva aplicació no han estat realitat. Per tant, avui aquesta Llei no es presenta amb el llast que va tenir la del 30/81, i al mateix temps ve a reforçar la necessitat que cada país tingui el seu dret civil propi.

Els últims estudis fets a nivell d'Estat demostren que a Catalunya, els divorcis, en més d'un 50%, es produeixen per la via de l'acord entre els cònjuges, a diferència de la resta de l'Estat, en què són superiors els que es tramiten de manera contenciosa. Per tant, es fa necessària una llei que ajudi el ja traumàtic fet del divorci perquè no es vegi agreujat per uns procediments complexos i afegir més inconvenients a l'hora d'uns possibles acords.

El nostre Grup entén que el Parlament de Catalunya és competent per legislar sobre aquesta matèria, de manera..., de difícil qüestionar, que no és competent.

La Constitució Espanyola, en el seu article 149, determina les competències exclusives de l'Estat en les diferents matèries, i en el seu punt 8 fa referència a la legislació civil, i concretament a les regles relatives a l'aplicació i l'eficàcia de les normes jurídiques, relacions jurídico-civils relatives a les formes de matrimoni, ordenació del registre i instruments públics. Però en cap punt del seu articulat esmenta la separació i la dissolució del matrimoni. I no es pot entendre que en l'expressió «formes de matrimoni» s'inclogui la seva separació i dissolució. Només cal examinar el títol quart del Codi Civil, i veiem que les formes de celebració del matrimoni estan regulades en el capítol III, i la separació i la dissolució del matrimoni en els capítols VII i VIII, i els seus efectes comuns en el capítol IX; per tant, no es pot considerar inclòs en les formes de matrimoni la separació i la dissolució, perquè aleshores el títol quart del Codi Civil hauria de fer referència a les formes del matrimoni i no al matrimoni en general, com així està legislat.

D'altra banda, la mateixa Constitució reconeix que les comunitats autònomes tenen competència sobre la conservació, la modificació i el desenvolupament dels drets civils, segons que resulta del mateix article 149.8. En el mateix sentit, l'article 9.1 de l'Estatut determina la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de dret civil català, i, a més, cal tornar a repetir el Decret de l'època de la República, que ja regulava el divorci.

Voldria enunciar breument, per acabar, els principis en què es basa aquesta Proposició de Llei.

En primer lloc, en el principi de la màxima llibertat dels cònjuges per decidir sobre la dissolució del matrimoni. No cal dir que aquest és un principi de llarga tradició jurídica a Catalunya i que

tots els grups n'han fet esment en la defensa de les diferents lleis que s'han aprovat en aquest Parlament. Aquest és un fet important: el fet de la llibertat per poder arribar a acords en la dissolució del matrimoni, que es pugui arribar a aquests acords, que aquests acords no es vegin privats..., si s'ha arribat a alguns dels acords, a la força haver d'anar als jutjats perquè es litigui sobre tots els efectes, sinó que només es litigui sobre aquells en què no s'ha arribat a un acord. Aquest és un avenç que el que es fa amb aquesta Llei és aquest principi de llibertat dels cònjuges al moment de la dissolució i regular els efectes d'aquesta dissolució.

En segon lloc és la màxima protecció a aquelles persones, la majoria de vegades menors, que es veuen afectades pel procediment d'un divorci sense tenir-hi possibilitats d'ésser part i que reben les seves conseqüències. Nosaltres, en aquest Projecte de Llei, el que fem és que hi hagi una tutela no només dels jutjats, sinó que aquesta tutela també sigui mitjançant professionals que al costat del jutge col·laborin en els efectes del matrimoni, i també que informin el jutge si els acords que es prenen són adequats per a aquests menors.

I, en tercer lloc, i crec que important, és el principi de l'economia processal, que creiem de gran importància en aquest tipus de procediment, de manera que sense haver-se vulnerat el principi de seguretat jurídica els tràmits no s'eternitzin i, com hem dit abans, no produeixin més traumes que els necessaris. En aquests moments, el procediment de la Llei de l'Estat obliga quasi necessàriament —perquè els terminis siguin més curts— a la separació: nosaltres, amb aquesta Llei, el que hi ha és que no hi ha, en principi, la separació; per tant, es pot anar al divorci directament, i això no és només una economia de temps procedimental, sinó també de despeses —evidentment, actualment, amb la regulació de la Llei de l'Estat existeixen despeses quant a la separació primerament, després al divorci i les mesures provisionals. Nosaltres, en el Projecte de Llei, entenem que es pot anar directament al divorci; que les mesures provisionals només estan regulades per a casos excepcionals i, per tant, és evident que això crea una economia de costos important per a les parelles que s'han de separar, però, a més, també de feina en els jutjats: evidentment, en lloc d'haver-hi tres procediments per a cada una de les causes, amb un procediment seria suficient, i això no aniria en contra de la seguretat jurídica, perquè, evidentment, el procés seria el mateix que en aquests moments s'està produint en els tribunals de família de Catalunya.

I, pel que fa a l'articulat, entrant ja directament a l'articulat, nosaltres, en les causes de dissolució del matrimoni, la present Llei pretén elevar a norma jurídica el que, de fet, s'està produint en les sentències dels tribunals de família de Catalunya, que no es pot forçar a conviure obligatòriament amb una altra persona, un cònjuge amb un altre. Per tant, el que normalment ja vénen repetint les sentències, en el sentit que la convivència massa difícil comporta la separació o el divorci, creiem que pot ser causa i que es reguli ja en una llei de divorci i que no cal que sigui la jurisprudència la que faci aquesta regulació. I sobretot amb el principi d'aquesta llibertat que nosaltres considerem que és principi fonamental del dret civil català.

També creiem que una de les qüestions importants en aquest Projecte de Llei és la qüestió de les pensions. Actualment, en la Llei que regula a nivell d'Estat la separació o el divorci existeix una confusió quant a les pensions: hi ha pensions alimentàries,

hi ha càrregues familiars i hi ha, al mateix temps, també, les pensions compensatòries, i això produeix al moment de l'aplicació una sèrie de confusions. Amb aquest Projecte de Llei el que s'intenta és que hi hagi només la pensió que significa una alteració en la igualtat de la parella, però no que es regulin les tres pensions com es regulen fins ara, o sigui que simplement en aquelles que hi hagi un desnivell d'algun dels cònjuges en el matrimoni.

Nosaltres esperem que aquesta presa en consideració sigui aprovada per la majoria dels grups d'aquesta Cambra, que encara que pugui haver-hi la sensació que decaurà —si és cert que hi ha la dissolució del Parlament, com s'ha dit—, creiem que és molt important la presa en consideració, perquè és refermar que aquest Parlament té competències per legislar sobre la dissolució del matrimoni.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Hi cap un torn en contra. (*Pausa.*) No havent-hi torn en contra, els grups es poden posicionar: pel Grup Socialista, l'il·lustre Diputat senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, avui, en aquest darrer ple del mes de desembre se'ns presenta la presa en consideració d'una proposició de llei de dissolució del matrimoni. És una presa en consideració feta pel Grup d'Iniciativa, en què la primera consideració que vol fer el nostre Grup és que no creu que en aquest darrer ple —no ja del mes de desembre, sinó d'aquest període parlamentari— sigui el moment apropiat per aprovar precisament aquesta presa en consideració. I no ho és, precisament, segurament, per una part —no tots, evidentment— dels arguments que ha exposat el portaveu d'Iniciativa, el senyor Nualart, perquè precisament amb aquesta Proposició de Llei se'ns planteja un tema important, la dissolució del matrimoni i dels efectes del divorci i, per tant, queda clar que no és un tema menor, ja que afecta o almenys pot afectar moltes persones de la nostra societat i diferents sectors socials.

Perquè, senyores i senyors diputats, la pregunta que ens hem de fer en aquests moments és quines conseqüències treuria un vot favorable en aquesta sessió, i això ho volem dir no solament d'aquesta presa en consideració, sinó de qualsevol presa en consideració. Nosaltres estem convençuts que un vot favorable no tindria cap conseqüència per una raó: perquè el Parlament es dissoldrà dintre d'unes setmanes i, per tant, ni tan sols es podria constituir la ponència per poder discutir aquesta Proposició de Llei i, per tant, iniciar el tràmit que hauria d'acabar en un plenari. Això no vol dir que des del Grup Socialista es consideri menyspreable aquesta Proposició de Llei; tot al contrari, el nostre Grup reconeix el treball del senyor Nualart, en nom del Grup d'Iniciativa, al voltant d'aquesta Llei, perquè creiem que almenys en una part important reflecteix un treball rigorós, seriós, que ve fonamentat, evidentment, també, en una experiència professional.

Entrant en la Proposició, un dels arguments que s'han posat damunt la taula per part del portaveu d'Iniciativa —i volem dir, amb cordialitat, que es fa molt difícil de sostenir-lo— és el que fa referència a la continuïtat històrica, en la mesura que és molt difícil que des d'un punt de vista jurídic es pugui dir en aquests moments —amb tots els respectes, evidentment, i amb tota l'estimació que té el nostre Grup per l'etapa republicana— que es pot

donar una continuïtat jurídica. En aquests moments, el punt de vista, evidentment, no ja de seguretat jurídica, sinó de continuïtat jurídica, es dona al voltant de la Constitució i de l'Estatut, que són les dues eines de què, en aquests moments, disposa el poble de Catalunya i arreu de l'Estat.

De totes maneres, estem davant d'una qüestió que, com a mínim, és molt discutida. No hi ha dubte que el senyor Nualart ha exposat clarament quina és la seva posició i la posició del seu Grup, però de totes maneres no és un tema tan clar des del punt de vista competencial i fins i tot doctrinal, perquè, com el senyor Nualart sap, hi ha opinions molt contradictòries sobre aquesta qüestió. Fins i tot persones, des del punt de vista jurídic, amb molt de pes a Catalunya han mantingut posicions diferents en aquests darrers anys, i, per tant, des del punt de vista també del nostre Grup, creiem que estem davant d'una qüestió que es necessita reflexionar i que, per tant, necessitaríem molt més de temps per arribar a les conclusions a què arriba el Grup d'Iniciativa.

Perquè és indubtable que l'article que s'ha esmentat, el 149.1 de la Constitució, diu que «l'Estat té competència per a la regulació, precisament, de relacions jurídic-civils relatives a les formes del matrimoni» i, evidentment, aquesta competència també inclou els requisits d'edat, de capacitat, la forma de la celebració i de la corresponent inscripció en el Registre Civil. Ara bé, aquest article —del qual ens ha parlat el portaveu d'Iniciativa— cal tenir-lo present, també, conforme a l'article 32.2 de la Constitució, en el qual es preveu que la llei reguli les formes de matrimoni, l'edat i la capacitat per contraure'l, els drets i deures dels cònjuges, les causes de separació i dissolució i els seus efectes.

Per tant, des d'aquest punt de vista, aquests articles de què s'ha parlat els hem de tenir en compte en un context una mica més ampli, d'acord, precisament, amb altres articles de la Constitució; en concret, per exemple, el 53.1, en què s'assenyala que només per llei, i que en tot cas s'haurà de respectar el contingut essencial per regular l'exercici del dret de l'home i la dona a contraure matrimoni en pla d'igualtat jurídica —també a l'article 39.2. I, per tant, nosaltres estem convençuts que si fins i tot arribéssim a la conclusió que, per llei, el Parlament fos competent sobre aquesta qüestió, la regulació de la dissolució del matrimoni no podria suprimir la separació matrimonial i els seus efectes en afectar el contingut essencial del dret a contraure matrimoni previst en l'article de què parlàvem abans, 32, de la mateixa Constitució. Per tant, des d'aquest punt de vista, és una qüestió, com a mínim, molt discutida, que segurament necessitaria un debat molt aprofundit, però de totes maneres nosaltres també voldríem entrar en una altra qüestió.

El senyor Nualart ha començat la seva exposició dient que fa uns dies, en aquest mateix plenari, en el primer punt d'aquest plenari, es va discutir una proposició no de llei en què hi va haver un acord de totes les forces polítiques d'aquesta Cambra en defensa del dret civil català i, per tant, de les competències que hem de tenir des del punt de la nostra autonomia i del Parlament. Aquesta moció es va aprovar per unanimitat, sota uns principis molt clars des del punt de vista del nostre grup polític: l'acord, el consens, el diàleg i també la fermesa. Jo mateix, en aquell debat, vaig dir que el camí, precisament, per aconseguir aquests objectius era la unitat de totes les forces polítiques parlamentàries —per tant, de totes les forces polítiques que tenen la seva

expressió al Parlament de Catalunya—, i a nosaltres ens sembla que en aquesta direcció hem de seguir. I, per tant, és important —tot respectant, evidentment, que qualsevol grup polític d'aquesta Cambra pugui presentar les propostes que cregui convenient per a debatre i per a discutir— seguir en aquella línia de què parlava abans. Nosaltres estem convençuts que solament amb un consens molt important, i, per tant, amb la unitat al voltant del desenvolupament del dret civil català, podrem avançar en aquesta direcció.

Nosaltres creiem que aquesta Proposició de Llei que avui se'ns presenta, des del punt de vista de temps parlamentari, de qüestions conflictives com les que he enumerat fa un moment, i des del punt de vista d'aconseguir acords i unitat, no reuneix aquestes condicions i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que en aquests moments és convenient no aprovar-la. Per tant, des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari, ens oposarem a la presa en consideració pels arguments que he exposat.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, vaig a posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió davant de la Proposició de Llei de Dissolució del Matrimoni, presentada per l'il·lustre Diputat senyor Jaume Nualart, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i voldria que les meves primeres paraules fossin de sincera admiració per la tenacitat del senyor Nualart, perquè en aquesta iniciativa de la darrera hora ha sabut superar tots els obstacles i dificultats reglamentàries i avui ha aconseguit el que volia, que la Cambra es posicionés sobre aquesta estimable proposta que ens ha portat.

Jo voldria dir que, en certa manera, el senyor Nualart ens ha explicat moltes coses que fonamentalment giraven a l'entorn de l'exposició de motius de la Proposició de Llei i, com dic, ens ha explicat moltes coses, però em sembla —no sé si conscientment o no— que entrar dialècticament en qüestió, en debat amb el que ell ens ha explicat, ens arrossegaria probablement —dic, no sé si conscientment o no— a un fals debat; a un fals debat, perquè el senyor Nualart ens ha explicat l'origen del divorci a Catalunya, la pre-existència d'una normativa d'època de guerra civil, els motius pels quals ell creu que forma part del dret civil català..., i aquest, dic, és un fals debat.

A nosaltres ens sembla que el tema no és discutir si el divorci o la dissolució del matrimoni forma part o no forma part del dret català. Per a nosaltres el debat és un altre: és si aquesta Proposició de Llei s'ajusta o no a un text fonamental del nostre país, que és la Constitució. I aleshores, aquí, ràpidament hem de contrastar aquest text del senyor Nualart amb un article, el 149, que és aquell que especifica les matèries en què el poder central —sigui el legislatiu, sigui l'executiu— té competències exclusives. I com ell ha dit, i el senyor Abelló, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha manifestat, hi ha una objecció, una objecció seriosa, que és dintre de l'apartat primer, el número 8, paràgraf segon.

Aleshores, aquest no és un tema si és dret civil o no és dret civil el divorci, sinó si és d'aplicació o no, jurídicament, aquesta capacitat d'exclusiva per part de l'Administració —en aquest cas, el legislatiu— central.

Crec que també s'ha dit, hi ha eminents juristes que tenen dictàmens, estudis, llibres, treballs, comunicats a simposis, que manifesten amb més o menys rotunditat que un tipus d'iniciativa com la que ha utilitzat el senyor Nualart no s'oposa a aquesta limitació constitucional. Hi ha, també, un altre conjunt d'eminents juristes, professors, catedràtics, que opinen també, amb major o menor rotunditat, en un sentit contrari. Si hem de ser objectius, diria que tenen més gruix —numèric, si més no— els estudiosos del dret que opinen en un sentit negatiu.

Per altra banda, hi ha un altre tema que aquí no ha sortit, però que a mi, que he intentat estudiar com es mereix el text que ens porta a anàlisi el senyor Nualart..., hi ha un altre tema —dic—, que és el tema del dret processal. Perquè, senyores i senyors diputats, als que de vostès no tinguin uns coneixements jurídics potser, ràpidament, els hauríem d'explicitar, els que som una mica de la professió, que una norma jurídica rep el nom de substantiva quan té un contingut que imposa o atribueix uns drets o crea unes obligacions, i quan explica com això es fa és el que en diem el dret adjectiu, rituari o processal.

Aleshores hi ha un altre precepte de la Constitució, el número 6 d'aquest mateix apartat de l'article 149 —que, com dèiem, és el que explica quina és la delimitació de competències—, que ens diu que la legislació processal també és exclusiva —per entendre'ns— de l'Estat —en aquest sentit global, la legislació processal seria la que explica el funcionament—, diu «sens perjudici de les especialitats que en aquest ordre es deriven necessàriament» —i subratllo «necessàriament»— «de les particularitats del dret substantiu de les comunitats autòniques». I, aleshores, aquest tema ja no és la qüestió diguem-ne doctrinal, sobre la capacitat o no capacitat, sinó si aquest text bo, excellent, regular o no tan bo, millorable manifestament, com totes les obres humanes, si s'ajusta o no o té possibilitat d'incidir en aquest tema.

Aleshores, jo he examinat la proposta del senyor Nualart, i els convido que ho facin, i veuran que hi ha tota una colla d'articles que, o totalment o parcialment, regulen aspectes processals: l'article 7, l'article 8, l'article 9, l'article 10, l'article 11, l'article 13, l'article 14 i l'article 15. I en molts casos tinc seriosos dubtes que si necessàriament aquest procediment judicial o aquestes instruccions al cos judicial, que es donaria en aquesta Llei sobre com ha d'actuar, que necessàriament respongui a la mecànica d'un divorci més flexible que presenta el senyor Nualart.

Ara —hi insisteixo—, aquest és un segon punt important, però que podríem arranjar després de la presa en consideració per via d'esmenes. Ara, senyores i senyors diputats, em sembla que és obvi que nosaltres som aquí com a polítics, com a representants del poble, no com a juristes. Per tant, doncs, no és la missió nostra —com tantes vegades s'ha dit— transformar les nostres intervencions en un dictamen de caràcter jurídic o una opinió jurídica sobre una matèria. Perquè almenys per a mi és evident, senyor Nualart, que hi ha una altra aspecte, que vostè tangencialment també l'ha tocat, que és l'aspecte polític: nosaltres ens hem de definir políticament sobre aquest text, i em sembla que vostè —molt més que el senyor Abelló, per cert— ens ha explicat una cosa, o millor dit ens ha recordat uns elements del nostre entorn polític d'aquests mesos, l'existència d'una sèrie d'actuacions. I, aleshores, hi ha una idea que per a mi, o per al nostre Grup, és clara: em sembla que si vostè..., bé, vostè suposo que no, i el seu Grup no, però jo diria que en aquesta

Cambra hi hauria un gran consens a considerar que si hi ha un moment, que si hi ha un sol moment de màxima inoportunitat de plantejar aquest tema, és ara.

Hi ha una cosa que es diu la prudència política, i nosaltres n'hem intentat sempre fer un ús tan gran com puguem, com sigui convenient. I no em facin explicar els motius d'aquesta prudència política en aquest cas concret, perquè em sembla que convindrem que explicar aquests motius seria una gran imprudència. Per tant, no diré res més sobre això; les coses seran les que seran, passarà aquí i fora d'aquí el que passi, però el que voldria el nostre Grup és que mai ningú pogués justificar qualsevol activitat, qualsevol actuació, per legítima que sigui, en funció d'una activitat, d'una resolució imprudent, no cautelosa, no adequada per part nostra. Per tant, senyores i senyors diputats, senyor President, entendran el vot negatiu avui i ara —o, si volen els juristes, *hic et nunc*— a aquesta proposta, que valorem molt positivament, del senyor Nualart.

I ja que estic en l'ús de la paraula, i si el senyor President m'ho permet —i que amb tota probabilitat aquesta serà la meua darrera intervenció en aquesta Legislatura, i potser definitiva, perquè tots estem a l'atzar de les coses—, jo voldria aprofitar aquestes paraules per agrair a tots els grups parlamentaris l'extraordinària activitat que han portat a terme en aquests darrers temps, especialment, d'aquesta legislatura, que tots els indicis, com s'ha dit més o menys seriosament, més o menys formalment, més o menys en broma, realment l'activitat de tots vostès, senyors i senyores dels altres grups parlamentaris, ha estat molt estimable. Nosaltres..., jo, en nom del Grup, els ho agraiexo; tots nosaltres, no diré els primers, perquè ja seria un testimoni en contrari del que vaig a dir, però també nosaltres, i especialment vostès, hem fet tots un esforç de consens i hem aconseguit per damunt de les diferències ideològiques oferir al poble de Catalunya un treball que crec que en conjunt és estimable.

I, per tant, doncs, els voldria agrair aquesta activitat i, com no?, a la Mesa que ens ha tutelat, que ens ha dirigit els nostres debats, i molt especialment al molt honorable President del Parlament, al qual voldria, una vegada més, reiterar-li el testimoni d'afecte, de satisfacció, per la seva conducta. I, finalment —i finalment com diuen els anglesos: allò de «l'últim en lloc, però no l'últim en importància»—, crec que és de justícia, nosaltres que hem viscut una mica com a Grup majoritari l'intens ritme que hem contribuït d'una forma considerable a imprimir a les tasques del Parlament, que hem vist els centenars, els milers de planes de butlletí i de diaris de sessions que s'han editat, els treballs des de l'Oficial Major al darrer personal al servei del Parlament, les hores que els hem fet esmerçar..., d'acord que podríem dir que és una obligació, però crec que en aquests moments la seva activitat, més que una obligació, ha estat una devoció, i crec que els hauríem d'agraciar també aquesta seva dedicació a les activitats del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. M'ha deixat sense discurs, eh? (*Rialles.*)

Anem al tercer punt bis de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Projecte de Llei... (*Remor de veus.*) Ah!, s'ha de votar, té raó.

Se sotmet a votació la presa en consideració.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Debat i votació del Projecte de Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa legislativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable Conseller senyor Ignasi Farreras.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Projecte de Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Molt honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Consell Executiu de la Generalitat i en la meua condició de substitut del Conseller Secretari del Govern, m'és un honor presentar davant aquesta Cambra el Projecte de Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves, ja dictaminat en comissió i que ara se sotmet a debat.

Voldria començar les meues paraules tot ressaltant que quan parlem d'activitats educatives en el lleure, destinades a infants i adolescents, estem parlant d'un camp amb una gran tradició a Catalunya. Al llarg del segle, moviments i associacions juvenils dedicats a l'educació en el temps lliure han contribuït en gran manera a la formació de les aptituds dels joves i a possibilitar la seva participació social. Fins i tot en moments en què Catalunya s'ha vist trasbalsada culturalment i políticament, aquestes entitats han realitzat un treball seriós que ha ajudat al creixement de molts nois i noies com a ciutadans compromesos.

Aquesta tradició es fa palesa per l'elevat nombre d'activitats d'aquest tipus que any rere any organitzen les institucions i entitats de casa nostra, especialment des del restabliment democràtic, la qual cosa ha produït en l'àmbit del temps lliure infantil i juvenil una florescència d'iniciatives i experiències. Així, a començaments de la dècada dels vuitanta es va detectar un increment, també molt notable, del nombre d'instal·lacions construïdes o habilitades per a la realització d'activitats educatives en el lleure. No van ser alienes a aquest increment causes com, per exemple, la voluntat de les escoles de completar la formació que imparteixen amb estades de convivència en un ambient diferent al que normalment envolta els alumnes; l'oferta de les administracions i entitats de servei en el camp de les activitats de vacances, o les possibilitats lucratives o de sortida professional que poden oferir les cases de colònies.

Aquesta situació, i el fet que moltes d'aquestes instal·lacions pretenien entrar en funcionament sense unes mínimes condicions de seguretat i habitabilitat, van aconsellar a la Generalitat de Catalunya, en ús de les competències que té atribuïdes estatutàriament en matèria de joventut, d'iniciar, l'any 1985, l'ordenació d'aquest tipus d'instal·lacions. El Decret 269/85 i l'Ordre de 25 de setembre de 1985, que regulen l'obertura i funcionament dels albergs de joventut i de les cases de colònies, van ser aollits favorablement per les entitats que gestionaven cases de colònies i també pels propietaris d'aquestes.

Aquestes disposicions han demostrat ser plenament operatives pel que fa a la regulació de les característiques tècniques que han de reunir les instal·lacions. Però, si han estat una eina útil, també és cert que l'experiència d'aquests anys de funcionament ha palesat determinades mancances que és convenient corregir. Així, per exemple, s'han demostrat insuficients pel que fa al seu rang per a regular un règim sancionador, especialment si tenim en compte reiterades sentències dels Tribunals Constitucional i Suprem segons les quals la determinació de les infraccions administratives i les seves sancions cal que es sotmetin al principi de legalitat i, per tant, a una llei. Igualment, era convenient facilitar a l'administrat els tràmits a realitzar per a obtenir les llicències oportunes i l'autorització de funcionament de les instal·lacions.

Tot això que hem dit fa que aquesta Llei d'Instal·lacions Destinades a Activitats amb Infants i Joves sigui absolutament necessària. D'altra banda, l'exigència cada cop més gran d'una major qualitat d'aquestes instal·lacions i la constatació que posar en marxa mecanismes de descentralització en relació amb els municipis i comarques pot contribuir a millorar determinats aspectes de la gestió administrativa en allò referent al seu funcionament, fent-la més eficaç i més pròxima als ciutadans, fan que aquesta Llei sigui a més indiscutiblement oportuna.

La Llei que presentem no vol ser exhaustiva. La diversitat d'instal·lacions existents i el dinamisme propi del món juvenil, que genera noves iniciatives, que demana també nous tipus de locals, fan impossible una regulació completa per la llei de totes les situacions. Per això aquesta es limita a determinar alguns principis bàsics i possibilita que futures normatives concreting en cada cas el seu desplegament. La Llei respon a una estructura lògica en les necessitats ja apuntades i està configurada en un preàmbul i tres capítols relacionats cadascun d'ells amb els següents temes: l'objecte de la Llei, la titularitat i exercici de les competències i, finalment, el règim disciplinari, tipificant les infraccions i establint les mesures administratives de sanció.

Respecte a les potestats d'execució de les diferents administracions públiques, la Llei proposa que la intervenció de la Generalitat de Catalunya, en virtut de la seva competència exclusiva en matèria de joventut, concorri amb la intervenció dels ens locals, ja sigui del municipi o de la comarca, mitjançant els mecanismes jurídics establerts en la Llei 8/87, de 15 d'abril, la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, o la via de la delegació de la competència. Tot això, com és obvi, sens perjudici de l'exercici, per part dels ajuntaments, de les seves competències relatives a les llicències d'obertura de qualsevol establiment.

Fruit del treball parlamentari, s'han recollit algunes modificacions al text inicialment presentat que l'han enriquit. Penso que, tenint en compte la voluntat de diàleg que ha presidit els treballs de la Ponència i de la Comissió, en el curs d'aquest debat que anem a iniciar serà possible aproximar encara més els punts de vista contraposats, pel que fa a les esmenes del text articulat reservades per ser defensades en el Ple, amb la qual cosa es pot esperar que la Llei sigui aprovada amb una majoria significativa.

Abans, però, crec que és necessari fer esment de l'elevat grau de coincidències a què s'ha arribat amb els organismes que gestionen cases de colònies a Catalunya. Vull agrair, de forma expressa, la seva col·laboració i els seus suggeriments i punts de vista. Aquesta col·laboració posa de manifest la neces-

sitat i l'oportunitat d'aquesta Llei i també que amb la seva aprovació donarem satisfacció a la demanda de garantir uns mínims bàsics de les instal·lacions destinades a activitats per a infants i joves, i de protegir els drets dels usuaris i dels seus gestors.

Per tot això, senyores i senyors diputats, i pel seu vot favorable, els dono, d'antuvi, les gràcies.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, moltes gràcies i bones vacances parlamentàries.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Algun diputat és recomanat per la Comissió per a presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No essent així, correspon ara la defensa de l'esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Govern, presentada pel Grup Parlamentari Socialista; per fer-ho, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el Reglament de la Cambra preveu i dona als diputats més joves de la Cambra el protagonisme de la primera sessió del Parlament quan comença la legislatura. La casualitat i els tràmits reglamentaris han fet possible també que probablement, molt probablement, als diputats més joves de la Cambra ens toqui també de fer el darrer acte legislatiu d'aquesta legislatura. Jo em proposo no abusar d'aquesta coincidència i, en tot cas, defensar, defensar contundentment i el millor que sàpiga, les nostres esmenes, però fer-ho també amb la major brevetat possible.

Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat per tot un seguit de raons, que intentaré sintetitzar en quatre o cinc.

Molt ràpidament, al darrera d'aquesta Llei hi ha una opció legislativa. Jo voldria remarcar un fet, que jo crec que és important i del qual moltes vegades no som conscients. El desenvolupament del capítol tercer del títol I de la Constitució, de la part més nova i amb un contingut social més important, de la nostra carta magna, en gran part és competència d'aquest Parlament. El capítol tercer del títol I fa referència a un àmbit competencial que, en el 90% del casos, és àmbit competencial propi de la Generalitat de Catalunya. I així molt clarament és l'article 48 de la Constitució, que assenyalava que «els poders públics promouran les condicions per a la participació lliure i eficaç de la joventut en el desenvolupament polític, social, econòmic i cultural.»

Nosaltres creiem, sincerament, que el desenvolupament legislatiu fet en matèria de joventut —i matèria de joventut *stricto sensu*— pel Govern de la Generalitat, al llarg d'aquestes tres legislatures, ha estat un balanç pobre. S'han aprovat tres lleis, una primera llei a la primera legislatura, la Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut; en la segona, la Llei que regulava el Consell Nacional de la Joventut, i en aquesta tercera, final, una llei bàsicament que ha estat presentada per sancionar. Nosaltres creiem molt honestament que hauria calgut una altra opció legislativa des del Govern de la Generalitat en matèria de la joventut, i reclamem i continuem reclamant una llei general sobre política de joventut que pugui posar a la situació de la política de la joventut a Catalunya en l'índex real de possibilitats que el seu moviment juvenil té.

Entrant ja molt concretament en aquesta Llei, nosaltres voldríem lamentar la forma precipitada de discussió de la Llei en aquesta Cambra: és una llei que hem discutit, estranyament, no en la Comissió de Cultura sinó en la Comissió de Política Social; és una llei que hem hagut que discutir en uns terminis re-

glamentaris urgents —s'ha fet una reunió de Ponència i vint-i-quatre hores després es feia la reunió de Comissió; ens donaven el Dictamen cinc minuts abans de començar la Comissió—; és una llei, per tant, que no hem pogut discutir amb el deteniment que hauria estat necessari. Però, en qualsevol cas, nosaltres hi hem de discrepar, però hem d'acatar la decisió de la majoria del Parlament i la decisió de la Mesa, i l'hem discutit el millor que hem sabut.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Aquesta Llei és una llei injusta, des del nostre punt de vista, amb els ajuntaments, i és una llei injusta amb el moviment juvenil de Catalunya. M'explicaré molt ràpidament. En aquesta Llei no hi ha ni una sola referència a l'article 63, apartat n), de la Llei Municipal de Catalunya; l'article 63, apartat n), de la Llei Municipal de Catalunya diu: «Els municipis tenen competències pròpies en les matèries següents: les activitats i les instal·lacions culturals i esportives, l'ocupació del lleure, el turisme». Està dit molt clarament. Aquest tema, el tema que s'està regulant avui aquí, és un tema que per a la Llei Municipal de Catalunya era competència pròpia dels ajuntaments de Catalunya. I aquella Llei, que ja es va aprovar únicament amb el vot de la majoria de la Cambra contra la resta de l'oposició, avui encara és una llei que, mitjançant una llei sectorial, es veu construint l'àmbit de competències municipals. A la Llei, únicament, en aquesta Llei, es parla d'un altre article, de l'article 68, apartat b), que diu, efectivament, que les competències de joventut poden ser exercides de forma complementària per l'Administració local. En canvi, en una llei d'instal·lacions, les competències sobre instal·lacions que estan en l'article 63, apartat 2, apartat n), no es cita ni una sola vegada.

I què és el que passarà? Passarà que ajuntaments com l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament d'Hospitalet, l'Ajuntament de Cornellà, que han estat ajuntaments capdavanters en matèria d'instal·lacions juvenils, ara, per poder obrir un casal de joves, per exemple, hauran de prendre un acord en ple, segons l'article 7 de la Llei, i reconèixer que tenen la disposició i la capacitat per fer-ho. Això és una broma pesada i des del nostre punt de vista és absolutament inacceptable i és injust.

Nosaltres creiem molt clarament que la Llei que avui aprovem entra molt clarament en el que són competències municipals; que l'article 2, apartat 2, permetrà al Govern de la Generalitat determinar quines altres instal·lacions per a infants i joves s'han d'ajustar a les disposicions d'aquesta Llei, i que l'article 7 —molt clarament, des del nostre punt de vista—, tal com està redactat, és un insult als ajuntaments de Catalunya.

I és una llei injusta també amb el moviment juvenil de Catalunya. Nosaltres ho estem reclamant des de fa temps, des de fa quatre anys; vostès diuen que hi estan d'acord, que les entitats juvenils de Catalunya puguin gestionar, també, les instal·lacions juvenils, que siguin competència i que siguin de titularitat pública: en aquests moments estan gestionant casals de joves dels ajuntaments de Catalunya; no hi ha manera que puguin gestionar serveis de la Generalitat de Catalunya, i vostès ens diuen que hi estan d'acord des de fa quatre anys. I ara teníem una extraordinària oportunitat, almenys en aquesta Llei, de posar-ho i de dir-ho, i no serà possible, no serà possible.

Aquesta Llei ha servit, efectivament, únicament per sancionar. És una llei que no ha abordat el problema greu del mapa d'instal·lacions, que no resol el problema del traspàs de les lu-

doteques i que no resol tot un seguit de problemes. Però com que he dit que no abusaria del privilegi que aquest sigui el darrer acte legislatiu, jo crec que amb els arguments que he donat queda suficientment clar per què hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

I ara els he de dir que com que un ja no és tan jove i es va fent vell, i entre la realitat i el desig cada vegada més li toca apostar per la realitat, comencem-ho a fer amb unes esmenes transaccionals que francament no ens agraden, però és l'únic que tenim, perquè sabem que si no estem d'acord amb les esmenes transaccionals vostès aprovaran la Llei com volen, doncs..., és obvi que haurem de retirar l'esmena a la totalitat. La retirarem; lamento haver-hos hagut de tenir durant deu minuts dirigint la paraula, però havia de quedar constància en el Diari de Sessions que aquesta retirada és una retirada absolutament forçada per les matemàtiques parlamentàries.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto.

Tom en contra? *(Pausa.)* Hi ha diverses esmenes a l'articulat. A l'article 2, esmena número 2, socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor President, defensaré conjuntament les esmenes número 2, número 3, número 4 i número 6.

Aquest conjunt d'esmenes, senyor President, el que pretenen és fer algunes..., algunes correccions tècniques que, des del nostre punt de vista, farien més comprensible i millor el text de la Llei. I jo voldria centrar-me bàsicament en les esmenes més polítiques —les esmenes 2 o 3 són esmenes més de caràcter redaccional.

L'esmena número 4 és aquella que assenyala que el Govern de la Generalitat vetllarà especialment per l'aprofitament integral dels instituts i les escoles, i aquests espais públics podran destinar-se en horaris aliens a la docència, a equipaments complementaris tant per a l'estudi, el lleure, l'ajuda a l'associacionisme, i a aquelles que estiguin suficientment equipades per a la pràctica de l'esport. Des del nostre punt de vista, és una esmena que, en part, planteja un problema molt important, que és el problema que tenim unes instal·lacions educatives que durant molt temps, durant moltes hores del dia deixen de ser-ho, i els caps de setmana, i que des del nostre punt de vista podrien utilitzar-se per a temes relacionats en l'àmbit d'aquesta Llei. En tot cas, com que el text de l'esmena no concreta ni terminis, ni quantitats, ni quanties, creiem que és una esmena assumible.

L'esmena número 6 és la que intenta tancar la Llei. La Llei assenyala quines són les instal·lacions que regula; diu: «cases de colònies, albergs de joventut, granges-escoles o aules de natura i campaments juvenils». I hi ha un apartat 2 que diu: «El Govern de la Generalitat pot determinar quines altres instal·lacions per a infants i joves s'han d'ajustar a les disposicions d'aquesta Llei». Això és un xec en blanc al Consell Executiu de la Generalitat; això permetria, per exemple, efectivament, com deia en la meua intervenció inicial, que el Govern de la Generalitat regulés les condicions mínimes dels casals de joves o d'instal·lacions que són plenament municipals. Vostè m'argumentarà que aquest apartat s'ha posat per precaució, per si hi poden haver noves instal·lacions que ara ningú s'imagina, i perquè no hi ha una voluntat de laminació de les competències municipals; de totes maneres, senyors diputats de la majoria, deixin-me que els

digui que nosaltres ja no creiem massa en les bones paraules: pot ser que no hi hagi aquesta voluntat de laminació de competències municipals, però no volem deixar cap xec en blanc que ho permeti.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto.

Torn en contra?

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President.

El senyor Soto ha fet, tant en la seva defensa de l'esmena a la totalitat com en aquest conjunt d'esmenes, al·lusions sobre la intencionalitat d'aquest Projecte de Llei, que ja en debat en ponència i després en el debat en comissió, i quan ha estat possible, les poques vegades que ha estat possible, hem intentat posar, aclarir, hem intentat apropar-nos o fer apropar el coneixement del senyor Soto i del Grup Socialista, per a la tranquil·litat —fins i tot en la mateixa reunió que hi va haver amb la Federació de Municipis de Catalunya—, que aquesta Llei, en cap moment, i pels informes jurídics que hi ha, hi ha absolut indicatiu de vulneració de competències municipals. El que sí que hi ha per part de les esmenes del Grup Socialista..., hi havia, i em sembla que a través de les transaccions ho hem aclarit, era, em sembla, una interpretació confusa del que eren les intencions d'aquest Projecte, i penso que a través de les transaccions queden clarificades què havia de ser la llicència urbanística d'obertura o el que havien de ser les autoritzacions de funcionament, el règim funcionador, etcètera. I penso que ha quedat clarificat, i, senyor Soto, penso que vostè, acceptant aquestes transaccions, està fent un bon favor a aquesta clarificació.

Respecte a aquestes esmenes, concretament, el senyor Soto diu que les esmenes 2 i 3 del Grup Socialista són esmenes menors que no tenen importància política, però jo penso que sí que en tenen, perquè venint a acceptar-les, o com hauria estat també possible en comissió, hauria donat peu, precisament, a donar-los la raó en el sentit següent: vostès volien fer entendre que la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de joventut es podria veure reduïda quan el que fa referència a aquesta competència de joventut entrava en el camp del lleure, i el lleure en l'educació del temps lliure, que continua sent una competència de joventut, per rescatar aquesta competència cap als ajuntaments. I aquest n'és un exemple, l'esmena número 3, quan fan una esmena que fa referència exclusivament que aquestes instal·lacions siguin d'ocupació en el lleure infantil i juvenil; és una esmena reduccionista, però dona raó a les argumentacions que jo li mencionava anteriorment.

I respecte a la resta d'esmenes, tant la 4 com la 6, una, l'esmena número 4, quan fa referència a la utilització dels instituts, la utilització..., l'aprofitament integral dels instituts —com diu textualment— per destinar-se a horaris aliens a la docència, a equipaments complementaris, penso que no és objecte d'aquesta Llei regular l'ús d'aquest tipus d'instal·lacions. I, referent a l'última esmena, a la que vostè li preocupava tant, sobre aquestes instal·lacions, senyor Soto, jo no sé si com ha dit vostè abans, que es feia vell, i fer-se tan vell li fa perdre imaginació i comprensió sobre els temes, però jo voldria dir-li que l'àmbit de la joventut, que és un àmbit dinàmic —sap vostè que la joventut és un estat d'esperit, com deia avui el Conseller Laporte, que deia que joventut..., que ser jove és aquell que és de la mateixa edat o d'un any més—, però en el cas específicament que li deia, vostè sap que a nivell europeu, senyor Soto, existeix en

aquest moment un plantejament o un replantejament constant del que són les instal·lacions juvenils, que és un concepte dinàmic i, per tant, nosaltres en aquest apartat el que prevèiem no és allò que a vostè el feia témer, que seria una forma de recuperar competències que són pròpies dels municipis, sinó que és una manera de contemplar el que poden ser noves instal·lacions o nous centres, que els joves o els infants poden utilitzar en un futur. I, per no tancar aquesta possibilitat, aquest punt, la Llei el contempla, perquè puguin ser també regulades a través d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa, la número 5; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. I en una única intervenció, per explicar aquesta esmena que queda viva al Dictamen, la nostra posició sobre la Llei i anunciar que anirem votant a cada un dels punts i de les esmenes, per si pot facilitar d'agrupar les votacions.

Quan el Consell Executiu va entrar el Projecte de Llei que ens ocupa a la Cambra, vam tenir la impressió que es tractava d'un text innecessari, pel fet que es limitava únicament a regular allò que ja estava establert reglamentàriament en els Decrets 269/85, l'Ordre del 25 de setembre del 85 i la del 12 de febrer del 87.

L'inici de la tramitació parlamentària del Projecte de Llei també ens va sorprendre. La Mesa l'encomanava, com deia ara el senyor Soto, a la Comissió d'Afers Socials, tot i que temes relacionats amb joventut els hem anat tractant al llarg d'aquests anys a la Comissió de Cultura. I hem de dir que també ens va sorprendre l'esmena a la totalitat, del Grup Socialista, i així li vaig manifestar al Diputat senyor Soto, perquè vam creure que el Projecte de Llei tenia més secrets dels que en aparença tenia. També vam llegir amb atenció la proposta d'esmenes que ens suggeria la Federació de Municipis de Catalunya, en la qual els regidors i alcaldes d'Iniciativa tenen responsabilitats compartides, òbviament, amb altres grups, especialment amb el Grup Socialista.

Al llarg d'aquest temps hem anat aclarint dues qüestions: primer, que la Llei resulta necessària per poder sancionar amb més claredat i que el Decret sembla ser que no bastava per aplicar aquestes sancions, i hem tingut la sospita que la Llei hauria pogut tornar a provocar un episodi en aquesta..., diguem-ne..., «guerra» és una paraula massa grossa..., en aquest combat permanent de competències entre els ens locals, ajuntaments i consells comarcals i el Govern de la Generalitat.

En el tràmit de ponència i de comissió hem vist com han estat assumides o bé han estat objecte d'un redactat transaccional la majoria de les nostres esmenes, la immensa majoria. Esmenes que parlaven de l'evidència que les instal·lacions objecte d'aquesta Llei també són destinades als centres escolars; que grups o entitats reconeguts també han de poder organitzar campaments; que hi hagués més garanties, i l'exposició pública de les normes reguladores de la seguretat i higiene —fèiem molt èmfasi en aquest tema: imaginin-se fins a quin punt podria ser absolutament desastrós que en una d'aquestes instal·lacions destinades a infància o joventut hi hagués un accident per falta de compliment de les normes de seguretat i higiene i que aquestes normes no estiguessin col·locades en un lloc visible que pogués

permetre fins i tot la discussió per part dels usuaris d'aquestes normes; que en l'ús d'edificis de valor patrimonial especial es respecti no solament la integritat de les persones, sinó també del local; que el Govern impulsi un grup de treball per adequar la normativa reguladora de les instal·lacions a la de la resta dels països comunitaris...

Només quedava viva aquesta esmena relacionada amb un possible abús, del qual ja n'hem parlat d'altra banda en l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut: el de destinar aquestes instal·lacions que són per a joves i per a infants a gent adulta. Bé, aquesta esmena la retirem, perquè, entre altres coses, considerem que, segons la Llei, els joves ho són fins als 30 anys, i les cauteles contra els abusos no vindran tampoc d'una esmena que també seria derrotada, i que en tot cas preferim demanar als responsables polítics d'aquestes instal·lacions que recordin quin ha de ser el seu ús social reequilibrador en una Catalunya on encara són molts els joves que viuen en condicions de benestar mínims.

Quant al comportament en aquest darrer tràmit parlamentari d'aquesta llarguíssima sessió, hem de dir que nosaltres votarem favorablement l'esmena número 9, del Grup Socialista, que fa referència directa a l'article setè, que és l'article que tracta de redactar millor... (*Pausa.*) Sí, està transaccionat, em diu el senyor Padrós; aleshores, evidentment, la votarem a favor, també, però en tot cas era la que manteníem. Com manteníem proposta d'esmena favorable a les disposicions..., a l'addició de noves disposicions transitòries —en concret les esmenes 18, 19, 20, 21 i 22: totes elles les votàrem favorablement. I, a la resta, dir que votarem favorablement el text del Dictamen, el títol i l'exposició de motius de la Llei, i que, per tant, per part nostra, donarem el nostre vot a l'aprovació d'aquesta Llei, que també segurament ha estat tramitada d'una manera massa urgent.

Com que avui veig que tots els senyors diputats que intervenen s'acomiaden, jo que visc despistat no sé exactament per què (*rialles*), també em sumo a «gràcies a tothom» i m'acomio, però no sé exactament per què (*rialles*).

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Esmena número 7, del Grup Socialista: el senyor Soto té la paraula per defensar-la.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet el senyor President, defensaria conjuntament les esmenes 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Totes aquestes esmenes..., jo voldria sols insistir un moment en l'esmena número 9 i en un apartat, que és l'apartat 7.4, que diu: «La gestió indirecta de les instal·lacions per part de les mateixes juvenils serà afavorida i potenciada per part de les administracions competents, per tal de fomentar el grau de corresponsabilització i de compromís dels joves». És una esmena que, teòricament, entra plenament dintre de la filosofia del Grup Parlamentari de la majoria. I jo estic convençut que, si aquesta Llei, realment, la decidíssim en un diàleg entre aquest costat de la Cambra i aquest costat de la Cambra, probablement aquesta esmena avui estaria dintre del text de Llei. Però com que malauradament moltes vegades aquestes lleis no es discuteixen des d'aquest costat a aquest costat, sinó que les decideixen des de la llotja, no?, molt em temo que no passarà a formar part del text de la ponència, no entenc per què; qui ho ha decidit haurà de donar les explicacions pertinents, i en tot cas,

senyor President, anuncio la retirada de tot aquest conjunt d'esmenes en benefici d'unes esmenes transaccionals que crec que s'han fet arribar a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto.

Vol fer torn en contra o es remet a les transaccionals? (*Pausa.*) Doncs, prego al senyor Secretari que procedeixi a donar lectura a aquestes esmenes transaccionals.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional entre el text del Govern i les esmenes 7, 8 i 9, del Grup Socialista, consistent a modificar l'article 7.1, que quedaria redactat de la següent manera: «7.1: D'acord amb el que disposa l'article 68 de la Llei 8/87, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, els municipis podran exercir potestats d'execució en la matèria objecte d'aquesta Llei, les quals inclouran les facultats d'autorització, d'inspecció i de sanció previstes en el seu article 14, sempre que s'adopti un acord exprés en aquest sentit, en el qual es justifiqui la capacitat tècnica, financera i de gestió per dur-les a terme. Aquest acord haurà de ser comunicat a l'Administració de la Generalitat en els termes previstos en la normativa de règim local.»

L'altra esmena transaccional fa referència a les esmenes 10, 11, 12, 13 i 14. L'article 10 quedaria redactat de la següent manera: 1, «Són infraccions a aquesta Llei les accions o omissions que vulneren les disposicions d'aquesta Llei o de la normativa que la desplegui»; 2, «Les infraccions es qualifiquen com a lleus, greus i molt greus»; 3, seria l'actual apartat 1 de l'article 10 del Dictamen; el punt 4 seria l'article 2 de l'article 10 del Dictamen, i el punt cinquè, «Són faltes lleus les infraccions a aquesta Llei que no hagin estat qualificades com a greus o molt greus». S'hauria de substituir, a l'article 12, l'expressió: «tipificació» per l'expressió «qualificació». I suprimir l'expressió «i la reincidència» en la lletra b) de l'article 13.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

El senyor Soto retira les seves esmenes en mèrits d'aquestes transaccionals? (*Pausa.*) Perfectament. De manera que podem passar a l'esmena número 15, que és a noves disposicions addicionals.

El Sr. SOTO: Senyor President, totes les que queden.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: La 15, la 16, la 17, la 18, la 19, 20, 21, 22, 23. Intentaré fer una defensa ràpida de totes les esmenes.

L'esmena número 15 demana que no es privi de la utilització d'aquestes instal·lacions a persones o grups per raó de la seva raça, sexe, religió o condició física o psíquica. Sabem que en principi la previsió de la discriminació és una previsió constitucional, no?, però, en tot cas, nosaltres moltes vegades en lleis sectorials demanem que aquesta prohibició constitucional es reiteri en la llei. I es reiteri sobretot perquè no ens referim tan sols a instal·lacions que són de titularitat pública, sinó que també regulem el funcionament..., les condicions mínimes, perdó, de les instal·lacions privades.

Esmena número 16 és la que fa referència al desenvolupament reglamentari de la Llei, i demanem que això es faci en dos anys i que es prevegin mecanismes de finançament i suport adient perquè els titulars d'instal·lacions es puguin adaptar a la Llei.

Esmena número 17 demana l'adequació de la xarxa d'instal·lacions juvenils de la Generalitat de Catalunya a la normativa vigent sobre accessibilitat de minusvàlids i supressió de barreres arquitectòniques.

Esmena 18 —esmena important—: «El Govern de la Generalitat transferirà les ludoteques de la seva titularitat als municipis

on s'ubiquin en el termini d'un any». És a dir, ja hem dit moltes vegades que la Generalitat de Catalunya té la titularitat i exerceix les competències en quatre ludoteques que estan a tres municipis de Catalunya, que les ludoteques són competència municipal, des del nostre punt de vista, i que, per tant, haurien de ser gestionades pels ajuntaments. Si vostès no creguessin això, i creguessin que les ludoteques és una competència i és una instal·lació que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, els convidem a molt ràpidament fer les ludoteques que falten als 900 municipis restants de Catalunya.

Esmena 19, demanem que l'alberg de joventut Verge de Montserrat a Barcelona sigui transferit —la gestió, com a mínim, i la titularitat— a l'Ajuntament de Barcelona.

L'esmena 20 demana que es faci també a la ciutat de Barcelona un alberg especialitzat en trobades i activitats juvenils de caire internacional.

I l'esmena 21 és una esmena que demana dues coses molt senzilles. A veure si, almenys, si no aconseguim que en la Llei hi figuri, perquè segurament ens hi votaran en contra, a veure si ho acaben d'entendre d'una vegada. És el tema de l'horari de tancament dels albergs de joventut. Vostès diuen que l'horari de tancament que vostès fan és el mateix horari que tots els albergs europeus per la normativa internacional dels albergs. (*Remor de veus.*) Bé, vostè em diu que no, però fins ara és el que ens han dit reiterades vegades vostès, i hi figurarà en no sé quants Diaris de Sessions de debats pressupostaris i de debats legislatius, i ara resulta que la raó és una altra; ens han estat enganyant a nosaltres com a «xinos» durant quatre anys. Però, bé, en qualsevol cas, nosaltres què és el que diem? Creiem que, efectivament, si aquest fos l'argument... És a dir, no és el mateix l'horari de la ciutat de París o de la ciutat de Londres que el de la ciutat de Barcelona o que el de la ciutat de Manresa. És a dir, les vuit de les nit a Londres són homologables probablement a les dotze o a les deu de la nit a Barcelona, i no hi ha una homologació semblant, no? I, per tant, demanaríem que en aquest tema tinguessin major flexibilitat i allarguessin una mica els horaris, que seria bastant raonable.

I una segona cosa, i és que nosaltres creiem que seria raonable que en alguns albergs de la Generalitat poguessin existir dormitoris mixtos; és la nostra idea, creiem que això s'ha de generalitzar, eh? Des del nostre punt de vista és important, no tan sols per les parelles de fet, senyor Escudé —per tranquil·litzar els diputats d'Unió Democràtica—; els hem de dir que moltes vegades... (*Remor de veus.*) Puc continuar?

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SOTO: ...parelles que estan casades van a un alberg de joventut de la Generalitat i, evidentment, han d'anar un al dormitori... —sí, senyor, això passa, senyor Diputat, eh?—, ha d'anar al dormitori dels homes i l'altra part de la parella al dormitori de les dones. Creiem que això caldria arreglar-ho.

Una altra esmena, una esmena que també jo no entenc, francament, les resistències que tenen vostès a acceptar-la, és l'esmena que diu: «Igualment, el desplegament reglamentari preveurà mecanismes de beques i d'ajuts a aquells sectors juvenils més desfavorits socialment i econòmicament que usuaris dels albergs juvenils de la xarxa d'instal·lacions de la Generalitat de Catalunya». No posem quantitat, no els condiciona, no els obliga massa. És a dir, és una esmena que vostès haurien d'haver acceptat.

Com la darrera. La darrera, què demanem? Que en l'exposició de motius —ja no en la part dispositiva: en l'exposició de motius— diguin que en el desplegament reglamentari d'aquesta Llei esdevindrà obligada la consulta als interlocutors vàlids dels sectors socials directament implicats. Els ho demanem a l'exposició de motius, ni tan sols a l'articulat.

Bé, si no les accepten, què hi farem! Ja hi estem acostumats. I com que tothom s'acomiada, un servidor també s'acomiada, perquè aquesta és la darrera intervenció, i els dona les gràcies, sobretot per la paciència que han tingut amb aquest diputat.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto.

Torn en contra, el senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President.

Aquest conjunt d'esmenes que fan referència a aquestes disposicions addicionals i finals que ha presentat el Grup Socialista, no les podem donar..., no els podem donar suport, tot i que cal dir que algunes ja en comissió ja les havíem acceptat. Senyor Soto, vostè no ho diu, però hi va haver un esforç, també, en aquest sentit de transaccionar algunes de les esmenes i algunes de les idees que vostè aquí planteja. Dir-li que, evidentment, per raons òbvies, o perquè és un text i un precepte constitucional, no li podem acceptar que, en aquest cas, fem una excepció en una instal·lació juvenil o infantil que digui que per raons de raça, sexe o religió, condició física o psíquica, doncs, es pot prohibir l'entrada a grups o persones per a la utilització d'aquestes instal·lacions; evidentment, ja m'ha entès el senyor Soto..., volia dir que no li podem acceptar aquesta esmena per raons de la seva mateixa obvietat.

Respecte a l'esmena número 16, d'una addició d'una disposició transitòria tercera, fa referència precisament a donar un termini d'adaptació de les instal·lacions juvenils a la normativa prevista a l'esmentada reglamentació, que fixa en dos anys. El senyor Soto oblida que ja fa sis anys que la mateixa Direcció General de Joventut ja va donar aquest termini per a aquesta adaptació, i nosaltres pensem que ja han tingut temps, aquestes instal·lacions, per anar-se adequant i, per tant, hi estaríem en contra.

Respecte a l'esmena 17, que fa referència a l'adequació de les instal·lacions de la xarxa d'instal·lacions de joventut de la Generalitat de Catalunya a la normativa vigent sobre accessibilitat a disminuïts, tampoc l'acceptarem, perquè fa tot just uns quants dies vam acceptar..., perdó!, vam votar per unanimitat, vam aprovar una llei, la Llei d'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques, que establia un pla i uns terminis, i penso que és a allà on ens hem de remetre.

Respecte a les disposicions finals segona, tercera i quarta que vostès plantegen, sobre el tema de les ludoteques, sobre el tema de la titularitat de l'alberg de joventut Mare de Déu de Montserrat, etcètera, etcètera, nosaltres pensem que no és l'objecte de la Llei. Les ludoteques no tenen res a veure amb allò que estem tractant en aquesta Llei, i penso que no és aquí on s'ha de remetre, senyor Soto. Podria esgrimir molts més arguments que vam fer en comissió, però, precisament en virtut de la transacció i en virtut de l'acord que en aquesta Llei hem tingut, les evitaré.

Respecte a aquesta esmena que a vostè li sembla que és inadmissible o és..., vaja, intolerable que no es produeixi, que en els albergs de la Generalitat, de la xarxa d'instal·lacions,

doncs, pública de Catalunya, fos flexible en qüestió d'horaris, jo, quan em vaig referir en comissió que a nivell internacional sí que hi ha una normativa, hi ha una certa condició normal d'ús en la qüestió horària d'aquestes instal·lacions. Evidentment, cada país té els seus horaris, i l'adequació s'ha de fer en aquest sentit.

Parlar de —per exemple— l'existència de dormitoris mixtos, vostè sap, si ha utilitzat la xarxa d'albergs, que hi ha albergs en els quals aquesta situació no es dona —n'hi ha alguns on també es dona—, però també haig de pensar que la introducció d'una esmena com aquesta, em sembla a mi, com a forma d'imperatiu, supèrflua..., a mi em sembla com a supèrflua, em sembla una mica tractar l'ús..., els usuaris potencials com a informals, quan a mi em sembla, senyor Soto, que, a més a més, s'ha de donar llibertat precisament perquè es puguin produir les dues situacions: no solament que es puguin donar dormitoris mixtos, sinó fins i tot que els que no vulguin estar en dormitoris mixtos també es puguin donar.

Bé, finalment, amb l'esmena que fa referència a una disposició final sisena, en la qual el Grup Socialista plantejava la previsió, és a dir, el desenvolupament reglamentari per tal que es proveïssin de beques i ajuts aquells sectors juvenils més desfavorits, senyor Soto, això ja existeix. La via per la qual es donen..., hi ha un moviment associatiu, hi ha una forma d'accedir-hi i, fins i tot, de subvencionar i ajudar que els sectors més desfavorits puguin accedir no solament a aquestes instal·lacions, sinó a qualsevol activitat en el camp del lleure i en el camp de l'educació en el temps lliure, que no estrictament limitar-ho a l'ús d'aquestes instal·lacions. No li votem en contra del contingut, sinó que li votem en contra de la ubicació que vostès volen donar-li. A més, podríem fins i tot, en aquest sentit, complementar aquesta argumentació dient que no tots els centres que estem aquí argumentant, senyor Soto, són públics; estem parlant de centres també privats, la qual cosa, vostè, no sé si a vegades, quan estem parlant d'aquesta Llei, ho té present.

I, en definitiva, l'última esmena, senyor Soto, la que fa referència a l'exposició de motius, no li donem suport no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè és d'aquelles redundàncies que formen part, també segurament, de l'estil propi del senyor Soto, que és un estil molt característic —el qual jo respecto i li tinc una gran consideració—, però que no s'adiu ni em penso que tingués gaire coherència dins el text de l'exposició de motius del Projecte de Llei.

Per tots aquests motius, senyor President, no li donarem suport a aquest conjunt d'esmenes, però sí, senyor President, que per acabar voldria dir dues coses respecte... —i serviria aquí per explicació de vot—, respecte a aquest Projecte de Llei que tot seguit, segurament, acabarem d'aprovar, per dir dues coses a les quals el senyor Soto s'ha referit al començament i em sembla que són importants.

Quan fem un debat en comissió, quan arribem, fins i tot, a transaccionar dos punts tan importants com avui hem transaccionat en l'article 7 i en l'article 10, senyor Soto, fem renúncies tots: fa renúncies vostè i fem renúncies nosaltres. En qualsevol cas no es pot dir, de cap manera, dir que són renúncies..., que el text és inacceptable tot i fent la renúncia.

Tots fem renúncies i, per tant, visca la renúncia, si amb això ha de portar que l'acord... —que jo penso que és un bon acord, en aquesta Llei, que és un acord assolit amb tots els grups que

han presentat esmenes—, doncs, fan que aquest text tingui la seva legitimació.

Aprofito, senyor President, per donar les gràcies un cop més als grups que han presentat esmenes, especialment al grup d'Iniciativa a través del senyor Ignasi Riera, al senyor Soto, al meu company Miquel Padilla, i aprofito, també, a tots els companys diputats per desitjar-los a tots un bon Nadal, un venturós 1991 ple d'encerts, i el desig esperançat... —perdó: 92!—, el desig esperançat de poder retrobar-nos aquí o on sigui per treballar a favor dels nostres conciutadans i de la llibertat nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Encara que s'hagi acomiadat el senyor Soto, treballi una mica més: queden vives les esmenes 2, 3, 4, 6 i 15, 16, 17..., fins al final. És així? Molt bé, moltes gràcies.

En primer lloc... (*L'I. Sr. Riera i Gassiot demana la paraula.*) Si vol demanar alguna votació separada...

El Sr. RIERA I GASSIOT: No, jo li deia que, com nosaltres ja..., tal i com hem anunciat, votarem favorablement de l'esmena 15 a la 22, i ens abstindrem en la resta d'esmenes socialistes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En primer lloc votarem les esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes socialistes 2, 3, 4 i 6... I 23.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes socialistes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'article segon, que és l'únic que té..., que ha tingut esmenes i, per consegüent, es vota separatament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A continuació es vota la resta de l'articulat, juntament amb les dues disposicions addicionals, les tres transitòries i una final, que no tenen esmenes en aquests moments, l'exposició de motius, el títol i títols, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Senyories, ara em toca a mi. (*Rialles.*) La Presidència no disposa de cap prova fefaent ni documental ni verbal que li permeti endevinar si aquest Ple serà el darrer d'aquesta legislatura. Per tant, no pot fer cap presumpció ni *iuris tantum* ni

iuris et de iure sobre la fi de la legislatura, però *ad cautelam*, i subjecte a condició suspensiva, els acomiada a tots amb un «a reveure», que podrà ser per a alguns, els que tornin, a reveure en aquest hemicicle, i per als que no tornin, allà on sigui, a qualsevol lloc del mapamundi o de l'espai. I aquest «a reveure» és ben sincer, sentit i cordial, i també agraït, en nom de la Mesa, en nom propi, per les atencions que sempre hem rebut de les senyores diputades i dels senyors diputats, que ens han facilitat, certament, la nostra tasca en totes les ocasions en què ha estat pertinent.

I, abans d'aixecar la sessió, proposo deixar constància de l'agraïment de tots a la labor del personal de la casa i a tots els serveis de la Cambra, que d'una manera especial —com ja s'ha dit abans— en aquests darrers temps han estat treballant amb una sobrecàrrega de pressió pels terminis.

I a tots, els nostres millors desitjos d'unes magnífiques festes de Nadal i un molt feliç nou any en què puguem continuar tots plegats treballant per Catalunya. (*Aplaudiments.*)

S'aixeca la sessió.

(*Són les nou del vespre.*)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya

21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

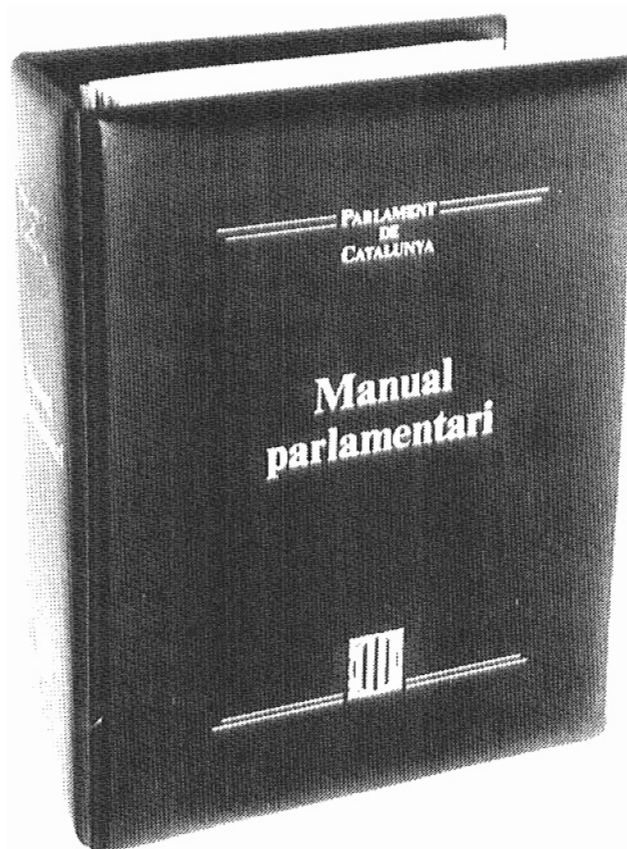
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gu/xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

